

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Kim bir topluluğun sayısını artırırsa onlardandır.
Kim bir topluluğun fiilinden razı olursa
fiilinde o topluluğa ortaktır.”
(Hadisi Şerif)

Taifetu-l Mansura’nın Özellikleri

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik

Yayın No: 3

Kitabın Adı: *Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri*

Yazarı: *Ebu Basir et-Tartusî*

Tercüme: *Davetvecihad*

Son Okuma: *Abdullah Yıldırım*

Kapak Tasarım: *Şehadet*

Dizgi: *Şehadet*

Baskı Yeri: *Konya*

Birinci Baskı: *Mart/2006*

İkinci Baskı: *Mart/2008*

Üçüncü Baskı: *Mart/2012*

Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*

Baskı: *Form Offset (332 342 01 28)*

Basım Yeri: *Konya*

TAİFETU-L MANSURA'NIN ÖZELLİKLERİ

Ebu Basir et-Tartusi
“Abdilmunim Mustafa Halime”

İLETİŞİM

ŞEHADET YAYINLARI

Şems Tebrizi Mah. Şeref Şirin Sk. No: 9

Çeşmeli Çarşı 3/86

Tel: 0 332 350 46 87

0 507 332 10 02

KONYA

İÇİNDEKİLER

Birinci Baskının Önsözü.....	9
Kitap Hakkında Bir Açıklama.....	11
Mukaddime.....	13
Taifetu'l Mansura'nın Varlığı.....	17
Bir Şüphe Ve Cevabımız.....	21
Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri.....	23
Birinci Özellik: Onlar Bid'at Değil, İttiba Ehlidir.....	25
İkinci Özellik: Allah Yolunda Cihad.....	51
Bu Özellikten Ortaya Çıkan Diğer Özellikler.....	53
1- Şer'i Nassların Sözlük Anlamı.....	55
2- Şer'i Nassların Mefhumu.....	59
Bir Şüphe.....	73
Bir Başka Şüphe.....	79
Bey'atın Anlamı.....	89
Uyarı.....	106
Üçüncü Özellik: Allah İçin Dostluk ve Allah İçin Düşmanlık.....	111
Kaçınılması Gereken Cahiliye Dostluklarından Misaller.....	115
1- Hizip (Grup) Temeli Üzerine Kurulan Dostluk.....	115
2- Bir Alim Veya Üstadın Zatına Dayanan Dostluk.....	117
3- Vatan Veya Milliyetçilik Temeline Dayanan Dostluk ve Düşmanlık.....	125
İslam'da Vatan Anlayışı.....	127
Milliyetçilik Sahtekârlıktır, Dikkat Edin!	129
Bir Şüphe.....	130
4- Kavmiyetçilik Üzerine Kurulu Olan Dostluk.....	131
5- Kabile Veya Aşiret Bağı Üzerine Dostluk.....	134
Uyarı.....	135
6- Yönetim Veya Yöneticiye Bağlılık Esası Üzerine Kurulan Dostluk ve Düşmanlık.....	135

7- İnsanlık Bağı Esası Üzerine Kurulmuş Olan	
Dostluk ve Düşmanlık.....	138
8- Maddi Veya Kişisel Menfaatler Temeli Üzerine	
Kurulmuş Olan Dostluk ve Düşmanlık.....	139
Taifetu'l-Mansura'nın Allah Yolunda ve Allah İçin Olmayan	
Bütün Dostluk Ve Düşmanlıklardan Uzak Oluşu.....	141
Dostluk Ve Düşmanlık Konusu Hakkında	
Seyyid Kutub'un Sözleri.....	147
Dördüncü Özellik: Dinin Tamamına Önem Verilmesi.....	153
Fıkhu'l Vakıa (Vakıanın Kavranması)	161
Fıkhu'l-Vakıanın Şer'iliği Ve Önemi.....	162
Fıkhu'l Vakıanın Hükümü.....	167
1- Tahsil Edilmesi Vacip Olan Kısım.....	168
2- Tahsil Edilmesi Mendup Olan Kısım.....	171
3- Tahsil Edilmesi Günah ve Haram Olan Kısım.....	171
4- Tahsil Edilmesi Mübah Olan Kısım.....	172
Beşinci Özellik: Vasat Olmak.....	173
1- İyilik ve Adalet.....	173
2- Allahu Tealâ'nın Dosdoğru Yolu Olan Nebevi	
Menhec Üzere İstikamet.....	177
3- Dinde Abartı Ve Aşırılıktan Uzak Durmak.....	179
4- Her İki de Kötü Olan İki Şey Arasında Orta Yolu Bulma.....	186
Altıncı Özellik: İlim.....	189
Yedinci Özellik: Sabır ve Sebat.....	195
Taifetu'l Mansura İle İlgili Bazı Meseleler.....	206
Birinci Mesele.....	206
İkinci Mesele.....	210
Üçüncü Mesele.....	213
Dördüncü Mesele.....	214
Beşinci Mesele.....	214

Rasulullah'ın Taifetu'l Mansura'nın Eliyle	
Gerçekleşeceğini Bildirdiği Müjdeler.....	217
İtalya'nın Başkenti Roma'nın Fethi.....	217
Kostantiniyye'nin (İstanbul) İkinci Kez Fethi.....	217
Hadisin Delalet Ettiği Bazı Anlamlar.....	218
Yahudiler ile Savaşılması ve Müslümanların	
Onlara Galip Gelmesi.....	220
Raşid Hilafetin, Nebevi Menhec Üzere Yeniden	
İkame Edilmesi.....	221
İslam'ın, Dünyadaki Her Eve Girmesi.....	222
İsa'nın (<i>aleyhisselam</i>) Yeryüzüne İnmesi.....	223
Sonuç.....	223

Birinci Baskının Önsözü

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz.

“Ey iman edenler! Allah’tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle müslüman olarak ölün.” (3/Alî İmran 102)

“Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah’tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb’tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)” (4 Nisa/1)

“Ey iman edenler! Allah’tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir.” (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan “hamd ve salat” fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah’ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şey-

lerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid’attir. Her bid’at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Elinizdeki bu kitap Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in hadislerinde geçtiği üzere, Allahu Teala’nın yardımına mazhar olmuş topluluğun, Taifetu’l Mansura’nın sıfatlarını açıklayan Ebu Basir Abdu’l-Mun’im Mustafa Halime’ye ait nefis bir çalışmasıdır. Yazar konu ile ilgili ayetlerle ve sahih hadislerle bu topluluğun en belirgin sıfatlarını hoş bir üslup ile okuyucuya sunmaktadır.

Kitabın tercüme ve tashih hazırlıkları bütünüyle www.davetvecihad.com sitesini hazırlayan kardeşlerimiz tarafından yapılmış ve internet ortamında sunulmuştur. İçeriği itibarıyla mükemmel bir çalışma olarak gördüğümüz bu eserin, reel ortamda da okuyuculara sunulması amacıyla site yetkilileri ile yaptığımız görüşmeler sonucunda kitabın basımı için izin alınmış ve tarafımızdan basılmıştır.

Yüce Allah’tan bu eserin hazırlanmasında emeği geçen bütün kardeşlerimizden razı olmasını ve kendilerini Allahu Teala’nın yardımına mazhar olan Taifetu’l Mansura’dan kılmasını niyaz ederim.

“Ya Rabbi! Bize dünyada bir iyilik, ahirette de bir iyilik ihsan et. Ve bizi ateşin azabından koru.” (2 Bakara/201)

31 Mart 2006

Murat GEZENLER

Konya

Kitap Hakkında Bir Açıklama

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. Allahu Tealâ'nın salat ve selamı son peygamber olan Muhammed'in, onun âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Bu serinin ikinci kitabı olan bu çalışmadaki amacımız; biz-zat kendilerinden olmak istediğimiz ve mü'minleri de buna teşvik ettiğimiz, Allahu Tealâ'nın yardımına mazhar olan topluluğu tanıtabilmektir. Böylece bu topluluktan olmak isteyen kardeşlerimizin gayretlerini doğru hedefe yönlendirebilmek ve böyle hayırlı bir işte gücümüzün yettiğini ortaya koyabilmek istedik.

Bu topluluğun en önemli özelliklerinden birisi hiç kuşkusuz birbirine kenetlenmiş bir bina haline gelmek ve sorumlulukları bu şekilde yerine getirmektir... Böylece Allahu Tealâ'nın sevgisi kazanılmış olsun.

Bizler gerek bu topluluğun sıfatlarını öğrenebilmek ve gerekse de bu bilgiyi pratiğe dökülebilmek arzusundayız. Rabbimiz mü'minler için iki güzellikten birini vadetmektedir... Ya Allahu Tealâ'dan bir zafer, ya da Allahu Tealâ yolunda şehadet... Şüphesiz mü'minler bir vücudun organları gibidirler. Bu organlar doğru esaslar üzerinde biraraya gelebilirlerse şüphesiz dağılan rüzgarımız ve kaybolan gücümüz de yeniden bizlere verilecektir.

Bununla birlikte bu birlikteliklerin olması ve uyulması gereken bir takım kuralları vardır. Bu kurallar üzerinde kısaca da

olsa bu serinin birinci kitabı olan “Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar” isimli çalışmamızda durduk. Allahu Tealâ'nın izni ile, serinin ikinci kitabı olan bu çalışmadan sonra bu kurallar hakkında tafsilata inmeye gayret edeceğiz.

Şüphesiz Allahu Tealâ hiçbir nefse kaldıramayacağı bir yükü yüklememiştir. Bu konuda mü'minler arasında yardımlaşma ilkesinin yerine getirilmesinde oldukça büyük faydalar vardır. Biz de kardeşlerimizi bu çalışmalar konusunda bizlere nasihat etmeye ve yardımcı olmaya davet ediyoruz. Allahu Tealâ'dan yardım ve bizleri korumasını diliyoruz. O bizim Hasbimiz ve Mevlamızdır... Başarı Allah'tandır.

Mukaddime

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Tealâ kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, bir olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve Rasülü olduğuna şahadet ederim.

“Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin.” (3 Ali İmran/102)

“Ey İnsanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve ikisinden pek çok erkek ve kadınlar meydana getiren Rabbinizden sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabasının haklarına riayetsizlikten de sakının. Allah şüphesiz hepinizi görüp gözetmektedir.” (4 Nisa/1)

“Ey iman edenler! Allah'tan sakının, dürüst söz söyleyin de Allah işlerinizi kendinize yararlı kulsun ve günahlarınızı size bağışlasın. Kim Allah'a ve Peygamberi'ne itaat ederse, şüphesiz büyük bir kurtuluşa ermiş olur.” (33 Ahzab/70-71)

Şüphesiz sözlerin en doğrusu Allahu Tealâ'nın Kitabı, hidayet en hayırlısı, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) gösterdiği yoldur. İşlerin en kötüsü sonradan ortaya çıkanlarıdır. Sonradan ortaya atılan herşey bid'attır. Her bid'at sapıklık, her sapıklık ise ateştedir.

Cebrail, Mikail ve İsrail'in rabbi, yeryüzünün ve gökyüzünün yaratıcısı, görünen ve görünmeyeni bilen Allah'ım! Tartıştıkları şeylerde kullarının arasında hüküm verecek olan sensin. İhtilaf ettiklerimiz konusunda bizi hidayete ulaştır. Sen dilediğini dosdoğru olan yola iletensin.

İslam sahasında, kendisinde şüphenin bulunmadığı hak üzerinde olduklarını, zafer ve kurtuluşun başkalarının eliyle değil, kendilerinin eliyle elde edileceğini iddia eden birçok topluluk bulunmaktadır... Oysa ki bunların çoğu hakikatte hak üzere değildirler ve nübüvvet, selef ve onları takip eden salihlerin yolunu izlememektedirler...!

Bu durum insanların hayatına, düşüncelerine ve konumlarına yansımış, insanların değer yargılarını etkilemiştir. İnsanlar, Allahu Tealâ'nın, hakkında bir delil indirmedeği hususlarda ortaya çıkmış olan bazı gruplara bağlılık ve dostluk göstermişler ve bu da nefisleri; kin, öfke ve haset ile doldurmuştur. Birbirini Allah için seven kardeşler ayrılık ve ihtilaflar ile karşı karşıya kalmıştır. Neredeyse, Müslümanlardan her iki kişiden birinin diğerine karşı nefsinde bir şeyler taşıdığını görürsün...!

Günümüzde birçok insanın doğru veya batıl olsun tüm İslami çalışmalara karşı şüphe ve endişe duyduğunu görmekteyiz. Bununla birlikte kaynağı farklı olan grup ve cemaatlerin çokluğu; bu insanların, İslam alanında var olan bütün toplulukların ciddiyet ve samimiyetinden şüphe duymalarına ve onlardan dostluğu hak eden ile, uzak durulması gerekeni birbirinden ayırmadan hepsinden uzaklaşmalarına neden olmuştur... Çünkü bu insanlara göre, bu topluluklardan hepsi şüpheli durumdadır...!

“Taifetu'l-Mansura'nın Özellikleri” isimli bu kitapta, mutlaka sayısının artırılması ve destek olunması gereken Taifetu'l-Mansura'nın niteliklerini, Kur'an ve Sünnet ışığında ele aldık... Böylelikle bu kitap (Allah'ın izniyle); yolun karanlığını aydınla-

tan bir meşale ve kendisiyle hak yolda olan grupların tanınabileceği, hangisinin bu niteliklere yakın veya uzak olduğunu, hangisinin fayda ve hangisinin de zarar verdiğini anlamamızı gösteren bir ölçü olacaktır.

Yine bu kitap, Allahu Tealâ'nın izni ile Müslümanın hak ve hak ehlini tanımasına yardım edecek ve dolayısıyla da onu, hak ehlinin sayısını artırmaya, onları desteklemeye ve onların saflarına katılmaya sevkedecektir... Bununla birlikte batıl ve batıl ehlini tanımasına yardım edecek ve dolayısıyla da, Taifetu'l-Mansura'nın niteliklerine olan uzaklıkları oranında onlardan uzak durmaya ve hatta gerekmesi halinde onlara düşmanlıkta bulunmaya sevkedecektir.

Bu kitap; batıla ve onun ehline destek olan, onların sayısını bir fiil veya bir söz ya da bir gölge ile de olsa artıran her Müslüman için bir uyarıdır... Bu yaptığının farkında olsun veya olmasın, batıl ve batılın ehlini desteklediği sürece, onlara olan düşmanlık ve kötülemeye onlarla ortaktır.

İbn-i Mes'ud'tan (*radıyallahu anh*) merfu olarak rivayet edilen hadiste şöyle geçer: "Kim bir topluluğun sayısını artırırsa onlardandır. Kim bir topluluğun fiilinden razı olursa, fiilinde o topluluğa ortaktır."¹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır: "Kim bir topluluğu severse, Allah o kimseyi o topluluktan kılar."² Dünyada ve ahirette...

Yine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: "Bir topluluğun müttfeği o topluluktandır."³

Allahu Tealâ'nın şu sözü de bunu doğrulamaktadır:

¹ Ebu Ya'la tahrir etmiştir. Fethu'l-Bari: 13/37.

² Ahmed, Nesei ve Hakim rivayet etmiştir.

³ Taberani rivayet etmiştir. Sahihu'l-Camiu's-Sağir: 3156.

"İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır." (5 Maide/51)

Yani, küfürde onlar gibidir, günah ve isyanda onlara ortaktır.⁴

Bu risalenin, bu konuda bir hüccet niteliğinde olması için, Allahu Tealâ'nın desteklediği, kurtulmuş topluluğun özelliklerini, Selef-i Salihin'in sözleri ve anlayışına uygun olarak, Kitap ve Sünnet'te geçtiği ve şer'i nassların delalet ettiği gibi belirlemeye çalıştım... Allahu Tealâ'dan başarı vermesi ve kabul buyurmasını, beni doğruya ve gerçeğe ulaştırmasını, hevaya uymaktan ve gizli veya açık olan hatalardan da uzak tutmasını, dünya ve ahirette, (lütfu, keremi ve rahmeti ile) beni, kurtulmuş topluluk olan Taifetu'l-Mansura'dan kılmasını dilerim. Şüphesiz Allahu Tealâ işitendir, yakın olandır.

Allahu Tealâ'nın salât ve selamı, ümmi peygamber Muhammed'in, onun alinin ve ashabının üzerine olsun.

Abdu'l-Mun'im Mustafa Halime

1 Safer 1414/21 Temmuz 1993

⁴ Eğer onlar kafirse, onlarla dostluğu ve onları desteklemesi kendisini onlar gibi kafir yapar; eğer onlar kafir değil fasık iseler, o da onlar gibi fasık olur... Onun hükmü onların hükmüdür.

Taifetu'l Mansura'nın Varlığı

Taifetu'l-Mansura'nın özellikleri ve onların sayısının artırılmasının gerekliliği hakkında konuşmaya başlamadan önce, bu topluluğun varlığını ve varlığının meşruluğunu açıklamamız gerekir.

Taifetu'l-Mansura'nın varlığına ve kıyamet gününe kadar da var olmaya devam edeceğine işaret eden birçok sahih delil bulunmaktadır. Onlar, hak üzere olan ve açıkça desteklenen bir topluluktur. Kıyamet kopuncaya dek, onları terk eden veya onlara karşı çıkan hiç kimse onlara zarar veremez... Sahih-i Müslim'de yer alan şu hadisler bu delillerdendir:

Sevban'dan (*radıyallahu anh*) Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder. Onları yarımsız bırakanlar, onlara zarar veremezler ve Allah'ın emri gelinceye kadar onlar bu hal üzere devam ederler.”

Muğire bin Şu'be'den (*radıyallahu anh*) şöyle rivayet edilmiştir: “Rasulullah'ı (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyururken işittim: “Ümmetimden bir taife, Allah'ın emri gelinceye kadar insanlara karşı üstün gelmeye devam eder. Allah'ın emri geldiğinde onlar yine üstün olanlardır.”

Cabir bin Semura'dan (*radıyallahu anh*) Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Kıyamet saatine kadar bu din ayakta kalacak ve Müslümanlardan bir kesim onun için savaşacaktır.”

Cabir bin Abdullah'tan (*radıyallahu anh*) şöyle rivayet edilmiştir: “Rasulullah'ı (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyururken işittim: “Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya ve üstün olmaya devam edecektir.”

İmran bin Hani'den şöyle rivayet edilmiştir: “Ben Muaviye'yi minber üzerinde şunu söylerken işittim: “Rasulullah'ı (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle derken işittim:

“Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır.”⁵

İmran bin Husayn'dan (*radıyallahu anh*), Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Ümmetimden bir taife, hak üzere savaşmaya devam edecektir. Onlar kendilerine düşmanca davrananlara karşı galiptirler. Öyle ki, bunların sonuncuları Mesihu'd-Deccal'e karşı savaşacaktır.”⁶

Seleme bin Nufeyl el-Kindi'den şöyle rivayet edilmiştir: “Ben Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yanında otururdum. Bir adam; “Ey Allah'ın Rasulü! İnsanlar silahları bıraktılar ve: “Artık cihad yok, savaş sona erdi” diyorlar” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) adamın yüzüne baktı ve şöyle buyurdu:

⁵ Yukarıda zikredilen bütün hadisler, Sahih-i Müslim'de tahrir edilmiştir. Ayrıca Sahihayn'da, sünenlerde ve diğer hadis kitaplarında da bu türden rivayetler bulunmaktadır.

⁶ Sahih-u Sünen-i Ebi Davud: 2170.

“Yalan söylediler, asıl şimdi savaşın zamanı geldi. Ümmetinden bir taife, hak üzere savaşmaya (hiç ara vermeden) devam edecek, Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bunlardan (alınanlarla) onların rızkını sağlayacaktır, bu hal kıyamet gününe, Allah'ın va'dinin gelme anına kadar devam edecektir. Kıyamete kadar atın alnında hayır bağlıdır.”⁷

Muaviye bin Kurra, babasından şöyle rivayet etmiştir: “Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) buyurdu ki: “Ümmetinden bir taife, kıyamet kopuncaya kadar Allah'ın yardımına mazhar olmaya devam edecek, onları mahrum bırakanlar onlara zarar veremeyecektir.”⁸

Ebu Hureyre'den (*radiyallahu anh*), Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Ümmetinden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onlara muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler.”⁹

Amr bin Şuayb, babasından şöyle rivayet etmiştir: “Muaviye hutbeye çıktı ve şöyle dedi: “Âlimleriniz nerede? Alimleriniz nerede?! Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğunu işittim:

“Ümmetinden bir topluluk insanlara karşı galip gelinceye kadar kıyamet kopmaz, kendilerine kimin yardım ettiğine ya da yardım etmediğine de aldırış etmezler.”¹⁰

Bu ve benzeri birçok hadis, Allahu Tealâ tarafından desteklenen topluluğun varlığına ve onların hakka yardımcı olmaya devam ettiklerine işaret etmektedir. Onlar desteklenirler, onlara karşı gelen ya da onları yardımsız bırakan kimseler onlara bir zarar veremez... Ta ki kıyamet kopuncaya kadar...

⁷ Sahih-u Sünen-i Nesai: 3333

⁸ Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 6

⁹ Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 7

¹⁰ Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 9

Bu, kendisinde herhangi bir şüphenin olmadığı ve yeryüzündeki müstad'af mü'minlerin kalplerinde güzel bir etkisinin bulunduğu hakikattir. Öyle ki, onların kalplerine Allah'ın yardımı ve vaadiyle ümit ve yakın gönderilir; batıl yayılmış olsa ve batılın orduları ve hükümleri yüceltilse de, muhakkak ki güzel sonuç sadık mü'minlerindir. Bu rivayetlerde, İslam'a ve Müslümanlara savaş açan ve her fırsatta onlara düşmanlık gösteren yeryüzünün bütün tağutları için kötü bir müjde vardır. Çünkü onların tuzaklarının ve savaşlarının, kendileri için herhangi bir faydası yoktur. Bu tağutlar ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar muhakkak ki zafer, Allah'ın kelimesi ve ordusunundur... Biraz vakit alsa da zafer mutlaka Allah'ın taraftarlarının olacaktır.

Tarih boyunca binlerce zalim tağut İslam'a ve Müslümanlara savaş açtılar. Her fırsatta ve her vesile ile düşmanlık gösterdiler ve bu savaş için binlerce kafir askeri ileri sürdüler. Peki, şimdi neredeler bu tağutlar ve onların askerleri?.. Allah'ın yolundan alıkoymak için harcadıkları büyük paraları nerede? Buna karşı, peki ya Allahu Tealâ'nın dini ne durumda?! Keşke bunu kıyaslayabilselerdi ve görebilselerdi?!

Onlar bu düşmanlıkları ve orduları ile kaybolup gittiler ve hepsi de cehennem ateşi için odun oldular; ne kötü bir dönüş yeri... Allahu Tealâ'nın dini ise, küfredenlere rağmen, birçok ülkede insanlar arasında arttı, yükseldi, genişledi ve yayıldı...

Bunlar, bu dini koruma ve himaye etmeyi üstlenen kudretli bir elin varlığına işaret etmez mi...? Kesinlikle... Keşke bilselerdi! Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Halbuki kafirler hoşlanmasalar da Allah nurunu kesinlikle tamamlayacaktır.” (9 Tevbe/33)

“Şüphesiz ki kafirler mallarını, (insanları) Allah yolundan alıkoymak için harcıyorlar. Daha da harcaacaklar. Ama sonunda bu, onlara yürek acısı olacak ve en sonunda mağlup

olacaklardır. Kafirlikte ısrar edenler ise cehenneme toplanacaklardır. Allah, murdarı temizden ayırt etsin, murdarı birbiri üstüne koyup hepsini yığsın da onları cehenneme atsın diye. İşte onlar, zarara uğrayanların tâ kendileridir.” (8 Enfal/36-37)

Bir Şüphe Ve Cevabımız

Şöyle denilebilir: “Taifetu’l-Mansura’nın kıyamet kopunca ya kadar var olacağını bildiren bu hadisler ile, kıyametin, yeryüzünde “Allah, Allah” diyen kimsenin kalmayacağı bir zamanda insanların en şerhilerinin üzerine kopacağını bildiren hadislerin arasını nasıl bulacağız?”

Cevap: Kıyametin büyük alametleri geldiğinde ve son anı yaklaştığında, Allah ipek dokunuşlu, misk kokulu bir rüzgar gönderir. Kalbinde zerre ağırlığında iman taşıyan herkesin ruhunu alır, sonra insanların kötülere kalır ve kıyamet kopar. Belki de bu, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem): “Allah’ın emri gelinceye kadar” sözünden kastedilendir. Böylece Allah’ın emri, mü’minlerin ruhlarını alan rüzgar olmuş olur.

Ebu Hureyre’den rivayet edilen bir hadiste Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğu rivayet edilir: “Şüphesiz Allah, Yemen’den, ipekden daha yumuşak bir rüzgar gönderecek ve bununla, kalbinde zerre kadar iman bulunan hiçbir kimseyi sağ bırakmayacaktır.”¹¹

Abdurrahman bin Şumase el-Mehri’den şöyle rivayet edilir: “Mesleme bin Muhalled’in yanındaydım. Abdullah bin Amr bin As da onun yanındaydı. Abdullah dedi ki: “Kıyamet ancak halkın kötülere üzerine kopacaktır. Onlar, cahiliyye halkından daha kötüdürler. Allah’dan bir şey isterlerse, bu reddedilir.” Onlar bu halde iken, Ukbe bin Amir geldi. Mesleme ona; “Ey Ukbe! Abdullah’ın dediklerini dinle” dedi. Ukbe; “O daha iyi bilir. Ama ben Rasûlullah’ı (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyururken

¹¹ Müslim

ışittim: “Ümmetimden bir cemaat düşmanlarını kahrederek Allah’ın emri uğrunda çarpışmakta devam edeceklerdir. Onlara muhalefet edenler kendilerine bir zarar veremez. Nihayet onlar bu halde iken kıyamet kendilerine gelecektir” dedi. Bunun üzerine Abdullah: “Evet, sonra Allah dokunuşu ipek ve kokusu da misk gibi bir rüzgar gönderecek ve bununla kalbinde zerre kadar iman bulunan hiçbir kimseyi sağ bırakmayacaktır. Sonra insanların kötülere kalacak ve kıyamet onların üzerine kopacaktır” dedi.¹²

Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem), “Kıyamet gününe kadar” sözünden kastedilen şudur: “Onlar hakk üzere olacaklar, sonunda kıyamet yaklaştığında ve kıyametin alametleri ortaya çıktığında, yumuşak bir rüzgar onların ruhunu alacaktır. Bu hadis, onların kıyamet gününe, kıyametin alametleri ortaya çıkıncaya ve kıyamet saatine son derece yakın bir vakte kadar bırakılacaklarını belirtmektedir. Allahu Tealâ en doğrusunu bilir.”¹³

¹² Müslim

¹³ Bunu, Nevevi, Sahih-i Müslim Şerhi’nde 2/132 yazmıştır

Taifetu'l-Mansura'dan olanlar da, onlardan her birinin bu sıfatlara olan bağlılığı oranında, bu sıfatların kemal derecesine yakınlıkları veya uzaklıkları açısından birbirinden ayrılırlar. Bu, aynen imanın kuvvetli olması ile zayıf olmasının birbirine olan farklılıkları gibidir.

Bunları aktardıktan sonra, Taifetu'l-Mansura'nın en açık ve en önemli özelliklerini Kitap ve Sünnet'te geçtiği gibi açıklamaya çalışacağım...

Taifetu'l-Mansura'nın Özellikleri

Taifetu'l-Mansura, sadece bir kişi veya bir cemaatin tekelinde olan, grupların ya da cemaatlerin liderlerinin istekleri, arzuları ve paylaşımına göre kazanılan bir vasıf değildir. O, Kitap ve Sünnet'in nasslarının delalet ettiği sıfatlarla bilinen rabbani bir topluluktur. Kim bu sıfatlarla nitelenirse, o kimse desteklenen, razı olunan, yardım olunan bu topluluktan biri olur. Onun kabul ettiği kabul edilir, yüz çevirdiğinden de yüz çevirilir. Kim de bu sıfatlarla nitelenmezse, o kimse (diliyle bin defa dahi olsa) bu topluluktan olduğunu iddia etse de, Taifetu'l-Mansura'dan olamaz...!

Kişi, sadece üyelik ve bağlılık iddiasıyla ve yine kimsenin kendisine veremediği ve belki de kendisinde hiç olmayan isimlendirmeler ile değil, Allah'ın desteklediği topluluğun sıfatlarına sahip olduğu oranda, bu topluluktan biri olur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük bir nefret ile karşılanır.” (61 Saff/2-3)

Bir kimse, Taifetu'l-Mansura'nın bazı özelliklerine sahip olabilir ve sahip olduğu bu özellikler ile diğerlerinden ayrılabilir. Böyle bir durumda o kişinin, taşıdığı bu özellikler oranında, Taifetu'l-Mansura'nın sıfatlarına sahip olduğu söylenir.

BİRİNCİ ÖZELLİK

Onlar Bid'at Değil, İttiba Ehlidir...

Kitap ve Sünnet'in Nasslarını, Selef-i Salihin'in Anlayışı Doğrultusunda Değerlendirirler¹⁴

Taifetu'l-Mansura'nın en önemli özelliklerinden biri; Allahu Tealâ'nın en doğru yolu olan nübüvvet menheci doğrultusunda ilerlemeleridir... Bid'atçıların ve müşriklerin ortaya atmış oldukları farklı yollara ve isteklere yönelmezler. Onlar dinî ve dünyevî hayatlarının bütün şubelerinde, Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve O'nun ashabına (*radıyallahu anh*) uyarlar. Onlar, dinde yenilikleri ve bid'atleri değil, daima selefin hayırlılarını kendilerine örnek alır ve onlara bağlı kalırlar.

Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onları, "hak üzere" diye tanımlamasında açıkça bu sifata işaret bulunmaktadır. Onlar, "Allah'ın emrini yerine getirirler." Hak ve Allahu Tealâ'nın emri, selef-i salihinin menheci üzerinde Kitap ve Sünnet ile sınırlıdır. Bu, kendisine uyulması gerekli olan gerçek dindir. Bunun dışındaki şeyler, Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) karşı gelme ve mü'min olmayanların yoluna bağlılıktır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Kim Allah ve Rasulü'ne karşı gelirse, bilsin ki Allah, azabı şiddetli olandır." (8 Enfal/13)

Yani, kim Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelirse; bir zorluğa düşer. Çünkü o, Allah'ın şiddetli azabından kurtulmamıştır... Dün-

¹⁴ Selef-i Salihin: Sahabe (*radıyallahu anhum*) ve onlardan sonra ilk üç asır içerisinde hayırlı ameller ve menhec olarak onlara tabi olanlardır.

ya ve ahirette azap onu kuşatır. Yine Allahu Tealâ'nın şu ayeti de bu kabildendir:

"Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Peygamber'e karşı çıkar ve mü'minlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yönde bırakırız ve cehenneme sokarız; o ne kötü bir yerdir." (4 Nisa/115)

Bu ayet-i kerimede geçen "mü'minler" sıfatını insanlardan en çok hak eden, Allah Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ashabıdır (*radıyallahu anh*). Allahu Tealâ onları, Nebisine (*sallallahu aleyhi ve sellem*) arkadaşlık, dinine yardım ve Rasulü ile beraber cihad etmeleri için seçmiştir... Onların sayesinde din, kendilerinden sonrakilere aktarıldı. Onlar, Allah'ın ve Rasulü'nün koruması altında olan emin ve sadık kişilerdi. Emaneti yerine getirdiler, risaleti yaydılar, gerçek anlamda Allah yolunda cihad ettiler...!

Onlar aynı zamanda, Nebi'ye (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yakınlıkları ve Zikru'l-Hakim'in ayetlerinin nüzul sebebinin bilmeleleri nedeniyle, kanun koyucunun maksadını en iyi anlayan kimselerdi. Bu nedenle kim onlara muhalefet eder ve onların yoluna uymazsa; Allah'ın şiddetli azabını hak eder, cehennem ateşinde yanar. Ne kötü bir dönüş yeridir orası.

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: "Bu ikisi ayrılmaz bir şeydir. Kendisine doğru yol belli olduktan sonra Rasul'e karşı çıkan herkes, mü'minlerin yoluna uymamış olur. Kendisine doğru yol belli olduktan sonra mü'minlerin yoluna uymamış olan herkes de, Rasul'e karşı gelmiş olur.

Bu ayet, mü'minlere muhalefetin Rasul'e muhalefeti gerektirdiği yönüyle, mü'minlerin icmasının hüccet niteliğinde olduğuna delalet eder. Eğer üzerinde mü'minlerin icmasının bulunmadığı bir mesele ise, mutlaka Rasulullah'tan (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir nassın bulunması gerekir. İcma ile hareket edilen her mesele, mü'minlerin tartışmayı bırakmalarını gerektirir ki bu,

Allah'tan gelen bir hidayetdir. Bu tür bir icmaya karşı gelen kimse, apaçık bir nassa karşı gelen kimsenin tekfir edildiği gibi tekfir edilir.”¹⁵ Allahu Tealâ'nın şu ayeti de bu kabildendir:

“De ki: “İşte bu, benim yolumdur. Ben Allah'a çağırıyorum, ben ve bana uyanlar aydınlık bir yol üzerindeyiz. Allah'ı (ortaklardan) tenzih ederim! Ve ben ortak koşanlardan değilim.” (12 Yusuf/108)

Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) tabi olma ve ona bağlı kalma sıfatını, diğerlerine nazaran en fazla hak eden kimseler sahabedir. Onlar, Allahu Tealâ'nın, “Ben ve bana uyanlar” sözünün kapsamına girmeye en layık olan insanlardır. Yine onlar; fıkıh, ilim ve basiret üzere, Allah'a davet özelliğiyle insanların en üstünleridir. Kim bu anlayış üzere olursa, sahabeden sonra gelen, onların menhecini, yolunu ve din meselelerindeki anlayışlarını taşımaya uygun bir kişi olur. Sonrakilerden olan ve sahabenin yolundan ve anlayışından uzak olan kimselere de aldırış etmez.

“Ben ve bana uyanlar” ifadesi hakkında İbn-i Abbas (*radiyallahu anh*) şöyle der: “Bundan kasıt, Muhammed'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ashabıdır. Onlar, en iyi yol ve en doğru hidayet üzereydiler. İlim madeni, iman hazinesi ve Rahman'ın ordusuydular.”

Abdullah bin Mes'ud (*radiyallahu anh*) şöyle der: “Bir yol takip etmek isteyen, bu yolu, ölmüş olanların yolundan seçsin. Zira hayatta olanların fitnesinden emin olunamaz. Ölmüş olanlar ise Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ashabıdır. Onlar bu ümmetin en efdali, en temiz kalplileri ve en derin ilme sahip olanlarıdır. Allahu Tealâ, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dostları ve dininin ikamesi için onları seçmiştir. Öyleyse sizler onların üstünlüğünü anlayın, onların yolundan gidin, eli-

¹⁵ Mecmuu'l-Fetava: 7/38

nizden geldikçe onların ahlakını ve yaşayış tarzlarını kendinize örnek edinin. Zira onlar en doğru yolda idiler.”¹⁶

Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Eğer onlar da sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse doğru yolu bulmuş olurlar. Dönerlerse mutlaka ayrılık içine düşmüş olurlar.” (2 Bakara/137)

Ayetin iki delaleti bulunmaktadır. Bunlardan birincisi; kurtuluşa, dünya ve ahiretin hayrına ulaştıran mutlak hidayet, iman ve üzerinde bulundukları hidayet açısından Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabında gizlenmiş olduğudur.¹⁷

İman, Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabının üzerinde oldukları şeyler ile sınırlıdır. Onların imanlarından başka bir iman ve onların üzerinde oldukları haktan başka bir hak yoktur... Kurtuluşu ve hidayeti dileyen kişi, Allah'ın kendilerinden razı olmuş olduğu Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabının (*radiyallahu anhum*) imanını bulmaya çalışmalıdır.

Ayetin ikinci delaletine gelince; Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabının iman ettiğine tabi olmanın gerekliliğidir. Aksi halde onun yerini dünya ve ahirette zorluk ve azap alır. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

“Yahudiler yetmiş bir fırkaya bölündüler, onlardan sadece bir fırka cennetliktir, yetmiş fırka ise ateştedir. Hristiyanlar yetmiş iki fırkaya bölündüler. Bunlardan da yetmiş bir fırka ateştedir, sadece biri cennetliktir. Muhammed'in nefsi elinde olana yemin olsun ki, benim ümmetim yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Bunlardan biri cennetlik, yetmiş ikisi ise ateştedir.” Bunun üzerine; “Ey Allah'ın Rasülü! Cennetlikler kimlerdir?”

¹⁶ Tefsiru'l-Bağavî: 2/453

¹⁷ İman; “İman, yetmiş küsur şubedir” hadisinde olduğu gibi İslam'ın emretmiş olduğu şeylerin tamamıdır. Selef, imanı şöyle tanımlar: İman; itikad, söz ve ameldir, artar ve eksilir

diye soruldu. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Onlar, cemaattir.”¹⁸

Tirmizi, Abdullah bin Amr’dan şöyle rivayet eder: “Benî İsraîl yetmiş iki millete (fırkaya) bölünmüştü. Benim ümmetim de yetmiş üç millete bölünecektir. Bunlardan bir tanesi hariç hepsi ateştedir.” Bunun üzerine; “Bu fırka hangisidir, ey Allah’ın Rasulü?” denildi. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Bugün benim ve ashabımın üzerinde bulunduğu (na tabi olanlardır).”¹⁹

Bu hadis, fırkalar arasında kurtuluşa eren tek fırkanın (Fırkatu’n-Naciye), “Cemaat” olduğunu belirten yukarıdaki hadisi açıklamaktadır. Bu, Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabının din ve iman açısından üzerinde bulundukları yolu takip eden ve sayısının artırılması ve desteklenmesi gereken cemaattir. Eğer sayıları azalırsa; hak sayı ile ölçülmez. Hak ancak, Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve ashabının yoluna mutabakat ve muvafakat ile ölçülebilir.

Amr bin Meymun el-Evdi (*radıyallahu anh*) şöyle der: “Yemen’de Muaz ile beraber bulundum ve Şam’da ellerimle toprağa verinceye kadar ondan ayrılmadım. O’ndan sonra halkın en fakihî olan Abdullah bin Mesud’un yanında bulundum ve şöyle dediğini işittim: “Bugün cemaatin çoğu cemaatten ayrılmıştır. Cemaat, tek başına da olsan, hakka uygun olandır.”

Nuaym bin Hammad şöyle der: “Eğer cemaat bozulursa, tek başına da olsan, bozulmadan önceki duruma sarılmaya devam et. Çünkü o zaman tek başına da olsan cemaat sen olursun.”

İbnu’l-Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “Bil ki! İcma, hüccet ve çoğunluk; tek başına da olsa ve bütün yeryüzündekiler ona muhalefet de etse, hak üzere olan alimdir.”²⁰

¹⁸ Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 3226

¹⁹ Sahih-u Sünen-i Tirmizi: 2129.

²⁰ İlamu’l-Muvakkın, 3/397

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki kurtuluşa eren bu cemaat, üyelerinin ve yardımcılarının çokluğuyla değil, üzerinde bulunduğu hak ile bilinir ve diğerlerinden ayırdedilir. Sünnet, hakkın “garib” olarak başladığını ve başladığı gibi “garib” olan haline yeniden döneceğini bildirmektedir. O gün dinine sıkıca bağlanan kişi, ateşten bir kor taşıyan kimse gibi olacaktır. O garipleri de Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hayırla övmüş ve şöyle buyurmuştur: “Kötülüğü çok olan kimselere kıyasla, salihlerin sayısı azdır. Onlara isyan edenler, onlara itaat edenlerden daha çoktur.”²¹

Müslim’de rivayet edildiğine göre Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Peygamberler içinde benim tasdik edildiğim kadar tasdik edilen bir peygamber yoktur. Ümmetinden (milletinden) sadece tek bir kişinin kendisine iman ettiği peygamberler bile vardır.”

Buhari’de Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilir:

“Aziz ve Celil olan Allah kıyamet günü; “Ey Adem!” der. Adem: “Ey Rabbimiz! Emrine tekrar tekrar icabet ederim” der. Bir ses ile kendisine; “Şüphesiz Allah sana zürriyetinden cehenneme gidecekleri halk arasından seçip dışarı çıkarmanı emrediyor” diye nida edilir. O da; “Ey Rabbim, cehenneme gideceklerin miktarı ne kadardır?” diye sorar. Allahu Tealâ şöyle buyurur: “Her bin kişiden dokuzyüz doksandokuzu.” İşte Allah, Adem’e böyle buyurduğu zaman (bunun verdiği dehşetli korkudan) gebe kadın çocuğunu düşürür, çocuk da ihtiyarlar. Ve sen o anda insanları sarhoş (olmuş gibi) görürsün. Halbuki onlar sarhoş değildir. Fakat Allah’ın azabı pek çetindir.”

Bu haber sahabelere ağır geldi, hatta korkudan yüzlerinin rengi değişti. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

²¹ Ahmed ve diğerleri tahrir etmişlerdir. Es-Silsiletu’s-Sahihah: 1619

“Ye’cüc ve Me’cüc’den dokuzyüz doksandokuz kişiye karşılık sizden bir kişi çıkarılır. Sonra sizler mahşer halkının toplamı içinde beyaz öküzün derisi üzerindeki siyah bir tüy mesa-besindeyiz. Yahut siyah bir öküzün derisinde sanki beyaz bir tüy gibisiniz. Ben sizlerin cennet ehlinin dörtte biri olmanızı kuvvetle umarım.” Allahu Tealâ’nın Kitabı’ndaki şu ayet bunu doğrulamaktadır:

“Onların çoğu, ancak ortak koşarak Allah’a iman ederler.” (12 Yusuf/106)

Allahu Tealâ başka bir ayette de şöyle buyurur:

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah’ın yolundan saptırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.” (6 En’am/116)

Hasan el-Basri (rahimehullah) şöyle der: “Ehl-i sünnet, hem geçmiş olan insanların, hem de gelecek olan insanların az bir bölümüdür. Onlar, sefih bir şekilde yaşayanlarla yaşamadılar, bid’atlarında bid’at ehline ortaklık da etmediler. Rablerine kavuşuncaya kadar sünnete uymaya çalıştılar ve bu ittiba üzere sabrettiler. Siz de böyle yapın.”

Kötülüğün başlangıcı olan demokrasinin öğretilmesi de bu kabildendir; milletler ve hükümetler onu uygulamak için bir araya geldiler. Halbuki bu, çoğunluğun hükmünün kutsanmasının başlangıcı değil midir..? Üzerinde toplanmış oldukları şeyin hak mı yoksa batıl mı olduğuna bakmadan, çoğunluğun sesi üzerinde anlaşmaya vardılar... Bu, Allah’ın Kitabı ve Rasulü’nün sünnetine uygun mudur, yoksa Allah’a ve Rasulü’ne karşı çıkmak mıdır?!

Selef-i salihinin anlayışına uymanın, onların hidayetine tabi olmanın, onlar dışında kimsenin yoluna uymamanın gerekliliğine işaret eden hadislerden biri de şudur:

“Size Ashabımı, sonra onların peşinden gelecekleri, sonra da onların peşinden gelecekleri tavsiye ediyorum. Daha sonra

(gelenler arasında) yalan öylesine yayılacak ki, kişi kendisinden yemin talep edilmediği halde yemin edecek ve şahidliği istenmediği halde şهادette bulunacak. Size cemaati tavsiye ederim. Ayrılıktan sakının. Zira şeytan, tek kalanla birlikte olur. İki kişiden uzak durur. Kim cennetin ortasını dilerse, cemaatten ayrılmazın.”²²

Yine bununla ilgili bir çok hadis bulunmaktadır. Bunlardan bazıları şunlardır:

“Benden sonra şiddetli ihtilaflar göreceksiniz. Size, benim ve benden sonraki raşid halifelerin sünnetine azı dişlerinizle sarılmanızı tavsiye ederim. Sonradan çıkarılan şeylere karşı da son derece dikkatli olun. Çünkü her bid’at sapıklıktır.”²³

Hadiste, ihtilaf ve ayrılığın, hevalara uyma ve fitnelerin arttığı dönemlerde, kurtuluş ve neşeye kavuşmanın, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ondan sonra gelen Raşid halifelerin sünnetine uymak ile mümkün olduğuna işaret edilmektedir... Onların sünnetinin haricindeki her şeyin ise terk edilmesi istenmektedir. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

“Ben size gecesı gündüz gibi aydınlık, benden sonra, helak olan kişinin dışında kimsenin sapmayacağı bir (şariat) bırakıyorum. Sizden yaşayan kimseler birçok ihtilaf görecekle. Size, sünnetime ve raşid halifelerin sünnetine uymanızı tavsiye ediyorum. Dişlerinizle ona sıkıca yapışın.”²⁴

“Benden sonra gelenlere, Ebu Bekir ve Ömer’e tabi olun.”²⁵

“Ümmetimin en hayırlısı benim asrımdakilerdir. Sonra bunları takip edenler, sonra da bunları takiben gelenlerdir.”²⁶

²² İbn-i Mace ve Tirmizi tahrir etmiştir. Sahih-u Sünen-i Tirmizi: 1758

²³ Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 40

²⁴ Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 41

²⁵ Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 97

²⁶ Müttefekun Aleyh

“Ashabım, bunları takip edenler (tabiin) ve onları da takip edenler (etbauttâbiîn) hakkında bana riayetkar olun. Onlardan sonra yalan yaygınlaşacaktır.”²⁷

İmran bin Husayn’dan, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Ümmetimin en hayırlısı, içinde bulunduğum kuşaktır, sonra onları izleyenler ve sonra onları izleyenlerdir. Sizden sonra kavim olacak; bunlar şahitlik yapacaklar ama şahitlikleri geçerli olmayacaktır. Hainlik yapacaklar ve kendilerine güvenilmeyecektir. Adaklar yapacaklar ama yerine getirmeyecekler ve şişman olacaklardır.” İmran, “Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kendi kuşağından sonra üçüncü kuşağı da söyleyip söylemediğini hatırlamıyorum” demiştir.²⁸

Diğer bir rivayette ise şöyle geçmektedir:

“Onlardan sonra bir kavim gelecek, şişmanlayacaklar, şişmanlığı sevecekler²⁹, kendilerinden istenmeden şهادette bulunmak isteyecekler.”

Allahu Tealâ, sahabe ve din gününe kadar sahabeye güzelce tabi olanlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

“(İslam dinine girme hususunda) öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara güzellikle tabi olanlar var ya; işte Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah’tan razı olmuşlardır. Allah onlara, içinde ebedi kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük kurtuluştur.” (9 Tevbe/100)

Allahu Tealâ başka bir ayette de şöyle buyurur:

²⁷ İbn-i Mace ve diğerleri tahrir etmiştir, es-Silsiletu’s-Sahihâ: 1116

²⁸ Müslim ve diğerleri tahrir etmiştir. Sahih-u Sünen-i Tirmizi: 1810

²⁹ Yani, onları hazımsızlığa ve şişmanlığa ulaştıran çeşitli renk ve tattaki yemekleri isteyecekler

“Muhammed Allah’ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kafirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükuya varırken, secde ederken görürsün. Allah’tan lütuf ve rıza isterler. Onların nişanları yüzlerindeki secde izidir. Bu, onların Tevrat’taki vasıflarıdır. İncil’deki vasıfları da şöyledir: Onlar filizini yarıp çıkarmış, gittikçe onu kuvvetlendirerek kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş bir ekine benzerler ki bu, ekicilerin de hoşuna gider. Allah böylece onları çoğaltıp kuvvetlendirmekle kafirleri öfkelenendir. Allah onlardan iman edip, salih ameller işleyenlere mağfiret ve büyük mükafat vadetmiştir.” (48 Fetih/29)

Ayette geçen, “Beraberinde bulunanlar” ifadesinde kastedilenler sahabedir. Bu kabilden olan diğer ayetler ise şunlardır:

“İman edip de hicret edenler, Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler ve (muhacirleri) barındırıp yardım edenler var ya, işte onların bir kısmı diğer bir kısmının dostlarıdır.” (8 Enfal/72)

Hicret edenler, sahabenin muhacirleridir. Onlara yardım edenler de, kendilerine hicret eden mü’minlere yardım eden en-sardır.

“Andolsun ki Allah, Müslümanlardan bir grubun kalpleri eğrilmeye yüz tuttuktan sonra, Peygamberi ve güçlük zamanında ona uyan muhacirlerle ensarı affetti. Sonra da onların tevbelerini kabul etti. Çünkü O, onlara karşı çok şefkatli, pek merhametlidir.” (9 Tevbe/117)

“Ne oluyor size ki, Allah yolunda harcamıyorsunuz? Halbuki göklerin ve yerin mirası Allah’ındır. Elbette içinizden, fe-tihten önce harcayan ve savaşanlar, daha sonra harcayıp sa-vaşanlara eşit değildir. Onların derecesi, sonradan infak eden ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah hep-sine de en güzel olanı vadetmiştir. Allah’ın, yaptıklarınızdan haberi vardır.” (57 Hadid/10)

“Daha önceden Medine’yi yurt edinmiş ve gönüllerine imanı yerleştirmiş olan kimseler, kendilerine göç edip gelenleri severler ve onlara verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık hissetmezler. Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir. Bunların arkasından gelenler şöyle derler: Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş imanlı kardeşlerimizi bağışla; kalplerimizde, iman edenlere karşı hiçbir kin bırakma! Rabbimiz! Şüphesiz ki sen çok şefkatli, çok merhametlisin!” (59 Haşr/10)

“Andolsun ki o ağacın altında sana bey’at ederlerken Allah, o mü’minlerden razı olmuştur. Kalplerinde olanı bilmiş, onlara güven duygusu vermiş ve onları pek yakın bir fetih ile ödüllendirmiştir.” (48 Fetih/18)

Hudeybiye günü, ağacın altında Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) bey’at edenlerin sayısı bin dört yüz sahabeden daha fazlaydı. Rasulul-lah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Ağacın altında bey’at edenlerden hiç kimse cehenneme girmeyecektir.”³⁰

Diğer bir rivayette ise şöyle geçer:

“Hudeybiye ve Bedir’e şahid olan kimselerden hiç kimsenin (Allah’ın izniyle) cehenneme girmeyeceğini ümit ederim.”

Ebu Said el-Hudri’den şöyle rivayet edilmiştir:

“Halid bin Velid ve Abdurrahman bin Avf arasında bir şey oldu. Halid, ona küfretti. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bunun üzerine:

“Ashabımdan kimseye küfretmeyin. Sizden biriniz Uhud Dağı kadar altın infak etse dahi, onlardan birinin bir müdd³¹

³⁰ Müslim rivayet etmiş ve sahih olduğunu bildirmiştir.

³¹ Müdd: Ölçü birimidir. Bir adamın ortalama iki avucuyla doldurduğu kasedir.

hatta yarım müdd miktarındaki harcamasına sevap olarak ulaşamazsınız.” dedi.³²

Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), Halid’i fetihten önce Müslüman olan, infakta bulunan ve Allah yolunda savaşan Abdurrahman bin Avf’a küfretmekten nehyetmiştir. Bununla birlikte Halid de yüce bir sahabe idi. Onun sahabiliği Hudeybiye anlaşmasından sonraya kalmıştır. Ancak Abdurrahman, bu yönü ile ondan bir derece daha üstün ve Nebi’ye (sallallahu aleyhi ve sellem) dostlukta bulunma açısından daha önceliklidir. Sahabeden olan iki seçkin kişi arasında bile bu sınıflandırma varsa, acaba sahabe veya tabiinden olmayan kimsenin durumu nedir?!³³

Şüphesiz sahabe veya tabiinden olmayan bir kişi böyle bir sınıflandırmaya öncelikle tabi tutulur... Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabına iftira ve aşağılamada bulunan kişi ise böyle bir sınıflandırmaya en layık olanlardandır.

Bir hadiste şöyle geçer: “Ashabım zikredildiğinde, dilinizi tutun.”³⁴

³² Müttefekun Aleyhi

³³ Şii ve Rafizilerin dini; sahabeye buğzetme, onlara küfretme ve iftirada bulunma esası üzerine kurulmuştur! Sahih-i Müslim’de, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem), Ensar hakkında şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Onları ancak mü’minler sever, onlara ancak münafıklar buğzeder. Kim onları severse, Allah da onu sever, kim onlara buğzederse, Allah da ona buğzeder.” Diğer bir rivayette ise şöyle geçmektedir: “Allah’a ve kıyamet gününe iman eden bir kimse Ensar’a buğzetmez.” Dolayısıyla Ensar’a buğzeden bir adamın imanı yok oluyorsa, o halde İsna Aşeriyye ve Rafiziler gibi ayrılık ve nifak topluluklarının yaptığı gibi; muhacir, ensar ve onlara tabi olanlara nasıl buğzedilir, lanet edilir, küfredilir? İbn-i Abbas’tan merfu olarak rivayet edilen bir hadiste şöyle buyurulmuştur: “Kim ashabama söverse, Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onun üzerine olur.” (Es-Silsiletü’s-Sahihah: 2340)

³⁴ Taberani tahrir etmiştir. Sahihu’l-Cami: 545

Yani, onların kötü bir şekilde aşağılanması engelleyin, onların konumlarının büyüklüğünü ve faziletlerine uygun olmayan bir yolla anılmasına karşı çıkın.

İbn-i Abbas'tan (*radıyallahu anh*) şöyle rivayet edilmiştir: “Muhammed’in ashabına sövmeyin, onların birisinin (Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile birlikte geçirdiği) bir saatlik konumu, sizin kırk yıllık amelinizden daha hayırlıdır.”³⁵

Diğer bir rivayette ise şöyle geçer: “Sizden birinizin bir ömür boyu ibadet etmesinden daha hayırlıdır.”

Abdullah bin Mes'ud'dan (*radıyallahu anh*) şöyle rivayet edilmiştir³⁶: “Şüphesiz Allahu Tealâ kullarının kalplerine baktı, Muhammed’in kalbinin, kullarının en hayırlı kalbi olduğunu gördü. Onu kendisi için seçti ve risaletiyle gönderdi. Muhammed’in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kalbinden sonra kulların kalplerine tekrar baktı, ashabın kalplerinin, kulları içinde en hayırlı kalbler olduğunu gördü. Sahabeyi de Elçisi'ne vezirler kıldı. Onlar, Allah'ın dini için savaştılar. Müslümanların iyilik olarak gördükleri, Allah katında iyi; onların kötülük olarak gördükleri de Allah katında kötüdür.”³⁷

³⁵ Ahmed ve diğerleri tahrir etmiştir. Nasıruddin Elbani, hadisi, Şerhu'l-Akideti't-Tahaviyye adlı eserin hadislerinin tahririnde sahih olarak saymıştır.

İbn-i Abbas'ın (*radıyallahu anh*) bu sözü, kendi döneminde olup, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile birlikte olma zevkini tatmamış olan Müslümanlara yöneliktir. Eğer bu, sahabeye kıyasla tabii durum ise, o halde onlardan sonra gelenlerin, özellikle zamandaşlarımızın durumu acaba nasıl olur...?!

³⁶ İbn-i Mes'ud, Rasûlullah'ın kendisi hakkında: “İbn-i Mes'ud'un sözünü tutun” dediği kimsedir. Tirmizi ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 1233

³⁷ Şeyh Nasır, “Tahaviyye”nin tahririnde şöyle der: Bu iyi bir konumdur. Tayalisi, Ahmed ve diğerleri, hasen bir sened ile tahrir etmişlerdir. Enes'in rivayet ettiği şu hadis, bu hadisi onaylamaktadır: Rasûlullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yanından bir cenaze geçti, insanlar onu

Bu aktarılanlardan anlaşılmaktadır ki, halefin anlayışını selefin anlayışına tercih etmek hatadır. Halefin anlayışını selefin anlayışından öne alanlar, selefin akidesinin daha teslimiyetçi olduğunu, ancak halefin akidesinin ise daha sağlam olduğunu söylerler... Bununla Allahu Tealâ'nın isim ve sıfatları konusundaki akidelerini kasetmektedirler. Sahabe ve tabiin, Allahu Tealâ'nın isim ve sıfatlarını, Kitap ve Sünnet'te geçtiği üzere, herhangi bir te'vil, değiştirme, teşbih ve temsilde bulunmaksızın kabul ederler. Ancak haleften çoğu kimsenin Allahu Tealâ'yı tenzih ettikleri gerekçesiyle, Allahu Tealâ'nın sıfatlarını, şer'i ve zahiri manalarına uygun olamayan şekilde te'vil ettiklerini ve devre dışı bıraktıklarını görmekteyiz. Bu şekilde uygulama yaptıkları ayetlerden birisi şudur:

“Arşa istiva etti” (7 A'raf/54)

Yani, ele geçirdi ve yerleşti. Onlar Kitap ve Sünnet'te ispat edilmiş olan bu sıfatı, akıllarının ve hevalarının istediği şekilde yorumu tabi tuttular ve devre dışı bıraktılar. Okuyucu, yukarıda aktarılan ibarede, halefin seleften daha sağlam olduğu ile neyi

hayırla andı ve; “O, Allah'ı ve Rasûlü'nü seviyordu” dediler. Bunun üzerine Allah'ın Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*): “Vacib oldu, vacib oldu” buyurdu. Kötülüğü anılan bir cenaze daha gördü. İnsanlar da onu kötülükle andılar ve; “Allah'ın dininde ne kötü bir kimseydi” dediler. Bunun üzerine Allah'ın Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*): “Vacib oldu, vacib oldu, vacib oldu” buyurdu. Ömer dedi ki: “Babam ve anam sana feda olsun, bir cenaze geçirilirken cenaze hayırla anıldı, sen; “Vacib oldu, vacib oldu, vacib oldu” buyurdun. Başka bir cenaze kötülükle anıldı, sen de; “Vacib oldu, vacib oldu, vacib oldu” buyurdun. (Bunun manası nedir)?” Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Siz kimi hayırla anarsanız ona cennet, kimi kötülükle anarsanız ona da cehennem vacib olur. Melekler Allah'ın gökyüzündeki şahidleri, sizler de Allah'ın yeryüzündeki şahidlerisiniz.” Buhari ve Müslim tahrir etmiştir. Şeyh Nasır da “Ahkamu'l-Cenazat” de aynı hadisi zikretmiştir.

kasdettiklerini daha iyi anlar. Bizim buradaki niyetimiz, halefin akidesini tartışma konusu yapmak değildir.

Ancak, “halef seleften daha sağlamdır” görüşünün geçersizliğini ve batıllığını³⁸ burada birkaç nokta ile de olsa aktarmamız gerekir. Şöyle ki: Bu görüş, sahabeden sonra gelen kimselerin ve yine onlardan sonra gelen kimselerin faziletine delalet eden, sahih şer’i nassları reddetmeyi ve yalanlamayı, bununla birlikte onlardan sonra gelen, dinde yenilik yapan ve bid’atler çıkaran kimselerin ise faziletini içerir!

Yine bu görüşte, sahabe ve tabiinin değerini açık bir şekilde düşürme, onları gizli bir şekilde yerme bulunmaktadır... Yukarıda Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*), sahabeye sövülmesini ve yerilmesini yasakladığını aktarmıştık.

Salih selefimiz olan sahabe, Allah’ın kendilerinden razı olduğu kimselerdir. Allahu Tealâ Kitabı’nda onları hayırla övmüş ve yine onların çoğu açık bir şekilde cennet ile müjdelenmiştir³⁹... Peki bu eşsiz özellikler karşısında halefin durumu nedir...?!

Allahu Tealâ’nın sahabeden razı olması, onların din ve akidelerinin selametinden ve doğru menhec üzerindeki isti-

³⁸ Çünkü bu görüş neredeyse, müteahhirinin, usûl kaidelerinden bir prensip halini almıştır. Bu görüşü temel alarak, halefin anlayışını selefin anlayışına tercih ediyorlar, selefin sözlerini, onların fıkhi ve akidevi düşüncelerinin tamamını reddediyorlar... Bu nedenle bunun geçersizliğini ortaya koymak, bunu temel alan görüşlerin geçersizliğini ispatlamaktır. Çünkü batıl üzerine kurulan şey de batıldır.

³⁹ Halk arasında, cennetle müjdelenen sahabenin sadece on kişi olduğu bilinir. Bu hatadır, aynı zamanda sahabenin birçoğunun (aşere-i mübeşşere dışında) cennetle müjdelenmiş olduğuna işaret eden sahih nasslar bulunmaktadır. Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şu sözü bu konuda yeterlidir: “Ağacın altında bey’at edenlerden hiç kimse cehenneme girmeyecektir.” Daha önce geçtiği gibi, ağaç altında bey’at edenlerin sayısı bin dört yüz kişiden fazlaydı.

kametlerinden razı olduğu içindir. Yoksa onlardan razı olmasının sebebi şahsiyetleri veya soyları değildir.

Allahu Tealâ şöyle buyurur: “Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O’ndan en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır.” (49 Hucurat/13)

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

“Ehl-i beytim kendilerini, insanlar içinde bana en yakın olarak görürler. Halbuki benim dostlarım, kim olursa ya da nerede olursa olsun müttaki olanlarınızdır.”⁴⁰

Bu anlam, Allah’ın dininde mütevatirdir. Sahabenin üzerinde bulunduğu din, Allah’ın onlardan razı olmasının nedeniydi. Dolayısıyla bu, onların akide, anlayış ve dinlerine muhalefet etmenin, Allah’ın rızasını değil öfkesini gerektireceğine delalet etmektedir. Akıllı olan bir Müslüman ise, Allah’ın öfke ve gazap ettiği şeyi değil, onun razı olduğu şeyi arayıp bulur.

Şari’, selef-i salihine tabi olmayı emretmiştir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Benden sonra şiddetli ihtilaflar göreceksiniz. Size, benim ve benden sonraki raşid halifelerin sünnetine azı dişlerinizle sarılmanızı tavsiye ederim. Sonradan çıkarılan şeylere karşı da son derece dikkatli olun. Çünkü her bid’at sapıklıktır.”

Başka bir hadiste ise şöyle geçer: “Ashabım, bunları takip edenler (tabiin) ve onları da takip edenler (etbauttâbiin) hakkında bana riayetkâr olun.”

Sahabe (*radiyallahu anhum*), vahyin nazil olduğu dönemde yaşamış, her ayetin nüzul sebebi niteliğinde olmuş, ikametinde ve yolculuğunda Rasulullah’a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) refakat

⁴⁰ İbn-u Ebi Asım, es-Sünne’de rivayet etmiş, Şeyh Nasır ise, et-Tahric’de onun sahih olduğunu söylemiştir

etmiş ve ilmi, O'ndan direk olarak almış olan bir topluluktur. Dolayısıyla bu tür özelliklere sahip olmayan diğerlerine kıyasla Şari'in muradını en iyi bilen ve kavrayan da onlardır.

Yukarıda aktardığımız birçok delilde geçtiği gibi, sahabeyi sevmek din ve imandandır. Sahabeye buğzetmek ise küfür ve nifakandır. Halefin ve özellikle de seletin menhecine muhalif durumdakilerin ise böyle bir konumu yoktur.

Bütün bu yönlerden dolayı biz, "Halef, seleften daha sağlamdır" sözünün, zulüm ve büyük bir şaşkınlık olduğu görüşündeyiz. Çünkü bu kural, Allahu Tealâ'nın kendi dini ve elçisine yardım için seçmiş olduğu kimselere açık bir düşmanlıktır. Bir Müslümanın, kabul ve övgü biçimiyle, bu kuralı benimseyen birini savunması da caiz değildir.

Selef-i salihin, Allahu Tealâ'nın kendilerinden razı olduğu, güvenilir, sağlam, fakih ve Allahu Tealâ'dan en çok korkan kimselerdir. Halefin değeri, sahabeye tabi oldukları ve seletin anlayışına ve uygulamasına bağlı kaldıkları derecede artar. Onlardan kim, Allahu Tealâ'dan bir delil olmaksızın, selef-i salihine, itiraz, red ve eleştiri türünden bir şey ile saldırırsa, saldırdığı oranda kendisi alçalır. Bu akide ve düşünce tarzı, Taifetu'l-Mansura'yı, diğer topluluklardan ayıran en açık işaretlerdendir.

Kitap ve Sünnet'e uymak ve bu ikisine muhalif konumda olan sözlere bağlı kalmamak, Allahu Tealâ'nın desteklediği bu topluluğun en açık özelliklerindendir. Bu özellik iki yönden belirlenmektedir:

Birinci Yön: Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onları bu özellik ile nitilemektedir. "Allah'ın emri uğrunda çarpışmakta devam edeceklerdir", "hak üzere üstün olmaya devam eder" gibi ifadelerden de anlaşılmaktadır ki; din onlar ile kaimdir ve onlar, insanlara karşı bu din üzere savaşırlar. Yine, "hak üzere savaşılmaya devam edeceklerdir", "Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir" ve benzeri özellikler, onların, Allah ve

Rasulü'nün razı olmuş olduğu sahih din üzere toplandıklarını gösterir. Bu, Kitap ve Sünnet'te gelen dindir... Allahu Tealâ'nın ve Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sözü alınır... Bununla birlikte selef-i salihinin, vahiy nassları hakkındaki anlayışları mutlaka göz önünde bulundurulur.

İkinci Yön: Kitap ve Sünnet'e karşı çıkmak, en büyük günahlardan sayılır ve sahibini küfre götürüp İslam dairesinden çıkarır.⁴¹ Bu ise, Taifetu'l-Mansura'nın en fazla kaçındığı durumdur. Bu taife, kasıtlı olarak ve bilerek asla böyle bir muhalefette bulunmaz. Bilmeyerek ve kasıtsız olarak herhangi bir meselede Kitap ve Sünnet'e muhalif davranmış olsalar da, bu, kendisine uydukları ve davet ettikleri bir menhece dönüşmez... Onlar, Allahu Tealâ'nın emri üzere olmaları ve dinine yardım etmeleri sebebi ile, Allahu Tealâ'nın kendilerine yardım etmesi sıfatına

⁴¹ İctihad ve herhangi bir kasıt taşımadan yapılan muhalefet, Kitap ve Sünnet'e karşı çıkma kabilinden değildir. Aksine bu durumda, icthad sahibi sevap bile kazanır. Buhari ve Müslim'de, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*), şöyle buyurduğu rivayet edilir: "Hakim icthad edip isabet ettiğinde, onun için iki sevap vardır; icthad eder ve hata ederse, onun için bir sevap vardır."

Küfür dışındaki günahlar da, küfür olan muhalefet kapsamına girmektedir. Kişi, küfür türünden olmayan bir masiyeti helal kabul etmeden işlemesi halinde küfre girmez. Ancak küfür olan bir fiil işleyen kişinin, yaptığını helal görmesi, hoş karşılaması ya da apaçık bir küfre ya da büyük şirke düştüğünü itiraf etmesi şart koşulmaz. Çünkü küfür kendi başına küfürdür, ister kalbinden bunu helal görsün ister görmesin aynıdır.

Kişi Kitap ve Sünnet'e bilerek ve kasıtlı olarak karşı çıkar veya bu yaptığının razı olursa ya da bu muhalefetinin sebebi inkar, yüz çevirme, kibir, inat, Allah'ın ve Rasulü'nün emrini küçümseme, alaya alma, Allahu Tealâ'nın şeriatına öfke duyma veya ondan nefret etme ise ve bütün bu yönler nedeniyle ya da onlardan herhangi biri nedeniyle muhalefet gerçekleşirse, bunu işleyen kişi kesinlikle tekfir edilir. Bunu işleyen kişi daha önce Müslüman ise, İslam dairesinden çıkmış olur. Bu konuyu, "Kavâidu't-Tekfir" adlı kitabımızda şer'i delilleriyle açıkladık. Dileyen oraya müracaat edebilir

sahip olurlar. Ancak ne zaman Allah'ın emri üzere olmaktan çıkarlar ve dinine yardımı bırakırlarsa, Allahu Tealâ'nın da onlara yardım etmeyi bırakması bir zorunluluk olur ve dolayısıyla da "Taifetu'l-Mansura" vasfını da yitirmiş olurlar. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz O da size yardım eder, ayaklarınızı sağlam tutar." (47 Muhammed/7)

Ayetten anlaşılan şudur: Eğer siz, dinini ve emirlerini yerine getirmek ile Allahu Tealâ'ya yardım etmezseniz, O da size yardım etmez. İbn-i Abbas'ın rivayet etmiş olduğu sahih bir hadiste şöyle geçmektedir: "Sen Allah'ı koru ki, Allah da seni korusun!" Yani, eğer sen sana emredilen ve yasaklananlar yönüyle Allahu Tealâ'nın sınırlarını korumazsan, Allah da seni, içinde bulunmayı istemediğin durumdan, bela ve fitnelerden korumaz. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan ulü'l-emre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahirete gerçekten iman ediyorsanız onu Allah'a ve Rasul'e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir." (4 Nisa/59)

İbnu'l-Kayyim (rahimehullah) şöyle der: "Allahu Tealâ'nın; 'Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz' sözü, ayetin siyakında nekre (belirsiz) olarak gelmiştir ki bu, mü'minlerin açık veya gizli olarak anlaşmazlığa düştükleri herbir şeyi kapsar. Eğer anlaşmazlığa düştükleri konunun beyanı, Allahu Tealâ'nın Kitabı ve Rasulü'nün⁴² hükmünde olmasaydı, mü'minler böyle bir şey ile emrolunmazlardı. Çünkü Allahu Tealâ'nın hükümlerinde anlaşmazlığın tafsilatını bulamayan kimseye, Allahu Tealâ'nın, an-

⁴² Belki de doğrusu; "Rasulü'nün sünneti" şeklindedir

laşmazlıklarda kendi hükmüne başvurmasını emretmesi imkânsızdır. Müslümanlar, Allahu Tealâ'ya başvurmanın; O'nun Kitabı'na başvurmak, Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) başvurmanın ise, O hayatta iken kendisine, vefatından sonra da sünnetine başvurmak olduğu üzerinde icma etmişlerdir. Allahu Tealâ, kendisinin hükmüne başvurmayı, imanın vaciplerinden ve gereklerinden saymıştır. Eğer bu olmazsa, iman da olmaz."⁴³ Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiği hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar." (4 Nisa/65)

İbn-i Kesir (rahimehullah) şöyle der: "Allahu Tealâ, kendi şerefli ve mukaddes zatına andederek buyuruyor ki; bütün işlerde Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) hakem kılmadıkça hiç kimse gerçekten iman etmiş olmaz. Onun verdiği hüküm, gizli ve açık olarak her zaman kendisine bağlı kalınması gereken vacip gerçektir. Bunun içindir ki; "sonra da verdiği hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar" buyurmuştur. Yani mü'minler, seni hakem tayin ettiklerinde, içlerinden sana itaat ederler. Senin verdiği hükme karşı içlerinde herhangi bir sıkıntı duymazlar. İçleri ve dışlarıyla bu hükme uyarlar. Karşı koymadan, müdafa ve münakaşa yapmadan bu hükme tamamıyla teslim olurlar."⁴⁴

İbnu'l-Kayyim şöyle der: "Allahu Tealâ, insanların usûl, fîrû, şer'i hükümler, uhrevî hükümler ve karşılaşmış oldukları diğer meselelerde Allah'ın Rasulü'nü hakem olarak tayin etmedikçe, imanlarının olmadığına, mukaddes zatına andederek yemin ediyor. Tek başına, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ha-

⁴³ İlamu'l-Muvakkîn: 1/49-50

⁴⁴ Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/553

kem olarak tayin edilmesi de imanın ispatı açısından yeterli değildir. Bununla birlikte içlerinden de hiçbir sıkıntı duymamaları gerekir. İçlerinde sıkıntı duymaları, kişinin gerek Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) hükmolunmaktan dolayı ve gerekse onun vereceği hükümden dolayı göğsünün daralmasıdır. Dolayısıyla Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) hükmüne bütün açıklığıyla göğüslerini açmaları, tam olarak onu kabul etmeleri ve bundan razı olmaları gerekir. Onun hükmüne itiraz etmeden, tam bir kabul ve teslimiyet ile yönelmedikçe, iman etmiş olmazlar.”⁴⁵ Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“(Rasulüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.” (3 Al-i İmran/31)

İbn-i Kesir bu ayet hakkında şöyle der: “Bu ayetin hükmüne göre; Allah'ı sevdiğini iddia ettiği halde, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yolunda olmayan kişi, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yoluna ve getirdiği dine, bütün söz ve fiillerinde uymadıkça, bu iddiasında yalancıdır.”⁴⁶ Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir fitne gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (24 Nur/63)

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: “İmam Ahmed (rahimehullah); “Mushaf'a baktım ve otuz üç yerde Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) itaatin olduğunu gördüm” dedi ve şu ayeti okudu:

“Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir fitne gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (24 Nur/63)

⁴⁵ Et-Tıbyan fi Aksami'l-Kur'an: 270

⁴⁶ Et-Tefsir: 1/366

Sonra bunu tekrar etti ve dedi ki: “Fitne nedir? Şirkittir. Kişi Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) bazı sözlerini reddeder ve buna binaen de kalbine bir sapıklık düşer, böylece doğru yoldan sapar ve helak olur.” Ardından şu ayeti okudu:

“Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiği hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar.” (4 Nisa/65)

Ona: “Rasulün sözüne çağrılan ama Süfyan'ın görüşüne başvuran bir topluluk var” denildi. Bunun üzerine şöyle cevap verdi: “Hadisi işitip, senedini, sıhhatini bilen ve ona çağrılan, ardından da Süfyan ve diğerlerinin görüşlerine giden bir topluluk, ne garip! Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir fitne gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (24 Nur/63)

Fitnenin ne olduğunu bilir misin? Küfürdür. Allah-u Tealâ şöyle buyurur:

“Fitne de adam öldürmekten daha büyük bir günahıdır.” (2 Bakara/217)

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sözlerine çağrılıyorlar, sonra da hevaları onları insanların görüşlerine yöneltiyor!”⁴⁷ Allahu Tealâ'nın şu sözü de bu kabildendir:

“Peygamber size ne veriyse onu alın, size ne yasakladysa ondan da sakının.” (59 Haşır/7)

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) şöyle der:

“Helal; Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) helal kıldığı, haram; onun haram kıldığı ve din de, onun ortaya koyduğu. Üstadlar, yöneticiler, alimler, öğretmenler ve diğerlerinden hiç kimse bu kuralın dışına çıkamaz. Kim bir şey ile emredildiy-

⁴⁷ Es-Sarimu'l-Muslul, 56

se, onu Kitap ve Sünnet'e sunsun; eğer uygunsa kabul etsin, değilse reddetsin. Buhari ve Müslim'de, Rasulullah'tan (*sallallahu aleyhi ve sellem*) rivayet edilen şu hadis bunu belirtir: "Kim bu işimizde, onda olmayan bir şey uydurursa, uydurduğu kendisinden reddedilir."⁴⁸ Yani, merduddur. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamber'in sesinin üstüne yükseltmeyin. Birbirinize bağırdığınız gibi, Peygamber'e yüksek sesle bağırmayın; yoksa siz farkına varmadan amelleriniz boşa gidebilir." (49 Hucurat/2)

İbnu'l-Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: "Onların seslerini yükseltmeleri, amellerinin boşa gitmesinin nedenidir. O halde, görüşlerini, akıllarını, zevklerini, siyasetlerini ve bilgilerini, nasıl olur da Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) getirdiğinin üzerine yükseltirler. Bunu yapmaları, amellerinin boşa gitmesini evleviyatla gerektirmez mi?"⁴⁹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

"Size iki şey bıraktım, benden sonra onlara tutunduğunuz sürece asla sapmazsınız: Allah'ın Kitabı ve sünnetim."

"Müjdeleyin! Şüphesiz Kur'an'ın bir tarafı Allah'ın elinde ve diğer bir tarafı ise sizin elinizdedir. Öyleyse ona tutunun. Ona tutunduğunuz sürece asla helak olmaz ve sapmazsınız."⁵⁰

"Kur'an, şefa'at isteyen için şefa'at edici ve doğru bir rehberdir. Kim onu önüne geçirirse, Kur'an onu cennete ulaştırır; kim onu arkasına atarsa, Kur'an onu ateşe atar."⁵¹

"Allah'ın Kitabı, gökten yeryüzüne uzatılmış olan Allah'ın ipidir."⁵²

⁴⁸ Mecmuu'l-Fetava: 28/24

⁴⁹ İlamu'l-Muvakkın: 1/51

⁵⁰ Taberani rivayet etmiştir. Sahihu'l-Camiu's-Sağir: 34

⁵¹ Es-Silsiletu's-Sahihah: 2019.

⁵² Es-Silsiletu's-Sahihah: 2024.

"Bir adam, koltuğuna yaslanmış bir halde, sözlerimden birini size nakledecek ve "Bizimle sizin aranızda Allah'ın *Azze ve Celle* Kitabı vardır. Onda helal gördüğümüzü helal sayar, onda haram gördüğümüzü de haram sayarız" diyecektir. Rasul'ün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) haram kılması, Allah'ın haram kılması gibi değil midir?"⁵³

"Bana itaat eden, şüphesiz Allah'a itaat etmiş; bana isyan eden de, şüphesiz Allah'a isyan etmiş olur."⁵⁴

Bu ve benzeri birçok nass, Kitap ve Sünnet'e uymanın, eleştirmeden, itiraz etmeden, değiştirmeden veya herhangi bir söz ya da anlayışı, Allah'ın ve Rasulü'nün önüne geçirmeden bu ikisine hükmolunmanın vacip olduğuna delalet etmektedir. Bu, iman gereklilerinden ve sıhhatinin şartlarından.

Yukarıda aktarılanlardan anlaşılmaktadır ki, Kitap ve Sünnet'e tabi olma ve bu ikisini selef-i salihinin üzerinde bulunduğu menhace göre kavrama, Allah'ın desteklediği topluluğun, kendisini diğer topluluklardan ayıran en açık özelliğidir. Ayrıca Allah'ın desteklediği bu topluluğun diğer bütün özellikleri de, bu birinci özelliğe dayanmaktadır ve buna bağlılıktan kaynaklanmaktadır.

⁵³ Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 12. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) doğru söyledi... Biz şimdi, kendilerini "Kur'aniler (Mealciler)" diye isimlendiren bir toplulukla imtihan ediliyoruz... Sünneti reddediyorlar, Kur'an'dan başka bir şeyi kabul etmiyorlar... Bizimle sizin aranızda delil olarak sadece Kur'an vardır... Kur'an'ın helal saydığını helal sayar, Kur'an'ın haram saydığını haram sayarız diyorlar... Kur'an'ın onayladığını onaylar, onun yok saydığını yok sayarız diyorlar... Böyle demekle, sünneti inkar etmiş oluyorlar!! Fasık ve asilerden olan diğer bir topluluk ise, kendilerini hükümlerin bağlamından uzak görüyorlar... İçinde bulundukları fık ve isyana rağmen, Kur'an'ın haram kıldıkları dışında hiçbir şeyi haram saymayız diye bağırıyorlar...

⁵⁴ Müttetekun Aleyhi

İKİNCİ ÖZELLİK

Allah Yolunda Cihad

Allah yolunda cihad, Taifetu'l-Mansura'nın özelliklerinden ikincisidir. Cihad, onlar ile bilinir ve onlar da cihad ile tanınırlar. Cihad, onların gölgesi gibidir ve onlardan asla ayrılmaz. Hiçbir durumda cihadı bırakmazlar. Değişmekte olan durumlara binaen, onlar ile Allah yolunda cihad arasına bir engel girdiğinde, yeniden Allah yolunda cihad ve savaşa kavuşabilmek maksadı ile bu engeli kaldırmak ve durumu uygun hale getirmek için telaşlandıklarını görürsün.

Geçitleri ve cepheleri izlediklerini görürsün... Bir geçit kapandığında, Allah yolunda cihad emrini yerine getirmek için başka bir geçit açarlar.

Bütün korkak ve zayıfların dillerini kesen bu özellik, Taifetu'l-Mansura'nın durumunu anlatan Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözünde, açık bir şekilde görülmektedir:

“Ümmetimden bir taife, kıyamet kopuncaya kadar Allah'ın yardımına mazhar olmaya devam edecek, onları mahrum bırakanlar onlara zarar veremeyecektir.” Yine Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözleri de bunu belirtmektedir: “Kıyamet saatine kadar bu din ayakta kalacak ve Müslümanlar-

dan bir kesim onun için savaşacaktır”, “Ümmetimden bir taife, hak üzere savaşmaya devam edecektir.” Bu ve benzeri birçok hadisi daha önce aktarmıştık.⁵⁵ Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven, mü'minlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar). Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmib geniştir.” (5 Maide/54)

Onlar, Allah yolunda savaşır, Allah yolunda kimsenin kınamasından korkmazlar. Bu, biraz önce zikredilmiş olan hadislerde geçen Taifetu'l-Mansura'nın özelliğidir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Nice peygamberler vardı ki, beraberinde birçok Allah erleri bulunduğu halde savaşmışlar da bunlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever.” (3 Al-i İmran/146)

Buradaki Allah erleri; gevşeklik ve zaaf göstermeyen, Allah'ın desteklediği topluluktur. Onlar; âlimlerden ve mücahidlerden oluşan bu ümmetin en seçkin grubudur.

Beğavi şöyle der: “Zaaf göstermediler”, yani korkmadılar. “Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik göstermediler”, yani katılmış oldukları cihadda aldıkları yaralar ve dostlarının öldürülmesi sebebi ile gevşemediler. “Boyun eğmediler” ifadesi hakkında Mukatil; “Teslim olmadılar ve düşmanlarına boyun eğmediler”, Süddi; “Alçalmadılar”, Ata; “İtaat etmediler”⁵⁶ ve Ebu'l-Aliye ise; “Korkmadılar, Rablerinin emrine, Pey-

⁵⁵ Bu hadislerin tamamının tahriri, bu kitabın ilk sayfalarında geçmiştir

⁵⁶ Yani, durumlarının zorluğundan dolayı insanlara şikayetlenerek onlara itaat etmediler. Kendilerine yardım etmeleri için insanlara yalvarmadılar... Buradan, zalim tağutları, yine zalim olan başka milletlerin

gamberlerine itaata ve düşmanlarıyla cihad etmeye sabrettiler” der. “Allah sabredenleri sever.”⁵⁷ Yine Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir ümmet (topluluk) bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (3 Al-i İmran/104)

Ayette, olması istenen “ümmet”, büyük ümmetin en ön safı ve en seçkin grubudur... Onlar, büyük görevleri yerine getiren, Allah’ın desteklediği topluluktur. İyiliği emretme ve kötülüğü engelleme görevini yerine getirirler. Onların kötülüğü engellemeleri, güç ve kuvvet sahibi olmaları demektir. Çünkü kötülüğü değiştirmek güç ve kuvvet ile olur. Hayra çağırmak, davet ya da iyiliği emretmek ise genellikle maddi kuvveti zorunlu kılmaz.

Bu konuda Seyyid Kutub (rahimehullah) şöyle der: “Yeryüzünde hayra çağıran, iyiliği emreden ve kötülüğü engelleyen bir kuvvetin olması gerekir. Kur’an’ın nassı, bu otoritenin bulunmasının zarureti bizzat delalet etmektedir. Her ne kadar kuvvet olmadan davet etmek mümkün ise de, emir ve nehyi yerine getirmek için mutlaka kuvvete ihtiyaç vardır.”⁵⁸

Otorite ve güç (daha önce geçtiği gibi), Taifetu’l-Mansura’nın en önemli özelliklerinden biridir.

Bu Özellikten Ortaya Çıkan Diğer Özellikler

Taifetu’l-Mansura’nın en açık sıfatı olan Allah yolunda cihad ile bağlantılı olarak ortaya çıkan bir takım tali sıfatlar bulunmaktadır. Şöyle ki:

Birincisi; Allah’ın desteklediği bu mücahid topluluk kıyametin kopmasına kadar her dönemde var olmaya devam ede-

yöneticilerine şikayet ederek hak dilenen kişilerin, Allah’ın desteklediği topluluğun ahlak ve özelliğinden en uzak kimseler olduğunu öğreniyoruz!!

⁵⁷ et-Tefsir: 1/360

⁵⁸ Fi Zılâl-il Kur’an: 1/444

cektir. Hiçbir zaman, bu topluluğun varlığının izi yokolmaz. Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözleri bunu bildirmektedir: “Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder. Onları yardımsız bırakanlar, onlara zarar veremezler ve Allah’ın emri gelinceye kadar onlar bu hal üzere devam ederler.” Diğer rivayetlerde de şöyle geçer: “Ümmetimden bir taife, Allah’ın emri gelinceye kadar insanlara karşı galip gelmeye devam eder. Allah’ın emri geldiğinde onlar yine galip olanlardır”, “Kıyamet gününe kadar...”, “Öyle ki, bunların sonuncuları Mesihu’d-Deccal’e karşı savaşacaktır.”

Şüphesiz bu durum güven ve sevinç getirir. Bu ümmetteki hayrın kalıcı ve yok olmayacağı düşüncesini kalplere ilham eder. Allah’ın yardımı ve desteği gelecektir... Gecelerin karanlığı, uza- sa da mutlaka sona erecektir.

Ve yine bu, zalim tağutların elleri; nesilleri bozmaya ve onları dinlerinden uzaklaştırmaya çalışsa da, bu çabanın boş olduğuna işaret etmektedir. Çünkü Allahu Tealâ, bu nesillerden kendisini birleyen yeni bir fidan çıkaracaktır... Onlarla dinini koruyacak, kendisine itaatte ve dinine yardımda onları kullanacaktır. Allahu Tealâ, dinini korumayı üstlenmiştir. Şöyle buyurur:

“Kur’an’ı kesinlikle biz indirdik; elbette onu yine biz koruyacağız.” (15 Hicr/9)

Allahu Tealâ’nın dinini koruma yöntemlerinden biri de, mücahid mü’minlerden fidanlar ortaya çıkarmasıdır. Rasulullah’tan (sallallahu aleyhi ve sellem) rivayet edilen sahih bir hadiste şöyle geçer:

“Muhakkak ki, Allah bu ümmet için, her yüz senenin başında, kendisine dini tecdid edecek kimse gönderecektir.”⁵⁹

⁵⁹ Sahih-u Sünen-i Ebi Davud: 3606

Allahu Tealâ dinini korumakta ve ümmet için dinini asırlardır tecdid etmektedir... Bir orduyla dinini koruyor ve asırlardır onlarla tecdid ediyor.

Tecdid'in anlamlarından biri de, bu dine ilave edilen bid'at, vehim, hatalar ve bu dinin yüceliğiyle ilişkisi olmayan batıl düşüncelerin yok edilmesi ve böylece de, bu dinin en küçük bir tahriften bile uzak olarak Allahu Tealâ'nın, elçisi Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) indirdiği gibi kalmasıdır.

Bu durum kulu, yalnızlık ve içedönüklükten kurtararak kardeşlerini aramaya sevkeder. Bu kardeşleri yeryüzünde mutlaka bulunmaktadır ve müşrikler istemese de Allahu Tealâ onlara yardımını ve kendilerine düşman olanlara üstün gelmeyi vaatmektedir. Dolayısıyla kul, onlardan biri olabilmek ve onlarla birlikte cihad edebilmek maksadı ile bu kardeşlerine katılır ve onların söz ve fiil olarak sayısını artırır.

İkincisi; Cihad, geçmiş dönemlerde yerine getirildiği gibi kıyamet saatine kadar da devam edecektir. Zalimin zulmü ya da cihadı terkedenin durumu, Allah yolundaki cihadın devamını engellemez. Müslümanların, arkasında savaştıkları adil bir halifenin olması veya günümüzde olduğu gibi böyle bir halifenin olmaması da buna engel değildir. Buna şu iki şey delalet etmektedir:

1- Şer'i Nassların Sözlük Anlamı: Şer'i nasslar, bir tek kişi ile de olsa cihadın, kıyamet kopuncaya dek devam edeceğine açık bir şekilde, hiçbir te'vile ihtiyaç bırakmaksızın işaret etmektedir. Farz olan bu görevi yerine getirebilecek güce sahip olan için cihad kapısı daima açıktır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Artık Allah yolunda savaş. Sen, kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Mü'minleri de teşvik et. Umulur ki Allah kafirlerin gücünü kırar (güçleriyle size zarar vermelelerini önler). Allah'ın gücü daha çetin ve cezası daha şiddetlidir."
(4 Nisa/84)

Bu nass, bir tek kişi ile de olsa, cihadın devam edeceğini bildirmektedir.

Kurtubi (rahimehullah), tefsirinde şöyle der: "Ez-Zeccac der ki: Allahu Tealâ, Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) tek başına çarpışacak olsa da cihad etmesini emretmiştir. Çünkü Allahu Tealâ, O'na yardım taahhüdünde bulunmuştur. İbn-i Atiyye şöyle der: "Lafzın zahirinden anlaşılan budur. Şu kadar var ki, savaşmanın ümmet dışarıda bırakılarak, kısa bir süreliğine de olsa yalnızca ona farz kılındığına dair herhangi bir haber gelmiş değildir. O halde ayetin anlamı (Allahu Tealâ en doğrusunu bilir) lafız itibari ile ona hitap olması şeklindedir. Bu da herkese özel olarak kendisine yapılan hitaplara bir örnektir. Yani; Ey Muhammed sana ve senin ümmetinden olan herkese şu söz söylenmiştir: "Artık Allah yolunda savaş. Sen, kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın."

İşte bundan dolayı her mü'minin yalnız başına olacak olsa dahi cihad etmesi gerekir. Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem); "Allah'a yemin olsun ki, bu davam için ölünceye kadar onlarla savaşacağım" hadisi de bu kabildendir. Ebu Bekir (radiyallahu anh) ise, Riddet olayları esnasında şöyle demiştir: "Eğer sağ elim bu hususta bana muhalefet edecek olursa, sol elimle onlara karşı cihad ederim."⁶⁰ Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Allah mü'minlerden, canlarını ve mallarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşır, öldürürler, ölürlər. (Bu), Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da Allah üzerine hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alışverişinizden dolayı sevinin. İşte bu, (gerçekten) büyük kazançtır." (9 Tevbe/111)

⁶⁰ Kurtubi Tefsiri, 5/293

Bu, mü'min kişinin yaşamış olduğu bütün alanları kapsayan bir alışverıştır... Bu alışverişi bozmak ya da başka bir zamana ertelemek caiz değildir. Cihad görevinin yeniden ihya edilmesi için, Müslümanların tamamını kapsayan genel halifenin varlığını şart koşturmak, Allahu Tealâ ile kulları arasında tamamlanmış olan bu alışveriş sözleşmesinin bozulmasını gerektirir. Müslümanların halifesinin yokluğu uzun süredir devam etmekte ve nesiller helak olmaktadır.. Günümüzün durumu maalesef budur...! Hangi hak ve yetkiye dayanarak bu nesillere, halifenin yokluğu sebebiyle bu alışverişin kendilerini kapsamadığı söylenebilir. Ki, neredeyse yüz yılı aşkın bir süredir Müslümanların halifesi bulunmamaktadır...

Seleme bin Nufeyl el-Kindî'den şöyle rivayet edilmiştir: "Ben Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yanında oturdum. Bir adam; "Ey Allah'ın Rasulü, insanlar silahları bıraktılar ve: "Artık cihad yok, savaş sona erdi" diyorlar" dedi. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) adamın yüzüne baktı ve şöyle buyurdu:

"Yalan söylediler, asıl şimdi savaşın zamanı geldi. Ümmetimden bir taife, hak üzere savaşmaya (hiç ara vermeden) devam edecek, Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bunlardan (alınanlarla) onların rızkını sağlayacaktır, bu hal kıyamet gününe, Allah'ın va'dinin gelme anına kadar devam edecektir. Atın alnında, kıyamete kadar hayır bağlıdır."⁶¹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: "Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya ve üstün olmaya devam edecektir."⁶²

Topluluk ve grup, Allahu Tealâ'nın şu ayetinde geçtiği gibi, bir veya daha fazla kişiye verilen isimdir:

⁶¹ Sahih-u Sünen-i Nesei: 3333, daha önce geçmişti

⁶² Müslim

"Sizden (tevbe eden) bir gurubu bağışlasak bile, bir gruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz." (9 Tevbe/66)

Kurtubi, tefsirinde şöyle der: "Dediler ki, onlar üç kişiydiler; ikisi alay etti, birisi de güldü. Sadece gülen bu kişi bağışlandı."

Bağışlanan topluluk, sadece bir kişiydi... Buradan anlıyoruz ki, cihad bir kişiyle dahi olsa devam eder... Tek başına o kimse, topluluk olarak isimlendirilir... Durum bu olduğuna göre, cihadın devam etmesi için halifenin bulunması şartı nerededir...?! Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

"Kıyamet saatine kadar bu din ayakta olacak ve Müslümanlardan bir kesim onun için savaşacaktır."⁶³

Hadisin Arapça metninde geçen "İsabe (kesim)" kelimesi, üç veya daha fazla kişiden oluşan topluluğa verilen isimdir. Dini ve onun değerlerini korumak maksadı ile yapılmakta olan savaş, sayıları üç veya daha fazla olan bir toplulukla da olsa yerine getirilmeye devam edecektir. Dolayısıyla cihadın devamı için halifenin bulunması şartı bulunmamaktadır ve tek kişi ile de olsa cihad devam eder.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: "Kıyamet gününe kadar atın alnına hayır bağlanmıştır. Bu hayır sevap ve ganimettir."⁶⁴

Hayır, halifenin var olduğu zamanda geçerli olduğu gibi, yokluğunda da geçerlidir. Yine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

"Cihad varoldukça, hicret devam edecektir."⁶⁵

⁶³ Müslim

⁶⁴ Müttetekun Aleyhi

⁶⁵ Ahmed ve diğerleri rivayet etmişlerdir, es-Silsiletu's-Sahihah: 1674. Hadisin anlamı, cihad durduğunda, hicretin bırakılacağına işaret eder. Sünnet, tevbe kesilmedikçe hicretin sona ermeyeceğine ve dolayısıyla

Diğer bir rivayette ise şöyle geçer: “Düşmanla cihad edildiği müddetçe, hicret devam edecektir.”

Ayrıca Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilir: “Tevbe devam ettiği sürece, hicret de devam eder. Tevbe ise, güneş battığı yerden doğmadıkça kesilmez.”⁶⁶

Bu hadis, tevbe kesilinceye kadar cihadın devam edeceğini, tevbenin ise güneş battığı yerden doğmadıkça kesilmeyeceğini bildirmektedir. Ki, Allahu Tealâ o gün hakkında şöyle buyurmaktadır:

“Ancak Rabbinin bazı ayetleri (işaretleri) geldiği gün, önceden iman etmemiş olan ya da imanında bir hayır kazanmamış olan kimseye (o günkü) imanı bir fayda sağlamaz.” (6 En’am/158)

Nassın delalet ettiği gibi hicret, cihad devam ettikçe varolacaktır. Halifenin yokluğu sebebine binaen cihadın bırakılmasının emredilmesi, hicretin ve tevbenin de bırakılmasını gerektirir. Bu ise, açık delillere ve ümmetin icmasına muhalif olup, kabul edilemez bir görüştür.

2- Şer’i Nassların Mefhumu: Sünnet, Taifetu’l-Mansura’nın temsilcileri olan mücahidlerin varlığına ve kıyamet kopuncaya dek varlıklarının devam edeceğine işaret etmektedir. Mücahidlerin varlığının devamı, onların bir sıfatı olan ve kendilerini diğerlerinden ayıran cihadın da kesintiye uğramadan devam etmesini gerektirir. Bazı dönemlerde, göz ile görünür bir halde cihadın bulunmaması, cihadın gereklerinin hazırlandığı dönemlerdendir. Ki bu dönemler de cihadın bir parçası niteliğindedir. Cihada hazırlık, cihadın vaciplerinden biridir. Çünkü cihad, hazırlık olmadan yerine getirilemez. Bir vacibin, ancak

da tevbe kesilmedikçe cihadın da sona ermeyeceğine işaret eder... Tevbe ise, kıyamet saatine kadar devam edecektir.

⁶⁶ Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmiştir. Sahihu’l-Cami: 7469

kendisi ile tamamlandığı ve yerine getirildiği şey de yine vacip hükmündedir.

Müslüman ya Allah yolunda cihad eder ya da aciz kalması halinde cihad için hazırlık yapar... Bu ikisinin dışında üçüncü bir seçenek yoktur.

Halife veya Müslümanların emirinin küfre girip, Müslümanlar üzerindeki idarecilik hakkının sona ermesi durumunda, bu halife veya emire karşı çıkılması, ona karşı savaşılmaması ve görevden alınıp yerine adalet sahibi başka birinin tayin edilmesi vaciptir. Ubade bin Samit’ten (*radıyallahu anh*) rivayet edilen şu hadis bunun delillerindendir:

“Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bizi çağırdı, biz de kendisine bey’at ettik. Bizden söz aldığı şeyler arasında; sevinçte ve tasada, darlıkta ve bollukta kendisini dinleyip itaat etmemiz, kendisini şahıslarımıza tercih etmemiz ve işin ehline karşı çıkmamız vardı. “Ancak açık bir küfür görmeniz ve buna dair elinizde Allah’tan bir delil bulunması hali müstesna” dedi.”⁶⁷

Müslim’de şöyle rivayet edilir: “Denildi ki: ‘Ey Allah’ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*), o durumda kendilerine karşı çıkmamız gerekmez mi?’ Allah Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

‘Size namazı kaldırdıkları sürece hayır...’” Her halukarda, İslam ümmetine ve Müslümanların yönetimine bir kâfirin getirilmesi şer’an caiz değildir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Artık Allah kıyamet gününde aranızda hükmedecektir ve kâfirler için mü’minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir.” (4 Nisa/141)

Kadı İyad, Ubade bin Samit hadisini açıklarken şöyle der: “İmametın kâfir biri için olamayacağı ve sonradan kâfir olan yöneticilerin de, bu görevlerinden azledilmelerinin vacipliği konu-

⁶⁷ Müttefekun Aleyhi

sunda âlimler icma etmişlerdir. Yönetici sonradan kâfir olursa veya yürürlükte olan Allah'ın şeriatı ile hükmetmezse yahut kişiyi küfre götüren bir bid'atın ehli konumunu alırsa, imam olma vasfını yitirir, ona itaat hakkı kalmaz, Müslümanların ona karşı çıkıp azletmesi ve mümkün ise adaletli bir yöneticiyi onun yerine görevlendirmesi vacip olur.”⁶⁸

Müslümanların bir imamı yoktur diye kâfir yöneticilere karşı çıkılmaz denebilir mi? Müslümanların başındaki imam kâfir olduktan ve dolayısıyla karşı çıkıp indirilmesi vacip olduktan sonra hangi imamı bekleyeceğiz ki? Yoksa yitirilen imamı bekleyip Müslümanları küfür ve fesat fitnesiyle başbaşa mı bırakacağız?

Yukarıda aktarılanlardan anlaşılmaktadır ki, yokluğu yüzlerce yıl sürse de, halifenin yokluğu süresince cihad kapısının kapalı olduğunu iddia eden kimse hata yapmaktadır. Bu iddia-nın sahiplerine göre, halifenin olmadığı bir dönemde cihad kapısını açmaya çalışan kişi, fitne sahibi ve günahkâr bir kişidir ve kötü bir dönüş yeri olan cehennemde kalıcıdır.

Bu görüş, şer'i nassların delalet ettiği ve selef-i salihinin üzerinde bulunduğu hakka aykırıdır ve oldukça kaygan bir zemin üzerine bina edilmiştir.⁶⁹ Şöyle ki:

⁶⁸ Şerh-u Sahih-i Müslim li'n-Nevevi: 12/229

⁶⁹ Örnek olarak, Şeyh Nasruddin el-Bani'nin yanında kabul gören, Muhammed İbrahim Şakra'nın, “Hiye's-Selefiyye Nisbeten ve Akideten ve Menhecen” adlı kitabına bakınız... Orada şöyle geçer: “Soruyoruz, ümmet neden cihadın bütün yükünü yerine getiremiyor? Çünkü Allah'ın farz kıldığı olduğu görevlerden biri olan cihad, imamsız ve onun izni olmaksızın yerine getirilemez. Bu, aynen had ve cezaların uygulanmasında olduğu gibidir. Had ve cezaların uygulanması ise ancak bütün ümmeti kapsayan bir imamın varlığı ile mümkündür. Allahu Tealâ'nın, savunma kanunlarından kıldığı cihad da aynen bunlar gibidir. Dolayısıyla bunun da ancak genel imamın izni ile yerine getirilmesi gerekir. Bu imam, cihad için izin verirse bu yerine getirilir. Ancak imamın izni olmadığı halde bunu yapanlar günaha ve azaba koşanlar ve

1- Bu, onların akıllarının ve hevalarının bir ürünüdür. Diğer yandan bir beyine ve delil olmaksızın Allahu Tealâ'nın dininde bid'at çıkarmaktır... Her sonradan çıkarılan şey bid'attır, her bid'at sapıklık ve her sapıklık ise ateştedir...

Bu batıl görüşlerini delillendirdikleri, sanki bir hüccet gibi değerlendirdikleri ve bu kabilden en fazla kullandıkları şey ise, cihad ilan edilmiş bazı bölgelerde, bazı mücahidlerin hatalı uygulamaları sebebi ile meydana gelen istenmeyen sonuçlar veya Müslümanlar ve düşmanları arasında devam eden cihad esnasında meydana gelmesi gayet tabii olan yara ve acılardır.

Bu nedenle Allah yolunda cihada çağıran birini işittiklerinde, onları kaçarken görürsün... İnsanları da bu çağrıdan uzaklaştırırlar ve şöyle derler: “Falan ülkede meydana gelen olayların yeniden yaşanmasını mı istiyorsun? O bölgelerin harab olmasına sebep olmanız yetmedi mi? Orada meydana gelen sonuçlardan ders almıyor musunuz?”

Bu geçersiz ve hatalı bir delillendirme ve dolayısıyla da bu tür şeylere binaen hüküm verilmesi caiz değildir. Mücahidlerin hataları ile cihad ve cihadın meşruluğu arasında ve yine nefislerimizin hataları, eksikleri ve şer'i sebepleri yerine getirmememiz nedeniyle meydana gelen bazı hatalar ile Allahu Tealâ'nın kulları için belirlediği cihad farızası arasında mutlaka ayırım yapılmalıdır.

kendisine acı verecek Allah'ın gazabını, bir ok gibi göğsüne saplayanlardır. Bu nedenle, cihadın kapısı açılmaz, cihad bayrağı kaldırılmaz, tek bir imam olmadıkça, cihada izin verilmez ve cihada çağrılmaz. İmama razı olandan razı olunur, ondan kaçınılması ise kaçınılır. İmam, ümmet için bir kaledir.” Ben, Ali el-Halebi'ye bu kitap ve Şeyh Nasır'ın bu konudaki görüşünü sordum... Dedi ki: “Şeyh Nasır, bu görüşte ona katılıyor...” Hizbu't-Tahrir ve diğerlerinin bu garip görüşüne karşılık, onlara “et-Tarik ila İsti'nafi Hayati İslamiyye” adlı kitabımda cevap verdim. Dileyen oraya müracaat edebilir

Mücahidlerden kaynaklanan bazı hatalı uygulamalar ve özellikle de içtihad sonucu ortaya çıkan yanlışlar, cihad kapısının kapanmasını, Allahu Tealâ'dan bir delil olmaksızın cihad için bazı şartlar belirlenmesini, Müslümanları suçlamayı ve cezalandırmayı, onları günahkâr ve azap içerisinde kalıcı olarak görmeyi gerektirmez.

Sahih olarak rivayet edilmektedir ki Halid bin Velid (*radıyallahu anh*), aslında “Eslemna” demek istemelerine rağmen ifadede hata ederek “Sabana” diyenleri, bunun onların kanlarını dokunulmaz kılmayacağını ve öldürülmelerini engellemeyeceğini zannederek öldürmüştür... Bu konuda hataya düştü. Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*), onun yaptığından beri olduğunu açıkladı. Ancak Halid'in bu hatasına binaen cihadı durdurmadı, Halid'den ve onun cihadından beri olduğunu da söylemedi. Aksine Halid'i, batılın üzerine çekilmiş Allah'ın kılıçlarından bir kılıç olarak isimlendirdi ve ona, savaşa katılmayı artırmasını emretti...

Hatasız ameller, hatasız mücahidler, kan dökülmeyen ve kurbansız cihad isteyenler, aslında amel işlemek, savaşmak ve cihad etmek istemeyenlerdir... Ümmetin ayağa kalkmasını istemiyorlar; çünkü onların bu şartlarının, hata ve noksanlık üzerine yaratılmış olan insanoğlunda gerçekleşmesi imkansızdır...!

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın ilkelerinden biri, iyi veya facir her komutan ve emir ile beraber savaşmaktır. Şüphesiz Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bildirdiği gibi, Allahu Tealâ bu dini facir bir adamla ve nasipleri olmayan topluluklarla da destekler. Çünkü facir komutanlar veya facir askerlerle beraber savaşmak uygun görülmezse, mutlaka şu iki durumdan biri meydana gelir: Ya onlarla beraber savaş yapılmaz ki bu durumda din ve dünya konusunda onlardan daha zararlı olan düşman ülkeyi istila eder. Ya da facir olan komutan ile beraber savaşılır ve en kötüler olan düşman defedi-

lerek, İslam ahkâmının tamamı uygulanamazsa bile, uygulanabilenler yerine getirilir. Bu ve benzeri bütün durumlarda vacip olan budur. Hatta raşid halifeler devrinden sonra meydana gelen savaşların çoğu bu şekilde yapılmıştır.”⁷⁰

2- “Halife olmadan cihad olmaz” sözü batıldır ve ne selef, ne de bilinen muteber bir âlimden böyle bir görüş nakledilmemiştir. Bu görüşü, İslam'da cihadın mensuh olduğu ve onunla amel etmenin caiz olmadığını iddia eden Hindistan'lı Ahmed Ğulam el-Kadiyani'ye bağlı olduklarını söyleyen bazıları söylemektedir. Ki o, Hindistan İngilizler tarafından işgal edildiğinde bizzat İngilizlerin hizmetçiliğini yapanlardandır.

Bu sözü söyleyen topluluklardan biri de, yokluğu binlerce yıl sürse de, bir imam olmadan cihad olmaz diyen Rafizi Şialardır. Bu batıl akide, onlar için müşkile ve ihtirasları önünde büyük bir engel niteliğindedir. Sonunda, imamın sorumluluk ve rolünü yerine getirecek, “Velayet-i Fakih” diye isimlendirdikleri bir kurum üzerinde anlaştılar...

3- Bu sözden istifade edenler daima, zalim tağutlar ve sömürgeci kâfirler olmuştur. Çünkü onlara sağladığı faydaların başında; kanunlarının kutsanması, güvene alınması, menfaatlerinin ve tahtlarının korunması gelmektedir. Bununla birlikte ümmeti cihaddan alıkoymakta ve dolayısıyla da bu tağutlardan ve kâfirlerden uzak durmasına sebep olmaktadır.

4- Bu söz, genel bir imamdan izinsiz ve halifeleri olmaksızın cihad etmiş olan sahabe ve selef-i salihinin çoğunu kötülemeyi ve onları masiyet sahipleri olarak görmeyi içermektedir. Müslümanların halifesinin olduğu bir dönemde, bu halifeden izin olmaksızın Kureyş kâfirlerine karşı savaşan ve onların kafilerine engel olan Ebu Basir ve beraberindeki sahabenin cihadı

⁷⁰ Mecmuu'l-Fetava: 28/506-507

bu kabildendir.⁷¹ Nebi'nin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) izni bulunmamaktaydı ve bunu yapmaları Rasulullah'tan (*sallallahu aleyhi ve sellem*) aldıkları bir emre binaen değildi. Çünkü o dönemde Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve Kureyş müşrikleri arasında barış ve ateşkes anlaşması bulunmaktaydı... Hudeybiye Anlaşması'nın maddelerinde geçtiği gibi, on yıl boyunca onlarla savaş yasaklanmıştı...

Hüseyin bin Ali (*radiyallahu anh*) ile Abdullah bin Zübeyr'in (*radiyallahu anh*) ve beraberlerindeki sahabe ve tabiinin cihadı da bu şekildeydi... Onlardan hiçbiri o gün halife ya da genel imam değildi!

Emevi Devleti, Abbasi Devleti ve Osmanlı Devleti de aynı şekildedir. Durumları belli bir düzene kavuşuncaya kadar bir çok savaş merhalesi geçirdiler. Bu merhalelerden sonra genel imamet vasfını ve hükmünü aldılar. Bununla birlikte, muteber olan hiçbir alim, onların imamet vasfını almadan önceki savaşlarının şer'i olmadığını, çünkü genel bir imamlarının veya imamdan alınmış bir izinlerinin bulunmadığını söylememiştir.

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) ve beraberindekilerin Tatarlara karşı olan cihadları, Muhammed bin Abdulvehhab'ın zamanında, şirk ve bid'at ehline karşı olan cihadları da bu türdendir. Sonradan ortaya çıkarılan bu batıl görüşün taraftarlarına göre, gerek İbn-i Teymiyye olsun ve gerekse diğerleri olsun günah işlemişlerdir ve cehennemde ebedi olarak kalacaklardır.. Çünkü onlar cihad için böyle bir şartın bulunduğunu kabul etmemektedirler...

5- Bu söz, işgalci kâfirlerin baskısına direnen Filistin, Afganistan, Çeçenistan ve buna benzer birçok ülkedeki cihadın meşruluğunu karalama ve şüphe uyandırmayı içermektedir.

⁷¹ Dolayısıyla halifenin yokluğunda, onun izni olmaksızın yapılan cihad, evleviyatla geçerlidir

6- Bu söz, (halife gelip izin verinceye kadar) Allah yolundaki cihadın terk edilmesine, ümmetin dünyaya bağlanmasına, zillet ve korkuya düşmeye, dünyayı sevmeye ve ölümden nefret etmeye sebep olmaktadır. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

“İ'yne⁷² ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp⁷³ çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez.”⁷⁴

Yani, cihadınıza dönünceye kadar, Allahu Tealâ bu zilleti sizden gidermez... Bu nedenle cihad, din olarak isimlendirilmiştir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, kötü gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler size Allah'tan, Rasülü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (9 Tevbe/24)

Üçüncüsü; Taifetu'l-Mansura'nın cihad ile bağlantılı olan bir diğer özelliği ise, terörist kâfir düşman ile savaş için gerekli olan kuvvet ve hazırlığın yerine getirilmesidir. Bu, Allahu Tealâ'nın desteklediği topluluğun, bütün faaliyetlerinde ve durumlarında ihmal etmedikleri ve bağlı kaldıkları bir özelliktir. Zira onlar Allah yolunda cihad etmektedirler ve kâfirler ile yapı-

⁷² İ'yne: Faizle yapılan alışverişlerden bir çeşittir. Özelliği; bir kişinin, vakti tayin edilmiş bir bedel ile (veresiye) bir şeyi birisine satması, daha sonra aynı malı, sattığı kişiden peşin olarak daha düşük bir ücret ile satın almasıdır. Bu şekilde, peşin bedel ile veresiye bedeli ayırarak faizli bir kar elde edilmiş olmaktadır.

⁷³ Yani 'Allah yolunda cihad yerine onları gütmekle uğraşırsanızdan' kinayedir

⁷⁴ Ahmed, Ebu Davud, Beyhaki ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 11

lan bu cihad, kıyamet gününe kadar devam edecektir. Hazırlık yapmak ve güç unsurları bulmak, cihadın gereklerindendir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri koydu; onlara “Oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!” denildi.” (9 Tevbe/46)

Cihad için gereken hazırlıkları yerine getirmek, Allah yolunda cihada çıkmak isteyenlerin doğruluğuna işaret eden bir delildir. Ancak bunun yerine getirilmemesi, dilleri ile bin defa cihada çıkmak istediklerini söyleseler de, bu isteklerinde yalancı olduklarına işaret eder. Bu nedenle hazırlık yapmak ya da yapmamak, iddianın doğru ya da yalan olduğuna işaret eden ve doğru kişi ile yalancıyı birbirinden ayıran bir delil niteliğindedir.

Diğer milletlerin yaptığı hazırlıkları kendisi de yapmayan, kuvvet ve güç unsurlarını yerine getirmeyen bir millet, toplumlar arasında itibarlı yaşamayı hak etmez. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp, beslenen atlar hazırlayın. Onunla Allah’ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah’ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir, siz asla haksızlığa uğratılmazsınız.” (8 Enfal/60)

Bu ayetin tefsiri ile ilgili olarak Ukbe bin Amir’den (radıyallahu anh) şu hadis rivayet edilir: “Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) minber üzerinde şöyle dediğini işittim:

“Onlar için gücünüz yettiği kadar kuvvet hazırlayın.” Haberinizi olsun, kuvvet “atmak”tır⁷⁵, haberiniz olsun, kuvvet “at-

⁷⁵ Atmak; tabancadan tanka ve rokete kadar günümüzdeki bütün silahları kapsamaktadır.

mak”tır, haberiniz olsun, kuvvet “atmak”tır.”⁷⁶

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Her kim atıcılığı öğrenir de sonra terk ederse bizden değildir. Yahut muhakkak isyan etmiştir.”⁷⁷

Taifetu’l-Mansura’nın, düşmanlarına üstün gelebilmek için güç ve kuvvet unsurlarını yerine getirmeleri, bu topluluğun buna verdiği öneme işaret eder. Zira onlar, bir hadiste şöyle vasedilmektedirler: “Onlar kendilerine düşmanca davrananlara karşı galiptirler. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, onlara bir zarar veremez.” Bu, ancak kuvvet hazırlama görevini yerine getirmeye çalışan güçlü mü’minlerin gerçekleştirebileceği ya da onlarda olabilecek bir özelliktir... Bu konuda diğerleriyle güç yettiğinde bir yarış içinde olmaları onların en önemli ilkelerindendir.

Dördüncüsü; Cihad konusunda ihlâslıdır. Onlar cihad ederken, sadece Allahu Tealâ’nın yolunda, yeryüzünde Allahu Tealâ’nın kelimesinin en yüce olması için cihad ederler. Onların cihadları başka bir maksat taşımaz. İnsanları kula kulluktan, kulların Rabbine kul olmaya çıkarmak için cihad ederler... Dinlerin zulmünden İslam’ın adaletine, dünyanın darlığından, ahiretin genişlik ve bahçelerine çıkarırlar. Allahu Tealâ’nın buyurduğu gibi:

“İman edenler Allah yolunda savaşır, kâfirler ise ise tağut yolunda savaşır. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır.” (4 Nisa/76)

Yeryüzünde Allahu Tealâ’nın kelimesini yüceltme gayesini güden her savaş, Allah yolunda cihaddır. Bunun dışındakiler,

⁷⁶ Müslim

⁷⁷ Müslim

bayrakları ve isimleri ne olursa olsun, tağut yolunda yapılan savaş türündendir.

Ebu Musa el-Eşari (*radiyallahu anh*), bir bedevinin Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gelerek şöyle dediğini rivayet eder; "Ey Allah'ın Rasulü! Biri ganimet elde etmek için savaşır, biri meşhur olmak için savaşır, biri cesaretini göstermek için savaşır, biri de kavmiyetçilik uğruna savaşır, bunlardan hangisi Allah yolundadır?" dedi. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*); "Kim Allah'ın sözünün en üstün olması için savaşırsa, onun savaşı Allah yolundadır" dedi.⁷⁸

Ebu Davud ve Nesai, sağlam bir sened ile Ebu Ümame'den (*radiyallahu anh*) şöyle rivayet ederler: "Bir adam gelerek, "Ey Allah'ın Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)! Kişi ücret ve şöhret için savaşa çıkar, bunun Allah katında ecir var mıdır?" dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*); "Hiçbir ecir yoktur" dedi ve bu sözünü üç kez tekrarladı. Her üçünde de "Hiçbir ecir yoktur" dedi ve şunu ekledi: "Allah, ancak kendisi için yapılan ve rızası istenen ameli kabul eder."⁷⁹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: "(Kıyamet günü) bir adam bir başkasının elinden tutmuş olarak gelir ve: 'Ey Rabbim! Bu, beni öldürdü!' der. Aziz ve celil olan Allah da; 'Onu niye öldürdün?' diye sorar. Adam; 'İzzet senin olsun diye öldürdüm!' der. Allahu Tealâ: 'İzzet benim içindir!' buyurur. Bir başka adam da bir başkasının elinden tutmuş olarak gelir ve; 'Ey Rabbim! Bu, beni öldürdü!' der. Aziz ve Celil olan Allah: 'Onu niye öldürdün?' diye sorar. Adam: 'İzzet falancanın olsun diye öldürdüm!' der. Allahu Tealâ: 'İzzet falancanın değildir!' buyurur. Adam (öbürünün) günahıyla döner."⁸⁰

⁷⁸ Müttefekun Aleyhi

⁷⁹ Sahih-u Sünen-i Nesei: 2943

⁸⁰ Sahih-u Sünen-i Nesei: 3732

Burada belirtmek istediğimiz şey, kâfir-mü'min ayırımı yapmadan sadece insan hakları için, kavmiyetçilik için, laiklik için, vatan veya vatandaşlık bağı için ya da buna benzer. Allahu Tealâ'dan başkasına kulluk yapmanın yaygınlaştığı günümüzde İslam sancağı haricinde, havaya kaldırılan her türlü cahiliyye sancağı altında savaşanların, sadece savaşlarına ve savaşçı olmalarına itibar edilerek Taifetu'l-Mansura'dan sayılmaları ve onların ölümlerinin şehid olarak anılması caiz değildir. Çünkü onlar izzet, Allahu Tealâ'nın olması için değil, başkalarının olması için savaşmaktadırlar. Ki, bunların sapıklıkları açıktır ve büyük bir tehlike üzerinde bulunmaktadır.

Sahih bir hadiste Nebi'nin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Kim de körükörüne çekilmiş bir bayrak altında savaşır, kavmiyet için öfkelenir veya kavmiyetçiliğe çağırır veya ona yardım eder ve bu esnada da öldürülürse bu ölüm cahiliye ölümüdür."⁸¹

Taifetu'l-Mansura, körükörüne bir sancak altında savaşmaktan uzaktır... Böyle olması da gerekir.

Beşincisi; Onlar, Allahu Tealâ'nın emrini yerine getirirler. Allahu Tealâ'nın hükümlerini ve hadlerini yerine getirmek için uykusuz kahlırlar. İyiliği emreder, kötülüğü yasaklarlar ve Allah uğrunda kınayıcının kınamasından korkmazlar. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Sizden, hayra çağırın, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir ümmet (topluluk) bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir." (3 Al-i İmran/104)

Ayetteki ümmetten kasıt, mücahid olan ve ilmiyle amel eden âlimlerdir. Onlar bu ümmetin ilim, amel ve cihad öncüleridir. Eğer onlar, Allah'ın desteklediği topluluğu anlatan hadislerde ifade edilen kimselerden değil ise, başka kimler olabilir ki?!

⁸¹ Müslim

Dahhak şöyle der: “Onlar, sahabenin önde gelenleri ve tabiinin önde gelenleridir, yani mücahidler ve âlimlerdir.”⁸²

Allahu Tealâ şöyle buyurur: “Onlar (o mü'minler) ki, eğer kendilerine yeryüzünde iktidar verirse namazı kılar, zekatı verirler. İyiliği emreder ve kötülükten nehyederler. İşlerin sonu Allah'a varır.” (22 Hac/41)

Onlarda, iyiliği emir ve kötülüğü nehy özelliği, Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözünde olduğu gibi açık bir şekilde görülür: “Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir.” Allah'ın emrinden kastedilen, iyiliği emretmek ve kötülüğü nehyetmektir. Yine Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözü de bu kabildendir: “Kıyamet saatine kadar bu din ayakta olacaktır.”

Din, iyiliği emir ve kötülüğü nehy olmadan ayakta kalamaz. Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah'ın desteklediği bu topluluk ve onlara karşı çıkanlar hakkında şöyle bir örnek vermiştir:

“Allah'ın yasakladığı sınırları koruyan kimse ile o sınırları aşan kimsenin örneği, denizdeki bir gemide bulunanlar gibidir. Bazısına geminin üstü düştü, bazısına da altı düştü. Geminin alt kısmında bulunanlar su almak istedikleri zaman, yukarıdakilere uğruyorlar ve onlara eziyet ediyorlardı. Onların üzerinde bulunanlar; “Onların yukarı çıkmasına izin vermeyelim, bize eziyet ediyorlar” dediler. Onlar da; “Biz, nasibimiz olan yerde bir delik açsak, suyumuzu oradan alsak, üzerimizdekilere eziyet vermemiş oluruz” dediler. Bunun üzerine biri geminin altını oymaya başladı, ona geldiler ve: “Ne yapıyorsun?” dediler. Adam; “Suya ihtiyacım var” dedi. (Yukarıdakiler) Eğer onların yapmak istedikleri şey için onları bırakırlarsa, hepsi birlikte helak olur. On-

⁸² Tefsir-u İbn-i Kesir: 1/398

ların ellerini tutsalar, hem kendileri kurtulur, hem de onlar kurtulur.”⁸³

Onların örneği, kötülük işleyenlerin ellerini zorla ve engelleerek tutanlardır. Ta ki, bütün bir topluluk, fesat ve hastalıklara boğulup helak olmasın. Bunu yerine getirmek, Allahu Tealâ'nın hükümlerini ve emirlerini yerine getirenler sıfatını elde etmeye sebep olur. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “İslam garip olarak başladı, başladığı gibi garip olarak bitecektir, ne mutlu o gariplere!” buyurdu. Denildi ki: “Ey Allah'ın Rasülü (sallallahu aleyhi ve sellem), o garipler kimlerdir?” Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “İnsanlar bozulduğunda onları düzelterlerdir” buyurdu.⁸⁴

Onların bu özelliği bir başka rivayette şöyle belirtilir: “Kötülüğü çok olan kimselere kıyasla, salihlerin sayısı azdır. Onlara isyan edenler, onlara itaat edenlerden daha çoktur.”⁸⁵ Ancak bu durumları ve batılın çokluğu, onları, hakkı açıkça söylemekten, iyiliği emir ve kötülüğü nehyetmek alıkoymaz...!

Bu nedenle onlar, işin sorumluluğu zor olsa da, insanlar bozulduğunda onları ıslah etmek için çalışırlar. Onların çokluğuna ve kalabalıklarına bakmazlar. Kendilerine muhalefet etmelerine ya da uyum sağlamalarına da aldırış etmezler. Onların en büyük kaygıları ve gayretleri bu ıslah amelini yerine getirebilmektir. Bu ise, gemiyi batmaktan kurtarmak ve güven içerisinde doğru yerlere ulaştırmaktır...!

Allahu Tealâ'ya olan yolculuklarının hiçbir aşamasında, değeri olmayan dünya malına hırs duyarak ya da zalim tağutlardan bir iyilik ve sevgi bekleyerek, acizlik bahanesine sığınıp batılın sürüsüne katılmazlar veya batıl yola başvurmazlar.

⁸³ Buhari ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 69

⁸⁴ Es-Silsiletu's-Sahihah: 1273

⁸⁵ İbnu'l-Mübarek, ez-Züh'd'da rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 1619

Kendilerini davetçi olarak isimlendirip, davetin maslahatı adı altında batılın sürüsüne katılan ve ilkelerini ondan alan niceleri vardır. Bu tür kişiler, acizlik anlayışını ümmet içerisinde ihya ettiler, zalimlere teslim olmayı, batıla rıza göstermeyi ve onunla birlikte yaşamayı aşıladılar...

Batıl ile aramızda diyalog ve anlayış köprülerinin kurulması gerektiği safsatasını ürettiler... Onları buna yönelten şey; nefislerinin istek ve arzusu, zalimlerin ellerindeki kırıntıdan faydalanma hırsı ve Allah'a davetin sorumluluğundan kaçmanın ta kendisidir...!

Bir Şüphe

Şöyle denilmektedir: “Kötülüğün değiştirilmesi üç kısma ayrılır. Bunlar:

Birincisi: Kötülüğü el ile engelleme. Bu, otorite sahibi kişinin yani “Halife”nin yükümlülüklerindendir ve sadece ona mahsustur...!

İkincisi: Kötülüğü dil ile engelleme. Bu, alimlerin yükümlülüklerindendir ve sadece onlara mahsustur... Başkalarının bunu yerine getirmesi ya da bu konuda onlara eşlik etmesi gerekmez...!

Üçüncüsü: Kötülüğü kalp ile inkar... Bu ise, bütün Müslümanların özelliklerindendir ve bu konuda zayıf Müslüman ile güçlü Müslüman arasında yükümlülük açısından fark yoktur...”

Bu sınıflandırmaya birkaç yönden cevap verilebilir. Şöyle ki:

1- Bu sınıflandırma, sonradan ortaya atılmıştır ve bu söyledikleri hakkında Kitap ve Sünnet veya muteber selefin görüşlerinde sahih bir delil bulunmamaktadır... Aksine bu, reddolunmuş bir sınıflandırmadır ve hiçbir değeri de yoktur. Çünkü Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Kim bu işimizde, onda olmayan bir şey uydurursa, uydurduğu kendisinden reddedilir.” Yine şöyle buyurur: “Sonradan ortaya atılan

şeylere dikkat edin, muhakkak sonradan ortaya atılan herşey, sapıklıktır.”⁸⁶ Bu sınıflandırmanın, daha önceden selef-i salihin tarafından bilinmeyen bir bid'at olduğunda şüphe yoktur.

2- Kitap ve Sünnet'in nassları, bu sınıflandırmanın aksinedir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Mü'min erkekler ile mü'min kadınlar da birbirlerinin velileridir. Onlar iyiliği emreder, kötülükten alıkoşarlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler, Allah ve Rasulü'ne itaat ederler.” (9 Tevbe/71)

Bu nass, bütün mü'min erkekleri ve mü'min kadınları kapsar, onların hepsi bu hitaba muhataptır. Çünkü onlardan her birinin, ailesi ve topluluğu arasında, mevki ve konumuna göre, gücü ve kudreti oranında, iyiliği emir ve kötülüğü engelleme görevini yerine getirmesi gerekir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“O halde gücünüzün yettiği kadar Allah'tan korkun” (64 Teğabun/16)

Çünkü Allahu Tealâ hiç kimseye kaldıramayacağı yükü yüklememiştir.

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: “Bu (yani iyiliği emretme ve kötülüğü engelleme) gücü yeten her Müslümana farzdır. Müslümanların geneli için ise farz-ı kifayedir. Kendisinden başka kimsenin yerine getirmemesi halinde gücü yeten kişi üzerine farz-ı ayn olur. Bu konuda asıl olan güçtür. Bu nedenle gücü oranında her insana farz olur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“O halde gücünüzün yettiği kadar Allah'tan korkun” (64 Teğabun/16)⁸⁷

⁸⁶ Ebu Asım, es-Sünne'de rivayet etmiş, Şeyh Nasır da et-Tahric'de bunun sahih olduğunu söylemiştir

⁸⁷ Mecmuu'l-Fetava: 28/65

İbn-i Kesir (rahimehullah); “Sizden, hayra çağırın, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir ümmet (topluluk) bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir” (3 Al-i İmran/104) ayeti hakkında şöyle der:

“Her ne kadar bu iş, ümmetin her ferdinin, durumuna göre, yapması gereken bir görev ise de, bu ayetten maksat; bu ümmetten bu iş ile görevli özel bir grubun bulunmasıdır. Nitekim Müslim’in Sahih’inde Ebu Hureyre’den (radıyallahu anh) rivayet edildiğine göre, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: Sizden kim bir kötülük görürse onu eliyle değiştirsin, buna gücü yetmezse diliyle, buna da gücü yetmezse kalbiyle. Bu ise imanın en zayıfıdır.”⁸⁸

Kötülüğün değiştirilmesi, onu değiştirmeye gücün varolmasıyla sınırlanmıştır. Çünkü gücün yokluğu, gerekli olan gücün tekrar elde edilmesine kadar teklifin kalkmasını gerektirir.⁸⁹

Ayrıca sünnet, el ile değiştirilen kötülüklerden bazılarının yöneticiye götürülmediğine delalet etmektedir. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

“Kim malını müdafaa sırasında öldürülürse şehiddir. Kim kanını müdafaa sırasında öldürülürse şehiddir. Kim dinini müdafaa sırasında öldürülürse şehiddir.”⁹⁰

⁸⁸ et-Tefsir: 1/398.

⁸⁹ Kötülüğü engellemenin üç şartı vardır: İlk olarak: Kişinin değiştirmek istediği kötülüğü bilmesi gerekir. Çünkü bir şeyin cahili onu kaybeden gibidir ve dolayısıyla bir başkasına o şeyi vermesi mümkün değildir. Kötülüğü bilmesi gerekir sözümüz, bütün dini konuları bilmesi gerektiği anlamına gelmez. İkinci olarak: Onu değiştirmeye güç yetirebilmesi gerekir. Çünkü zayıflık, gerekli olan gücün tekrar elde edilmesine kadar teklifi kaldırır. Üçüncü olarak: Kötülüğü değiştirmek, ondan daha kötü bir şeye yol açmamalıdır... Dolayısıyla zarar daha büyük bir zarar ile giderilmez. Çünkü bu durumda zaman ve güç boşa harcanmış olur... İslam ise bundan uzaktır!

⁹⁰ Sahih-u Sünen-i Tirmizi: 1148

“Kimin malı haksız yere istenir, o da öldürülürse, şehiddir.”⁹¹

Diğer bir rivayette ise şöyle geçer: “Kim haksız yere öldürülürse, şehiddir.”⁹²

Ebu Hureyre’den şöyle rivayet edilmiştir: “Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) bir adam geldi ve; “Ey Allah’ın Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)! Bir adam gelip benim malımı almak isterse ne buyurursun?” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Ona malını verme” buyurdu. Adam; “Eğer benimle çarpışsa?” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Sen de onunla çarpış” buyurdu. Adam; “Eğer beni öldürürse?” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “O zaman şehid olursun” buyurdu. Adam; “Ya ben onu öldürürsem” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “O cehennemde olur” dedi.”⁹³

Tirmizi şöyle der: “Bazı ilim ehli, kişinin canı ve malı için savaşmasına izin vermiştir.”

İbnu’l-Mübarek şöyle der:

“İki dirhem de olsa, paran için savaş.”

Kişi, kullanabileceği bütün vasıtaların yok olması halinde nefsin ve hakkını korumak için savaşa başvurabilir. Ancak eğer savaş dışında, hakkını alabileceği ve kendisine saldıran zalimin zulmünü defedebileceği başka bir yol bulursa, savaşmaktan kaçınması ve kınanabilecek olan sonucun fesadından uzaklaşması gerekir.

Muharik’ten rivayet edilen hadiste olduğu gibi, dedi ki: “Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) bir adam gelerek; “Bir adam gelip malımı almaya kalkarsa (ne yapayım)?” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Ona Allah’ı hatırlat” bu-

⁹¹ Sahih-u Sünen-i Tirmizi: 1147

⁹² Sahih-u Sünen-i Nesei: 3818

⁹³ Müslim

yurdu. Adam; “Ya hatırlamazsa (ne yapayım)?” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Çevrendeki Müslümanlardan yardım iste!” buyurdu. Adam; “Çevremde hiç Müslüman yoksa (ne yapayım)?” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “O zaman yöneticiden yardım iste!” buyurdu. Adam; “Eğer yönetici benden uzaksa (ne yapayım)?” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Bir ahiret şehidi oluncaya veya malını koruyuncaya kadar, malın için savaş” buyurdu.”⁹⁴

Hadis, yöneticinin, tercih edilebilecek olan seçeneklerden biri olduğuna işaret etmektedir. Eğer yönetici, mazluma yardımdan uzaksa, bu onun için bir başarısızlıktır...

Mazlum kişi, hakkını eliyle ve canıyla almaya güç yetirebiliyorsa, malını ve kendisine zulmeden kimseden hakkını alınca ya kadar savaşması meşru olur. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

“Kim izinleri olmaksızın bir kavmin evine bakarsa, gözünü çıkarmaları onlara helal olur.”⁹⁵

Bu, sultana iletilmeden, el ile değiştirilebilecek kötülük türündendir. Aynı şekilde sünnet, velileri tarafından, on yaşına ulaşmasına rağmen namaz kılmayan çocuklara dayak ile zorlama yapılacağına delalet etmektedir. Bu da, kötülüğün el ile değiştirilmesi şekillerindendir ve Müslümanların otoritesi ile herhangi bir alakası yoktur.

Kocanın, geçimsizlik ve itaatsizlik durumunda karısına (şiddete kaçmadan) vurması da bu türdendir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Baş kaldırmasından endişe ettiğiniz kadınlara öğüt verin, onları yataklarda yalnız bırakın ve (bunlarla yola gelmezlerse) dövin. Eğer size itaat ederlerse artık onların aleyhine

⁹⁴ Sahih-u Sünen-i Nesei: 3803

⁹⁵ Müslim

başka bir yol aramayın; çünkü Allah yücedir, büyüktür.” (4 Nisa/34)

Bu da (ihtiyaç olduğunda) el ile değiştirilebilecek bir kötülüktür ve yine Müslümanların otoritesinin buna müdahalesi yoktur. Bu sınıflandırmanın doğru olmadığına işaret eden bir çok delil bulunmaktadır. Buna delalet eden nasslardan biri de, her âdemoğlunun, mesuliyeti altında bulunanlardan sorumlu olduğunu belirten şu hadistir: “Hepiniz çobansınız ve hepiniz sürünüzden mes’ulsünüz. İmam çobandır ve sürüsünden mes’uldür. Erkek ailesinin çobanıdır ve sürüsünden mes’uldür. Kadın, kocasının evinde çobandır, o da sürüsünden mes’uldür. Hizmetçi, efendisinin malından sorumludur ve sürüsünden mes’uldür.”⁹⁶İyiliği emretmek ve kötülüğü engellemek, sorumluluğun ve hamiliğin gereklerindendir.

3- Böyle bir sınıflandırma, halifenin yokluğu döneminde, kuvvet hazırlamanın ihmal edilmesine ve el ile iyiliği emir ve kötülüğü engellemenin ortadan kaldırılmasına sevketmektedir. Bu ise, varlığının halifenin varlığı ile herhangi bir alakası bulunmayan Taifetu'l-Mansura'nın Allah yolunda cihad, dini ve fazileti koruma, iyiliği emir ve kötülüğü engelleme gibi en belirgin özelliklerine ters bir durumdur.

Altıncısı; Allah yolunda cihad sıfatı ile ilgili olan tali özelliklerden birisi de; Taifetu'l-Mansura'nın, kendilerine karşı çıkanlara ve düşmanlarına karşı üstün konumda olmasıdır. Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözleri bunu belirtir: “Ümmetimden bir taife, Allah'ın emri gelinceye kadar insanlara karşı galip gelmeye devam eder”, “Onlar kendilerine düşmanca davrananlara karşı galiptirler”, “Ümmetimden bir taife, kıyamet kopuncaya kadar Allah'ın yardımına mazhar olmaya devam edecek.”

⁹⁶ Müttetekun Aleyhi

Bu hadislerin tamamı zahiri manaları üzeredir. Dolayısıyla Allah'ın desteklediği bu topluluğun galibiyeti, hadislerin Arapça metinlerinde geçen “Zuhur” kelimesinin bütün manalarını kapsar⁹⁷... Onlar, kendilerine düşmanlık yapan veya savaşanlara karşı galiptirler.. Onların davetleri de, bütün sahte ve batıl olan davetlere karşı galiptir.. Ve yine onlar maneviyat ve iman olarak da galiptirler ve Allahu Tealâ'dan başkasından korkmazlar...

Onlardan birini, tağutların zindanlarında esir düşmüş, işkence, korkutma ve caydırmanın en şiddetlisi ile karşı karşıya kalmış olarak görürsün... Buna rağmen o, davasının destekçisidir ve tağutların yüzlerine hakkı bütün açıklığı ile haykırır... Hatta onun hakkında idam hükmü verseler dahi, Allahu Tealâ'nın takdirinden razı olduğunu belirten ve belki de uzun zamandır aradığı şehadete kavuşma sevinci ile hamd ve şükrünü ifade eden kelimeler ile tağutları kızdırır...⁹⁸

Ve belki de cellâtların kılıçları altındaki Bilal'in (*radıyallahu anh*) söylediği “Ehad... Ehad” kelimeleri, o cellâtların enselerine ve yüreklerine, kılıçların darbelerinden daha kuvvetli ve daha şiddetli bir şekilde iniyordur...

Bir Şüphe

Şöyle denilebilir: “Onların galip olmaları ve desteklenmeleri ile günümüz vakıasını nasıl uyumlu hale getireceğiz. Çünkü günümüzde bu galibiyetin hiçbir işaretini görememekteyiz.”

Buna birkaç yönden cevap verilebilir:

⁹⁷ Bu manalardan bazıları şunlardır: Üstün gelmek, galip olmak, yenmek, belirgin bir şekilde ortaya çıkmak, zafer kazanmak.

⁹⁸ Bu nedenle bir çok zalim tağutun, hapisanelerinde esir olan kardeşleri öldürmediklerini görmekteyiz. Böylece o kardeşin şehadet yardımı ile kazançlı olarak ayrılmasını istememektedirler. O kardeşin “Şehid” olarak anılmasını istememektedirler. Çünkü onlar, Allah yolunda şehadetin o kardeşe ne manalar yükleyeceğini bilmektedirler.

1- Böyle bir soru sorana şunu söyleriz: Eğer biraz dikkat eder, ince düşünür ve yeryüzünde olan biten hakkında uygun bir bakış açısı ile araştırma yaparsan inkar edemeyecek ve cahil kalamayacak derecede görürsün ki Taifetu'l-Mansura bulunmaktadır ve galiptir. Kıyamet kopuncaya kadar da galip olarak bulunmaya devam edecektir.

Biz senden özür dileyerek açıkça şunu söylüyoruz: Anlayışın ve gözlerin sana yalan söylemektedir... Kıyamet kopuncaya dek, onların yardımı mazhar olduğunu ve galip olduklarını belirten Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ise doğru söylemiştir.

2- Onların insanlara galip gelmesi sona ermez, ancak bu galibiyetin alanı ve genişliği daralabilir... Hatta öyle bir dönem gelir ki, kendisiyle övüldükleri gariplik sıfatına uygun olarak, bazıları onların gerçekten var olmadıklarını zannedebilir. Halbuki hakikat bunun aksinedir.

3- “Onlar galiptirler” sözü, bazı dönemlerde, içlerinden bazılarının elleri ile işledikleri veya safların ve nefislerin artırılması için Allahu Tealâ'nın dilemesi ile gerçekleşen imtihanlar sebebiyle zarar görmemelerini ve hezimete uğramamalarını gerektirmez. Bu, Taifetu'l-Mansura'nın ilklerinde bile olmuştur. Onlar hakkında Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Yara aldıktan sonra yine Allah'ın ve Peygamber'in çağrısına uyanlar (özellikle) bunların içlerinden iyilik yapanlar ve takva sahibi olanlar için pek büyük bir mükafat vardır.” (3 Al-i İmran/172)

“İki birliğin karşılaştığı gün sizin başınıza gelenler, ancak Allah'ın dilemesiyle olmuştur.” (3 Al-i İmran/166)

Allah Tealâ'nın sünneti gereği savaş, rekabettir. Bazen senin lehine ve bazen de aleyhine olur... En güzel sonuç ise, takva sahiplerinindir.

4- Galibiyetin zayıflaması, Taifetu'l-Mansura'nın uzun tarihinin içerisinde, tesbit edilmesi zor ve istisnai olan dönemlerdir.

Yedincisi; Taifetu'l-Mansura'nın bir diğer özelliği ise, düzenli bir cemaat halinde çalışmalarını yerine getirmesidir. Bu cemaatin, kendisine itaat edilen bir emiri bulunur. Bu özelliği gerektiren meseleler ise şunlardır:

1- Taifetu'l-Mansura'nın yerine getirdiği bütün önemli görevlerin ve özellikle de, bu görevlerden birisi olan Allah yolunda cihad'ın, düzenli bir cemaat oluşturulmadan yerine getirilmesi mümkün değildir. Bu cemaat galibiyet ve güç için mümkün olan bütün sebepleri yerine getirir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak savaşanları sever.” (61 Saff/4)

Fıkhi kaidelerden birisi de şudur: “Bir vacibin, ancak kendisi ile tamamlandığı ve yerine getirildiği şey de yine vacip hükmündedir.”

Bunun aksi, Allah yolunda cihad gibi, birçok şer'i emrin yok olması demektir. Ayrıca bireycilik ve küçük gruplaşma, fırkalara ayrılma ve ihtilaflara sebep olur. Allah ve Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) emrettiği ise, bu değildir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Hep birlikte Allah'ın ipine (İslam'a) sımsıkı yapışın; parçalanmayın.” (3 Al-i İmran/103)

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz Allah, hep birlikte Allah'ın ipine sarılmanızdan ve parçalanmamanızdan hoşnut olur.”⁹⁹

⁹⁹ Müslim

“Size cemaati tavsiye ederim. Ayrılıktan sakının. Şüphesiz şeytan, tek kalanla birlikte olur, iki kişiden uzak durur. Kim cennetin ortasını dilerse, cemaatten ayrılmasın.”¹⁰⁰

“Allah'ın eli, cemaatle birlikte dir.”¹⁰¹

“Cemaat rahmet, ayrılık ise azaptır.”¹⁰²

Bu ve benzeri birçok delil, cemaati ve Allah'ın ipine sarılmayı emreder, ayrılık ve ihtilafı yasaklar.

Bu meselede garip olan şey ise; birey olarak kalmayı ve cemaat ile amel etmekten uzakta durmayı sanki basit bir tehlike olarak gören ve hayırda yardımlaşmak maksadı ile birarada yürütülen her türlü amel sebebi ile tüyleri diken diken olan kişilerin, üzerinde bulundukları bireycilik, küçük gruplaşma ve öldürücü ayrılıkların doğruluğunu kanıtlamak için bu delilleri kullanmaları ve ümmeti nebevi menhec üzerinde tek bir cemaat olarak yapılanmaya çağıran her kişinin hatalı olduğuna yine bu deliller ile şahitlikte bulunmalarıdır. Dolayısıyla bu kişiler, şer'i nassları, uygun olmayan manalara hamlederler ve şari'in dilemediği yerlerde kullanırlar.

2- Müslim'in, Sahih'inde Cabir bin Abdullah'tan şöyle rivayet eder:

“Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya devam eder. Meryem oğlu İsa iner, onların emiri; “Bize imamlık yap”, der. O ise; “Hayır, birbirinize emir olmanız Allah'ın bu ümmete bir ikramıdır” der.”¹⁰³

Bu grubun başında emirin bulunacağını hem Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) “Onların emiri” sözüyle ve hem de İsa (*aleyhisselam*); “Birbirinize emir olmanız” diyerek bizzat kendile-

¹⁰⁰ Sahih-u Sünen-i Tirmizi: 1758.

¹⁰¹ Sahih-u Sünen-i Tirmizi: 1760.

¹⁰² İbn-i Ebi Asım, es-Sünne'de rivayet etmiş, Elbânî de et-Tahric'de bu hadisi doğrulamıştır.

¹⁰³ Müslim, Kitabü'l-İman, 2/193

ri açıklamaktadır. Bu emirliğin İsa (*aleyhisselam*) inmeden önceki zamanlarda yaşayanlar için değil, sadece son grup için geçerli olacağını söylemek ise doğru olmaz. Bu emirin “Onların emiri” denilerek onlara nisbet edilmesi ve bu grubun devamlı olarak bulunacağını belirtilmesi, hem bu emirliğin ve hem de devamının doğru olduğunu gösterir. Bu emirlik, her zaman bu grubun ayrılmaz vafıdır. Müslümanların zaman zaman hilafetsiz kalacağı ve muzaffer olan bu grub ile bu grubun yönetiminin devamlı olarak bulunacağı sabit ise, halifenin bulunmadığı dönemlerde de bu grubun başında emirin bulunması sahih olur.¹⁰⁴

3- Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu sahih olarak rivayet edilmiştir: “Üç kişi bir yolculuğa çıkarsa, içlerinden birini kendilerine emir tayin etsinler.”¹⁰⁵

Ahmed’in rivayetinde ise şöyle geçer: “Yolculukta olan üç kişinin kendilerinden birini emir tayin etmemeleri helal değildir.”

Bütün bunlar üç ve daha çok kişiden oluşan her yolcu kafilesinin başlarına emir tayin etmelerinin gerekliliğini belirtir. Çünkü böylece kötülük ve bozukluklara yol açan anlaşmazlıklar önlenmiş olur. Dolayısıyla, nübüvvet menheci üzerinde İslami hayatı yeniden meydana getirmek maksadı ile yapılan Allah yolunda cihad gibi yolculuktan daha da önemli olan bir meselede emir tayin edilmesi evleviyatla geçerli ve gereklidir.

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Halkın bir yöneticisinin olması meselesinin dinin en önemli vaciplerinden olduğunu bilmek gerekir. Hatta yönetici bulunmadan, din ve dünya

¹⁰⁴ Şeyh Abdulkadir bin Abdilaziz’in “el-Umde fi İ’dadi’l-Udde” isimli kitabından naklen, s. 68. Bu, faydalı bir kitaptır, okunmasını tavsiye ederiz. (Allahu Tealâ’nın lütfu ve yardımı ile “el-Umde fi İ’dadi’l-Udde” isimli kitabın Türkçeye tercemesi tamamlanmıştır. İnternet sitemizden bu kitabı elde edebilirsiniz. *Yayıncı*)

¹⁰⁵ Ebu Davud rivayet etmiştir. Sahihu’l-Cami: 500.

işleri yürümez. Çünkü insanlar bir araya gelmedikçe maslahatlar meydana gelmez. Bir araya geldiklerinde ise mutlaka içlerinden birinin kendilerine yönetici olması gerekir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

“Üç kişi yola çıkarsa, içlerinden birini kendilerine emir yapsınlar.”¹⁰⁶

İmam Ahmed (*rahimehullah*) “Müsned”inde, Abdullah bin Amr’dan, “Yolculukta olan üç kişinin kendilerinden birini emir tayin etmemeleri helal değildir” hadisini rivayet etmiştir. Yolculuk sırasında küçük bir topluluğun bile başında emir bulunması vacip kılınmıştır. Bu da diğer topluluklarda yöneticilerin bulunması gereğine işaret etmektedir. Allahu Tealâ iyi olanı emretmeyi, kötü olanı yasaklamayı emretmiştir. Bu da ancak yönetim ve kuvvetle gerçekleşebilir. Allah’ın *Subhanehu ve Tealâ* vacip kıldığı cihad, adaletin sağlanması, hacc, umre, cuma namazı ve mazlumlara yardım işleri gibi vacip olan ameller de ancak yöneticinin bulunmasıyla gerçekleşir. Cezaların uygulanması da aynı şekilde böyledir. Yönetici edinmek, Allahu Tealâ’ya yaklaşıran dini bir görevdir. Bu, Allah’a ve Rasülü’ne itaat konusunda kişiyi Allah’a yaklaştıran en faziletli görevlerdendir.”¹⁰⁷

Şevkani (*rahimehullah*), “Neylu’l-Evtar” isimli kitabında yukarıda verilen hadisleri naklettikten sonra şöyle der: “Bütün bunlar üç ve daha çok kişiden oluşan her yolcu kafilesinin başlarına emir tayin etmelerinin gerekliliğini belirtir. Çünkü böylece kötülük ve bozukluklara yol açan anlaşmazlıklar önlenmiş olur. Emir olmadığı zaman herkes kendi görüşünde diretir ve arzusu-na uyan şeyleri yapar. Ve hatta birbirlerinin helakına sebep olabilirler. Ancak aralarında bir emir varsa, ihtilaf azalır, birlik olmaları kuvvetlenir. Bir arazide veya yolculukta bulunan üç kişi için bu şekilde emir tayini gerekli ise, köy ve kasabalarda oturan

¹⁰⁶ Ebu Davud

¹⁰⁷ Mecmuu’l-Fetava: 28/390, 391

ve haksızlıkların önlenmesine, anlaşmazlıkların çözümüne muhtaç olan daha büyük topluluklar buna daha fazla muhtaçtırlar. Bu ise, “Müslümanların başında imam, vali ve devlet başkanının bulunması vaciptir” görüşüne delil konumundadır.”¹⁰⁸

İmamu'l-Harameyn el-Cuveyni (*rahimehullah*) şöyle der: “İnsanların, kendisine başvuracağı ve onların işlerini düzenleyecek bir yönetici bulunmaz ise, fesadı önlemek için elden gelenin yapılmasından geri durmamalarının emredilmesi imkansızdır. Çünkü yapabilecekleri işi yapmazlarsa, fesat ülkeyi ve insanları kapsar. Alimler şöyle söylemişlerdir: “Bir gün gelip yönetici bulunmazsa, o zaman her memleketin akıl sahiplerinden ve her bölgenin sakinle-rinden bilginler ve akıllı düşünenler bir araya gelip kendisine bağlı kalacakları ve yasaklarına uyacakları birini kendilerine emir olarak tayin etmeleri gerekir. Çünkü bunu yapmayacak olurlarsa, musibetler geldiğinde ne yapacaklarını şaşırı ve mühim işlerde karar veremeyip şaşkın hale gelirler. Bir cemaat, bir imamı savaşıyla görevlendirir, o da korkular dünyasına dalarsa; onların, onu bu görevden almaları gerekir. Eğer bunu yapmazlarsa, çıkmaz korkulara dalarlar ve hiçbir durumda devam edemezler.”¹⁰⁹

4- Mute Savaşı'nda Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) belirlediği üç emirin şehid düşmesinden sonra sahabenin (*radıyallahu anh*), bizzat kendilerinin dördüncü emiri tayin etmeleri de, halifenin bulunmaması halinde emir tayin etmenin meşruluğuna delalet eder. Üç emirin şehid düşmesinden sonra Halid bin Velid'i (*radıyallahu anh*) emir tayin etme konusunda anlaştılar. Allah Rasulü de (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onların yaptıklarından hoşnut oldu ve o gün Halid'i, “Allah'ın kılıcı” olarak isimlendirdi.

¹⁰⁸ Neylu'l-Evtar: 8/256

¹⁰⁹ Ğıyasu'l-Ümem fi't-Tiyasi'z-Zulm, s. 387-388

İbn-i Hacer (*rahimehullah*) şöyle der: “Hadis, Müslümanların imamının belirlemesi olmadan da savaşta emir tayin etmenin caiz olduğunu gösterir. Tahavi (*rahimehullah*) der ki:

Hadis, imama ulaşılamaması durumunda Müslümanların kendi içlerinden birini, imam ortaya çıkıncaya kadar emir olarak tayin etmelerinin gereğini belirtir.”¹¹⁰

İbn-i Kudame el-Hanbeli de (*rahimehullah*) şöyle der: “Müslümanların imamı mevcut değilse, cihad ertelenmez. Çünkü ertelenirse, sağlayacağı yarar kaçırlır. Bir ganimet alınır, sahipleri şeriatın belirlemesine göre taksim ederler. Kadı der ki: “Kadın esirler alınmışsa, ihtiyatlı davranılması açısından Müslümanların imamı hazır oluncaya kadar askerler arasında dağıtımları yapılmaz.” İmamın ordunun başına tayin ettiği emir öldürülür veya ölürse, Müslümanların, Mute Savaşı'nda Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) tayin ettiği emirler öldürüldüğünde, sahabenin (*radıyallahu anh*) Halid bin Velid'i (*radıyallahu anh*) emir tayin ettikleri gibi, kendilerine bir emir tayin etmeleri gerekir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bunu öğrenince onaylamış, beğenmiş ve Halid'e (*radıyallahu anh*) ‘Allah'ın kılıcı’ adını vermiştir.”¹¹¹

5- Sünnet, halife tarafından tayin edilen emirin, kendisine yüklenen görevleri yerine getirmemesi halinde, halifeye ulaşma imkanı da yoksa görevden alınabileceğine ve halifenin izni olmadan da olsa başka bir emirin tayin edileceğini gösterir.

Ebu Davud'un, Sünen'inde Beşir bin Asım'dan, onun da Ukbe bin Malik'ten rivayet etmiş olduğu hadiste şöyle geçer: “Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), bir seriyye gönderdi ve aralarından birini emir olarak tayin etti. Adam döndüğünde dedi ki: “Rasulullah bizi azarladı ve şöyle dedi; “Sizden emrimi yerine

¹¹⁰ Fethu'l-Bari: 7/586

¹¹¹ el-Muğni: 7/167

getirmeyen birini gönderdiğimde, emrimi yerine getirecek biriyle değiştirmekten aciz miydiniz?”¹¹²

Ebu't-Tayyib Şemsu'l-Hakk Abadi şöyle der: “Emrimi yerine getirmeyen” yani; birisinin bir yere gitmesini emrettiğimde ya da bir şey için gönderdiğimde, uygulamaz ve bana isyan ederse onu görevden alın. “Değiştirmekten” yani, verdiğim görevi yerine getirmeyen kişiyi görevden alıp, yerine başka bir emir tayin etmekten aciz miydiniz?”¹¹³

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), verdiği görevi yerine getirmeyen kişinin görevden alınması konusunda kusur işlemlerini ve onun yerine, verilen görevi en iyi şekilde yerine getirecek olan birini tayin etmemelerini kınamaktadır.

Halifenin bulunmaması halinde, gerekli yönetimin oluşturulmasının meşruluğu hakkında birçok delil bulunmaktadır. Halifenin gerek o an için kendisine ulaşamamış olması ve gerekse günümüzde olduğu gibi tamamen bulunmaması arasında bu konu ile alakalı olarak hiçbir fark bulunmamaktadır. Bu meselede delil isteyen kimseler için yeterli derecede delil zikrettik. Geriye hakkın, hevedan soyutlanması kalmaktadır.

Ali bin Hasan el-Halebî, “el-Bey’atu Beyne’s-Sünneti ve’l-Bidati”¹¹⁴ adlı kitabında, İbn-i Teymiyye’nin sözlerinde tasarruf etmiş ve okuyuculara İbn-i Teymiyye’nin iyilik, takva ve yardımlaşma konusunda insanların ahitleşmelerine ve halifenin haricinde emir tayin edilmesine karşı çıktığı intibasını vermeye çalışmıştır. Sayfa 36’da şöyle der: “İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) “Mecmuu’l-Fetava” isimli eserinin, 28. cilt, 18. sayfasında buna işaret ederek şöyle der: “Bu ittifaktan, bağlılıktan ve bey’attan maksat, iyilik üzerinde yardımlaşmaksa, belli bir ittifak olmadan da zaten Allah ve Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bunu em-

¹¹² Sahih-u Sünen-i Ebi Davud: 2387

¹¹³ Avnu’l-Ma’bud Şerhu Sünen-i Ebi Davud: 7/209

¹¹⁴ Mektebetu’l-İslamiyye basmıştı

retmiştir. Yine maksat, kötülük ve haksızlık üzerinde yardımlaşmaksa, bunu Allah ve Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zaten haram kılmıştır. Bundan bir hayır kastediliyorsa, bilelim ki bu ittifaka ihtiyaç kalmadan hayır, Allah’ın ve Rasulü’nün emrettiklerindedir. Ama bu ittifaktan maksat bir kötülük ise, Allah ve Rasulü kötülüğü yasaklamıştır.”¹¹⁵

Onun aktardığı bu söz, İbn-i Teymiyye’nin, Mecmuu’l-Fetava’da 28. cilt, 18. sayfadaki metni değildir. İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) söz konusu yerde, öğrencilerin hocalarına itaatin simgesi olarak bellerine ipten bir kuşak bağlamaları ve başka konularda hocalarına karşı bağnazlık yapmalarından söz etmekte, bundan sakındırmakta ve onun bu sözünde kesinlikle bey’at ve ittifak meselesine işaret bulunmamaktadır. İşte onun sözleri¹¹⁶:

“Bele ipten bir kuşak bağlamak ne hoca ve ne de hocadan başkası için yapılmaz. Şüphesiz bu, cahiliye bid’atlarından bir bid’at ve önceden müşriklerin yaptıkları bir ittifak şeklidir. Bu bağlamadan (kuşak bağlama) maksat, iyilik üzerinde yardımlaşmaksa, bu olmadan da zaten Allah ve Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bunu emretmiştir.

Yine maksat, kötülük ve haksızlık üzerinde yardımlaşmaksa, bunu Allah ve Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zaten haram kılmıştır. Bundan bir hayır kastediliyorsa, bilelim ki bu bağla-

¹¹⁵ El-Beyatu Beyne’s-Sünneti ve’l-Bid’ati, 36. Ali bin Hasan el-Halebi, eğer ki bu hatasını itiraf etmiş ve dönmüş olsaydı bu nakli yapmak istemiyorduk. Ancak o, İbn-i Teymiyye’nin sözünden bir harf bile değiştirmedikleri ve ilave etmediğini iddia etmektedir. Dolayısıyla bize düşen bunu açıklamaktır. Böylece kimin İbn-i Teymiyye’den hatalı nakilde bulunduğunu ortaya çıkmış olsun. Bunu açıklamadan önce benim kitaplarımı hayırla isimlendirirdi. Ancak bunu açıkladıktan sonra bizi karalamaya ve iftiralara başladı

¹¹⁶ İbn-i Teymiyye’nin sözlerinden kastedileni okuyucunun anlaması için, üzerinde ihtilaf edilen metinden birkaç satır öncesini de naklettik

maya ihtiyaç kalmadan hayır, Allah'ın ve Rasulü'nün emrettiklerindedir. Ama bundan maksat bir kötülük ise, Allah ve Rasulü kötülüğü yasaklamıştır.”¹¹⁷

Dolayısıyla müellifin naklettiği ile, İbn-i Teymiyye'nin (*rahimehullah*) sözünün hakikati arasındaki farka dikkat edilmedir. Yazar, “bağlama” kelimesini tahrif ederek “bey'at” olarak kullanmıştır. Bunu ise hatalı olan görüşünü desteklemek maksadı ile yapmaktadır.

Yazarın bir diğer hatası ise; selef-i salihin hakkında, asılsız ve ilme dayanmayan sözler söylemesidir. Şöyle der: “Ümmetin selefî nerede, bu tür bid'at olan bey'atlar nerede? Acaba akıl ve hevalarımızla, bu ümmetin selef ve imamlarının (Allah hepsinden razı olsun) elde edemediği bir hayra biz ulaşabilir miyiz? Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ne kadar güzel buyurur:

“Kim bu işimizde, onda olmayan bir şey uydurursa, uydurduğu kendisinden reddedilir.”

Kur'an veya hadiste yahut salih selefın uygulamasında yeri olmayan bu tür bey'atlar, uydurma ve bid'at sayılır.”¹¹⁸

Onun bu görüşü, zan ve açık bir hatadır... Kitap, sünnet ve selef-i salihinin fiili ile reddolunmuştur. Şöyle ki:

Bey'atın Anlamı

Halifeden başkasına bey'at etmenin meşruluğu üzerinde durmadan önce, Kitap ve Sünnet'te geçen nassları ve selef-i salihinden nakledilen sözleri zikredeceğiz... İlk olarak, bey'atın manası üzerinde duralım:

Bey'at: Her iki tarafı herhangi bir konu üzerinde bağlayan söz, anlaşma ve ahittir.

İbnu'l-Esir, bey'atı şöyle tarif eder: “Bey'at, muakede (akitleşme) ve muahededen (ahidleşme) ibarettir.. Rasulullah

¹¹⁷ Mecmuu'l-Fetava: 28/17-18

¹¹⁸ Sayfa: 33, ayrıca bkz: 32, 37, 39.

(*sallallahu aleyhi ve sellem*); “İslam üzere bana bey'at etmiyor musunuz?” buyurmaktadır. Bu, İslam üzere akitleşme ve ahitleşmeden ibarettir.”¹¹⁹

İbn-i Manzur, Lisanu'l-Arab'da, “Bir iş üzerinde bey'at ettiler, demek, bir konuda anlaşmaya vararak el sıkıştılar demek gibidir” der ve daha sonra İbnu'l-Esir'in yukarıda geçen sözünü nakleder.”¹²⁰

El-Mu'cemu'l-Vasit'te ise şöyle geçer: “Bey'at etmek, pazarlığı bitirip o mesele üzerinde anlaşmaya varmak demektir. Kişi bey'at etmek ile anlaşmaya varmış ve sözleşmiş olur.”¹²¹

Ahit: Yemin, eman, zimmet, koruma, değerleri koruma ve vasiyet anlamındadır. Bu konuda geçen hadislerden hiçbirisi bu manaların dışında değildir.”¹²²

Misak ise; ahitleşme manasındadır.”¹²³ Rağıp el-İsfahani, misak için şöyle der: “Sıkı bağlamak demektir. Yemin ve söz ile pekiştirilen bir akittir.”¹²⁴

Bunlar, bey'at, ahit ve misak kelimelerinin manalarıdır. Buna göre, Allahu Tealâ'ya yapılan itaatler konusunda ahit ve akitleşmek caiz midir? Ve yine buna bağlı olarak istisnai bey'at olarak isimlendirilen ve genel halifenin dışındaki kişilere yapılan bey'atın durumu nedir? Aşağıda bu sorulara ayrıntılı olarak cevap vereceğiz:

Birincisi; Kur'an-ı Kerim'de, Allahu Tealâ'ya itaat türünden olan fiiller konusunda ahitleşme yapmanın meşruluğu ile ilgili olan deliller. Bu itaatlerin en yücesi ise Allah yolunda cihad

¹¹⁹ İbnu'l-Esir, en-Nihaye, 1/174

¹²⁰ İbn-i Manzur, Lisanu'l-Arab, 8/26

¹²¹ El-Mu'cemu'l-Vasit, 1/82

¹²² en-Nihaye: 3/325

¹²³ en-Nihaye: 3/325

¹²⁴ Rağıp el-İsfahani, el-Müfredat fi Garibi'l-Kur'an

ve İslami hayat ve raşid halifelikğin yeniden gerçekleştirilmesi için yapılan çalışmalardır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Anlaşma yaptığınız zaman, Allah’ın ahdini yerine getirin ve Allah’ı üzerinize şahid tutarak, pekiştirdikten sonra yeminleri bozmayın. Şüphesiz Allah yapacağınız şeyleri pek iyi bilir. Bir toplum diğer bir toplumdan (sayıca ve malca) daha çok olduğu için yeminlerinizi aranızda bir fesat aracı edinerek ipliğini sağlamca büktükten sonra çözüp bozan (kadın) gibi olmayın. Allah bununla sizi imtihan etmektedir. Hakkında ihtilafa düşmekte olduğunuz şeyi kıyamet gününde mutlaka size açıklayacaktır.” (16 Nahl/91-92)

İbn-i Kesir şöyle der: “Bu, Allahu Tealâ’nın emrettiği şeylerden olan, ahde vefa ve kesinleşen imanın korunmasıdır.”

İbn-i Cerir, Büreyde’den şöyle rivayet eder: “Anlaşma yaptığınız zaman, Allah’ın ahdini yerine getirin” ibaresi, İslam üzere yapmış olduğunuz bey’atiniz hakkındadır. “Pekiştirdikten sonra yeminleri bozmayın” yani; Muhammed’in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) azlığı ve müşriklerin çokluğu sizi İslam üzere yaptığınız bey’atınızı bozmaya sevketmesin.”¹²⁵ Burada ahitleşmenin “bey’at” olarak tefsir edildiğine dikkat edilmelidir.

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*), hocalar ile eğitime tabi olan öğrenciler arasında yapılan ahitleşmeleri anlatmak için bu ayeti belirtmiş ve öğrencinin hocasına verdiği sözü bozarak başkasına gitmesinin caiz olmadığını belirterek şöyle demiştir: “Birinciye bırakıp ikincisine giden öğrenci, ahdini bozmuş ve sözüne bağlı kalmamış olur. Bu da haram ve gūnahtır. Hatta böyle biri, hocasını bırakıp başkasına giderek onunla ahitleşirse, haram işlemiş olur ve yaptığı, ölü domuz eti gibi bir şey olur. Bunun ne dini, ne vefası olur. Cahiliyye devrinde adam bir kabile ile ahitleşirdi, ondan güçlüsünü bulduğu zaman bozar ve ikinci kabile ile ahit-

¹²⁵ Tefsiru İbn-i Kesir: 2/605

leşirdi. Bu da onların durumuna benzer. Bu nedenle Allahu Tealâ şu ayetleri indirdi:

“Antlaşma yaptığınız zaman, Allah’ın ahdini yerine getirin ve Allah’a üzerinize şahid tutarak, pekiştirdikten sonra yeminleri bozmayın. Şüphesiz Allah yapacağınız şeyleri pek iyi bilir. Bir toplum diğer bir toplumdan (sayıca ve malca) daha çok olduğu için yeminlerinizi aranızda bir fesat aracı edinerek, ipliğini sağlamca büktükten sonra çözüp bozan (kadın) gibi olmayın. Allah bununla sizi imtihan etmektedir. Hakkında ihtilafa düşmekte olduğunuz şeyi kıyamet gününde mutlaka size açıklayacaktır.” (16 Nahl/91-92)

Kim, dost edindiğini dost edineceğine ve düşman edindiğini de düşman edineceğine dair herhangi bir kişiye söz verirse, şeytanın yolunda savaşan Tatarlar gibidir. Bu kişiler, Allah yolunda savaşan mücahidlerden olmadıkları gibi, Müslümanların askerlerinden değildirler ve Müslümanların askerlerinden olmaları da caiz değildir. Bilakis onlar şeytanın askerlerindendir.

Hocanın öğrencisine şöyle demesi uygun olur: Allah ve Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dost olduklarına dostluk ve düşman olduklarına düşmanlık yapmak, haksızlık ve günah üzerinde değil, iyilik ve takva üzerinde yardımlaşmak, ben haklı olduğum zaman hakkı desteklemek, batıl yolda isem batıla yardım etmemek üzere ahitleşelim. Kim buna bağlı olursa Allah yolunda cihad eden, dinin tamamen Allah’ın olmasını ve sözünün en üstün olmasını isteyen mücahidlerden olur.”¹²⁶

Şeyhu’l-İslam İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*), itaat türünden olan fiiller ve ulaşılması emredilen şeyler hakkında hoca ile talebesi arasındaki ahitleşmelerin meşruluğunu belirtmekte ve bunu, Allahu Tealâ’nın kelimesinin en yüce olması maksadı ile yapılan cihad olarak görmektedir. Üzerinde ahitleşme yapmanın

¹²⁶ Mecmuu’l-Fetava, 28/19-21

caiz olmadığı şeyler ise, içerisinde Allahu Tealâ'ya isyanı barındıran her türlü işlerdir. Çünkü yaratana isyan konusunda yaratılana itaat yoktur.

Ahitleşmelerin caiz veya caiz olmamasının illeti, bizzat yapılan bu ahitler değil, üzerine ahitleşmelerin yapıldığı fiillerdir. Eğer üzerinde ahitleşme yapılan iş, Allahu Tealâ'ya isyanı içeriyorsa, bu batıldır; onun uygulanması ve üzerinde ahitleşme yapılması caiz değildir. Eğer üzerinde ahitleşme yapılan iş, Allah'a ve Rasulü'ne itaati içeriyorsa, yerine getirilmesi ve bırakılmaması gereken bir haktır. Özellikle anlaşmalar ve sözleşmeler bunun üzerine yapıldıysa, bu itaatlerin yerine getirilmesi emri pekiştirilmiş olur. Allahu Tealâ'nın emretmesi yönünden bu itaatleri yerine getirmek, daha gerekli ve kesindir. Bununla birlikte, bu itaatleri yerine getireceğine dair ahitleşmede bulunması meseleyi pekiştirir. Verilen ahitleri yerine getirmek ise vacibin vücubiyetini artıran başka bir vaciptir. Allahu Tealâ'nın buyurduğu gibi:

“Verdiğiniz sözü de yerine getirin. Çünkü verilen söz, sorumluluğu gerektirir.” (17 İsrâ/34)

Allahu Tealâ başka ayetlerde de şöyle buyurur: *“Anlaşma yaptığınız zaman sözlerini yerine getirir. Sıkıntı, hastalık ve savaş zamanlarında sabreder. İşte doğru olanlar, bu vasıfları taşıyanlardır. Müttakiler ancak onlardır.” (2 Bakara/177)*

Allahu Tealâ verilen ahitleri bozmanın fasık münafıkların alameti olduğunu belirterek şöyle der:

“Onlar öyle sapıklar ki, kesin söz verdikten sonra sözlerinden dönerler. Allah'ın, ziyaret edilip hal ve hatırının sorulmasını istediği kimseleri ziyaretten vazgeçerler ve yeryüzünde fitne ve fesat çıkarırlar. İşte onlar gerçekten zarara uğrayanlardır.” (2 Bakara/27)

“Ey iman edenler! Akitleri(n gereğini) yerine getiriniz.” (5 Maide/1)

“Allah'a verdikleri sözü kuvvetle pekiştirdikten sonra bozanlar, Allah'ın riayet edilmesini emrettiği şeyleri (akrabalık bağlarını) terk edenler ve yeryüzünde fesat çıkaranlar; işte lanet onlar içindir. Ve kötü yurt (cehennem) onlarındır.” (13 Ra'd/25)

Yakup'un (aleyhisselam), yanlarında götürdükleri kardeşlerini yeniden kendisine getirmeleri konusunda oğullarından aldığı söz de itaat türünden olan ameller üzerine ahitleşmenin meşruluğunun delillerindendir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“(Ya'kub) dedi ki: Kuşatılmanız (ve çaresiz kalma durumunuz) hariç, onu bana mutlaka getireceğinize dair Allah adına bana sağlam bir söz vermediğiniz takdirde, onu sizinle beraber göndermem!” Ona (istediği şekilde) teminatlarını verdiklerinde dedi ki: Söylediklerimize Allah şahittir.” (12 Yusuf/66)

Abdulkadir ibn-i Abdulaziz, El-Umde'de şöyle der:

“Yusuf, aynı babadan olan kardeşini kendisine getirmelerini diğer kardeşlerinden isteyince, babası onu kendileriyle beraber göndermek için onlara güvenmedi ve kesin bir söz vermedikçe göndermeyeceğini söyledi. İnsanlar arasındaki işlemlerde bu misaka “Allah'tan bir söz” adı verilmiştir. Yusuf, küçük kardeşini alıkoyunca bu misakın ne kadar büyük olduğunu belirtmek için büyük kardeş şöyle dedi:

“Ümitsizliğe düşünce, konuşmak üzere bir kenara çekildiler. Büyükleri şöyle dedi: “Babanızın Allah'a karşı sizden bir söz aldığını, daha önce Yusuf meselesinde de ileri gittiğinizi bilmiyor musunuz? Artık babam bana izin verene veya Allah hakkımda hüküm verene kadar ki O, hükmedenlerin en iyisidir, bu yerden ayrılmayacağım.” (12 Yusuf/80)

Hızır'ın kendisine arkadaşlık yapabilmesi için Musa'ya (aleyhisselam) koştuğu şart ile ilgili olarak Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“O da: “O halde, bana uyacaksan, ben sana anlatmadıkça her hangi bir şey hakkında bana soru sormayacaksın” dedi.” (18 Kehf/70)

Yine Musa’nın (*aleyhisselam*) kendi kendine koştuğu şart ile ilgili olarak Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Musa: “Bundan sonra sana bir şey sorarsam bana arkadaş olma, o zaman benim tarafımdan mazur sayılırsın” dedi.” (18 Kehf/76)

Buhari, Sahih’inin ‘Şartlar Bölümü’nde, “İnsanların aralarında ittifak ettikleri sözlü şartlaşmalar” başlığı altında bu konuya özel bir bab ayırmış ve Musa ile Hızır *Aleyhimesselem* kıssasıyla ilgili İbn-i Abbas’tan rivayet edilen şu hadisi aktarmıştır: “Birincisi unutmama, ikincisi şart, üçüncüsü ise kasten oldu.”¹²⁷

İbn-i Hacer (*rahimehullah*) şöyle der: “Şarttır, derken yüce Allah’ın, “Bundan sonra sana bir şey sorarsam, bana arkadaşlık yapma” buyruğuna ve Musa’nın bunu kabul ettiğine işaret etmiştir. Bunu ne yazdılar, ne de kimseyi şahit tuttular. Bu da şartın delalet ettiğinin gereği ile amel etmeye delalet etmektedir. Hızır (*aleyhisselam*), şartına bağlı kalmayan Musa’ya; “İşte bu ikimizin ayrılmasıdır” dedi. Musa da (*aleyhisselam*) buna karşı çıkmadı.”¹²⁸

Bütün bu deliller, itaat olan işler için insanların aralarında ahitleşme yapmalarının, birbirlerine şartlar koşmalarının ve yine birbirlerine söz vermelerinin caiz olduğunu gösterir.”

Bu konuda İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “İtaat edeceği hakkında ahit bildirmese ve yemin etmese de, ulü’l-emre itaat etmek ve ona karşı samimi olmak, namaz, oruç, hacc, zekat ve Allah’a itaat olan diğer vacip ibadetler gibi, Allah’ın ve Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) emri gereği kişi üzerine va-

ciptir. Bunun için kişi ayrıca yemin ederse, Allah’ın ve Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yöneticilere itaat edip nasihat etmek konusunda emrettiklerini pekiştirmiş olur. Bu konuda yemin eden kişi, ister Allah adına yemin etsin, ister Müslümanların yaptığı başka bir şekilde yemin etsin, yaptığı yemine bağlı kalması gerekir. Yemin etmese de, Allah ve Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yöneticilere itaat edilmesi emrini yerine getirmesi kişi üzerine vacip iken, bunu yeminle pekiştirmesi halinde durum nasıl olur? Aynı şekilde yemin etmese bile, Allah ve Rasulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yöneticilere isyan etmeyi ve onları aldatmayı yasakladığı için kişinin bundan kaçınması vaciptir.

Bu nedenle Allah’ın ve Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) emrettiği yükümlülüklerden olan, yöneticilere itaat ve onlara karşı samimi olmak, namaz, oruç, zekat, hacc, adalet veya emanetleri ehline vermek gibi görevler için yemin eden kişiye, yeminini çiğnemesi ve onun aksine hareket etmesi yönünde bir fetva vermesi hiçbir kişi için caiz değildir. Kim bunlara yeminlerini çiğnemesi ve aksine hareket etmesi için fetva verirse, yalan söyleyerek Allahu Tealâ’ya iftira etmiş ve İslam’dan başkasıyla fetva vermiş olur. Hatta yemin etmese bile satış, nikah, kira, yerine getirilmesi vacip olan ve yemin ettiği taktirde vacipliği pekiştirilmiş bulunan diğer akitler için, kişilere, yaptığı yeminin aksine hareket etmesi ve akitlerini bozması için kim fetva verirse, Allah’a iftira etmiş ve İslam’dan başkasıyla fetva vermiş olur. Bireysel akitler için durum böyle ise, uyulması için Allah’ın emrettiği akitlerin en büyüğü olan ulü’l-emr ile yapılan itaat akdine uymamanın durumu nasıl olur?”¹²⁹

İkincisi; Sünnetten deliller ve selef-i salihinin uygulamalarıdır. Halifenin bulunmaması ve kendisine ulaşma imkanının olmaması halinde oluşturulan yönetimin meşruluğu hakkında

¹²⁷ Fethu’l-Bari, 5/326

¹²⁸ Fethu’l-Bari, 5/326

¹²⁹ Mecmuu’l-Fetava: 35/9-11

aktarılan delillerin tamamı, aynı zamanda istisnai bey'at olarak isimlendirilen ve halifenin dışındaki yöneticiye yapılan bey'atın da meşruluğuna delil niteliğindedir. Çünkü bey'at, yönetimin gerektirdiklerindendir. Ayrıca bey'at ve itaat, güvenlik ve düzenin istikrarını sağlayan iki sebeptir. Yukarıda aktardıklarımıza ilave olarak aşağıdaki delilleri de belirtmek istiyoruz:

1- Akabe Bey'atı: Acizlik döneminde ve kendi devletinin başında yönetici olmadan önce Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yapılan birinci ve ikinci akabe bey'atlerinin her ikisi de, ortaya çıkış ve güç konusunda genel halife niteliğinde olmayan kişiye yapılan bey'atın caiz olduğuna dair doğru ve açık birer delil niteliğindedirler.

Bu bey'atın, sadece Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) özel olduğu, onun haricinde, genel halife konumunda olmayan hiçbir kimsenin böyle bir bey'at talep etmesinin veya Allahu Tealâ'nın kelimesinin en yüce olması maksadı ile yapılan cihad için bey'at ve yardım istemenin caiz olmadığı yönündeki sözler delile muhtaçtır. Bunun sadece Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) özel bir uygulama olduğunu kabul etmek için, bunu kanıtlayan delilin bulunması gerekir.

Bu konuda herhangi bir delilin olmaması, ayrıca selef-i salihinden nakledilen ve bu uygulamanın sadece Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) özel olduğunu belirten herhangi bir sözün de bulunmaması; bu görüşün batıl olduğunu, reddolunduğunu, hüccet makamında olmadığını ve kendisine iltifat da edilmeyeceğini bildirir.

"El-Bey'at" isimli kitabın yazarı, bunun Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) özel bir uygulama olmadığı görüşünü ancak "derin bir sapıklıkta"¹³⁰ olan kimsenin tercih edeceğini söylemektedir. Onun bu konudaki yaklaşımı haddi aşma, şiddet

¹³⁰ Bu, yazarın ifadesidir, bkz: Sayfa 34

ve aşırıdır. Ancak nassları ve selef-i sözlerini bilmeyen kişi böyle bir sözü söyleyebilir. Bununla birlikte onun bu sözü, selef-i salihine yapılmış bir hakarettir. Çünkü onların hiçbirinden, bu uygulamanın Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) özel olduğunu belirten herhangi bir görüş nakledilmemiştir. Aksine onlardan nakledilen, bu uygulamanın Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) özel olmadığı görüşüdür.

Ayrıca bu mesele, dinin usulünden olmadığı gibi, karşı çıkanın derin bir sapıklıkta olduğu sonucunu veren külliyatından da değildir.

Bu nedenle biz, "el-Bey'at" isimli kitabın yazarının, bu görüşünden vazgeçmesini, bu konuda Allahu Tealâ'ya tevbe etmesini, bu görüşünü kitabından çıkarmasını ve kitabının ikinci defa yeniden basılmasını diliyoruz...

2- Rasulullah'tan (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Yüz defa da şart koşulmuş olsa, Allah'ın Kitabı'na uymayan her türlü şart geçersizdir. Allah'ın Kitabı uyulmaya daha layıktır ve onun şartı daha sağlamdır."¹³¹

Hadis, Allahu Tealâ'nın Kitabı'na ve Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sünnetine aykırı olmadıkça ahitlerin ve şartların meşru olduğuna dair delil niteliğindedir. Çünkü yaratana isyan konusunda yaratılana itaatin olmaması ve yine Allahu Tealâ'ya isyan konusunda yapılan yeminlerin geçerli olmaması şeriatın usulündendir. Allahu Tealâ'ya isyan konusunda verilen söze bağlılık yoktur. Ancak koşulan şartlarda şeriata aykırılık yoksa ve özellikle de Allah ve Rasulü'ne itaati içeriyorsa mutlaka riayet edilmesi gerekir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır:

¹³¹ Müttefekun Aleyhi

“Müslümanlar haramı helal, helali de haram etmedikçe kabul etmiş bulundukları şartlara uyarlar.” Yani ona vefa gösterip bağlı kalırlar.

İslam’ın ahitlere bağlılığa göstermiş olduğu önemden dolayı Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*), Huzeyfe bin el-Yeman’a (*radıyallahu anh*), Kureyş’e verdiği sözü tutmasını ve kendisiyle birlikte Bedir’de savaşmamasını emretmiştir.¹³² Müslim’de, Huzeyfe bin el-Yeman’dan (*radıyallahu anh*) şöyle rivayet edilir: “Benim Bedir’e katılmama engel olan şey şudur: Ben ve babam el-Huseyl ikimiz beraber yola çıkmıştık. Kureyş kafirleri bizi tutular ve; “Siz muhakkak Muhammed’in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yanına gitmek istiyorsunuz!” dediler. Biz de; “Hayır, ona gitmek istemiyoruz, Medine’ye gitmek istiyoruz!” dedik. Bunun üzerine bizden, Medine’ye döndüğümüzde, Muhammed’in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) safında yer alıp savaşmayacağımız hususunda Allah katında ahit ve misak aldılar. Biz Rasulullah’a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) geldik ve olayı ona anlattık. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Haydi gidin. Biz onlara verdiğiniz sözü tutar, onlara karşı Allah’tan yardım dileriz!”

Eğer Müslümanın kafirlerin kendisine şart koştuğu bir ahde vefa göstermesi gerekiyor ve bu ahit sebebi ile, en şerefli ve en mukaddes savaş olan Bedir’de, Allah’ın yarattığı en üstün kişiler ile birlikte savaşmayı terk etmesi emrediliyor ise, Müslümanın Müslüman kardeşine Allah yolunda cihad ve diğer

¹³² Bedir Savaşı, savaşa güç yetirebilen bütün herkes üzerine vacip değildi. Bunun delili ise, Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*), kendisiyle birlikte savaşa çıkmaları için sadece muhacirleri çağırmasıdır. Ancak, kafirlerle savaşmak herkes için zorunlu olduğunda, onlarla savaşmayı terk etme şartı, batıl bir şart olur. Çünkü Allahu Tealâ’nın şartları daha sağlam ve uyulmaya daha layıktır. Allahu Tealâ en doğrusunu bilir

itaatlarda verdiği ahdi yerine getirmesi daha önemli ve öncelikli değil midir?!

Ey Allah’ın kulu dikkat et! Anlayışının seni kandırmasından ve basiretini körleştirmesinden sakın...! Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*), verilen sözün bozulmasını, nifak ve münafıkların özelliklerinden saymıştır. Müslim’de şöyle rivayet edilir: “Dört şey kimde varsa, katıksız münafık olur. Kimde onlardan bir tanesi varsa, bırakıncaya kadar kendisinde nifaktan bir şube bulunur. Emanete hıyanet eder, konuştuğunda yalan söyler, ahitleştiğinde ahidini çiğner, tartıştığı zaman haksızlık yapar.”¹³³

3- İtaat üzere ahitleşme yapmanın meşruluğuna delalet eden şeylerden biri de, Buhari’nin, Ebu Zer el-Ğıfari’nin (*radıyallahu anh*) Müslüman olması babında İbn-i Abbas’tan (*radıyallahu anh*)a rivayet ettiği şu hadistir: “Ebu Zer’e, bir peygamber gönde-rildiği haberi ulaşınca Mekke’ye geldi. Ali onu gördü ve yabancı olduğunu anladı. “Neden geldiğini söyler misin?” dedi. Ebu Zer, “Bana yol göstermek için söz verirken söyleyim” dedi. O da söz verdi. Bunun üzerine Ebu Zer, neden geldiğini anlattı. Ali ona, “O gerçektir ve Allah’ın Rasulü’dür, sabah olduğunda beni izle..” dedi.”¹³⁴

Ebu Zer olayında, onunla Ali (*radıyallahu anh*)a arasında ahit ve misaklaşma (sözleşme) meydana gelmiştir. Ebu Zer’in, bu ahitleşmenin yapıldığı dönemde halife veya komutan olmadığı ise bilinmektedir. Bununla birlikte, Ali bin Ebi Talib (*radıyallahu anh*), bu konuda onun isteğine cevap verdi ve onunla ahitleşti.

4- Buhari, “Sahabenin (*radıyallahu anh*) faziletleri” bölümünde, “Osman bin Afvan (*radıyallahu anh*) üzerinde ittifak ve

¹³³ Müttefekun Aleyhi

¹³⁴ Buhari, hadis no: 3861. Aynı zamanda hadis, zalim tağutların hedefi olmaları halinde, davet ve davetçilerin zaruret sebebi ile gizlilik ve kapalığa başvurmalarının meşruluğuna delalet etmektedir.

ona bey'at" başlığı altında, Ömer'in (*radıyallahu anh*) kendisinden sonra halifeyi belirlemek için altı kişiyi görevlendirmesini ve daha sonra bu altı kişiden üçünün çekildiğini ve geriye Abdurrahman bin Avf, Osman ve Ali'nin (*radıyallahu anh*) kalmasını, Amr bin Meymun'dan şöyle rivayet eder: "Abdurrahman; "bu işten kim vazgeçerse, görevi ona vereceğiz" dedi. Ve daha sonra; "Allah için ve İslam için herkes hangisinin daha faziletli olduğuna baksın" dedi. Ali ve Osman ses çıkarmadılar. Abdurrahman şöyle dedi: "Bu işi bana bırakırsanız, Allah şahit olsun en faziletli olanınızdan sapmayacağım." İkisi de, "evet" dediler. Onlardan birinin elini aldı ve "Senin İslam'da önceliğin ve Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) akrabalığın olduğunu biliyorum, Allah için senden söz istiyorum, seni halife yaparsam adaletle yöneteceksin, Osman'ı tayin edersem onu dinleyip itaat edeceksin" dedi. Sonra diğeri ile başbaşa kaldı ve aynı şeyleri söyledi. İkisinden de söz alınca; "Osman elini kaldır" dedi ve ona bey'at etti. Bunun üzerine, Ali de Osman'a (*radıyallahu anh*) bey'at etti. Evde bulunanlar da girerek bey'at ettiler."¹³⁵

Bu ahitleşmenin yapıldığı dönemde Abdurrahman bin Avf halife değildi. Buna rağmen aralarından halifeyi seçmek için Ali ve Osman (*radıyallahu anh*)a ile ahitleşti.

5- Yermuk günü İkrime bin Ebi Cehl'in yaptığı da bunlardan biridir. İbn-i Kesir (*rahimehullah*) şöyle der:

"Seyf bin Umar, Ebu Osman el-Ğassani'den babasının şöyle dediğini rivayet etti: İkrime bin Ebi Cehl Yermuk günü şöyle dedi: "Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile birçok yerde savaştım. Şimdi sizden mi kaçacağım? Sonra, ölmek için kim bana bey'at eder? diye seslendi. Amcası Haris bin Hişam ve Dırrar bin Ezvar ile beraber Müslümanların ileri gelenlerinden ve süvarilerinden dört yüz kişi ona söz verdiler. Halid'in çadırının önünde

¹³⁵ Buhari, hadis no: 2700

çarptılar ve hepsi yaralandılar. Öldürülenler arasında Dırrar da vardı. Vakıdı ve başkaları yaralarından dolayı yere düştüklerinde su istediler. Bir testi içinde su getirildi. Testi onlardan birine yaklaştırılınca diğeri ona baktı ve kendisi içmeden, suyun yanındakine verilmesini istedi. Su diğeri verince, diğeri ister gibi baktı, aynı şekilde bu da suyu içmeden yanındakine verilmesini söyledi. Hepsi birbirine bu şekilde verdiler ve sonunda hiçbirini içemedi ve öldüler. Allah hepsinden razı olsun!"¹³⁶

Bu, ordunun komutanı olmayan bir kişi, yani İkrime bin Ebu Cehl ile askerlerden bir topluluk arasında itaat olan bir amel üzerinde yapılan bir bey'atleşmedir. Ona bey'at edenler arasında değerli sahabeler de vardı. Bu olay, ordu komutanı Halid'in gözü önünde meydana geldi. İbn-i Kesir'in bildirdiği gibi bu savaşta bin kadar sahabe bulunmaktaydı. Bunlardan hiçbirinin İkrime'nin yaptığına karşı çıktığı nakledilmemiştir. Bu topluluğun önünde böyle bir olayın meydana gelmesi, onu onayladıklarının delilidir.

İbn-i Kesir (*rahimehullah*) şöyle devam eder: "Seyf bin Umar, Yermuk ordusunda yüz tanesi Bedir ehlinden olmak üzere, toplam bin tane sahabe bulunduğunu, yine o toplulukta bulunanlardan nakletmektedir."¹³⁷ Dolayısıyla bu göstermektedir ki, sahabe (*radıyallahu anh*), içlerinden birinin yaptığı bu işin doğruluğu hakkında icma etmiştir.

6- Sıffin Savaşı'nda Ali'nin, ordusunun başında Kays bin Sad bin Ubade vardı. Taberi, Yunus bin Zeyd'ten sahih bir senedle şöyle rivayet eder: "Ali, Irak ordusunun başına Kays bin Sad bin Ubade'yi getirdi. Kırk bin kişi idiler ve ölüm üzerine ona bey'at ettiler."¹³⁸

¹³⁶ el-Bidaye ve'n-Nihaye: 7/11-12

¹³⁷ el-Bidaye ve'n-Nihaye: 7/9

¹³⁸ Fethu'l-Bari, 13/63

İkrime'nin bey'atı için söylenenler, Kays'ın bey'atı için de söylenir. Her ikisi de ordunun başkomutanı veya Müslümanların halifesi değildi. Sadece askerlerden bir kesimin komutanıydılar.

7- Hicri 61 yılında Kufe halkının Hüseyin'e (*radıyallahu anh*), o gün halife olan Yezid bin Muaviye'ye karşı çıkmak üzere bey'at etmeleri. Hüseyin (*radıyallahu anh*) halktan kendisine bey'at alması için amcasının oğlu Müslim bin Akil'i (*radıyallahu anh*) göndermiş ve kendisine onsekiz bin kişi bey'at etmişti.¹³⁹ O dönem Hüseyin ne halife, ne de genel bir komutandı...

8- Sünnet, Nebi'nin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ortaya çıkacağını müjdelediği Mehdi'nin, halife olmadan ya da yeryüzünde belli bir kuvvete ulaşmadan önce, istemediği halde Müslümanlardan bey'at kabul edeceğine delalet etmektedir. Bu ise, bu konuda güçlü bir delil niteliğindedir.

9- Abdurrahman bin Eş'as, hicri 81-82 yıllarında Haccac ve arkasından da Abdulmelik bin Mervan'a karşı ayaklandı. İran'da Haccac'ın ordusunun başında bulunuyordu. Haccac'ın bazı işlerini beğenmedi ve beraberinde bulunan kişilere şöyle dedi: "Allah'ın düşmanı Haccac'ı iktidardan indirin (Mervan'ın indirilesinden söz etmedi) ve komutanınız Abdurrahman bin Eş'as'a bey'at ediniz. Şahit olunuz, yapacağım ilk iş Haccac'ı iktidardan indirmek olacaktır." Bunun üzerine her taraftan insanlar "Allah'ın düşmanı Haccac'ı indirdik" dediler ve Haccac'ın yerine İbn-i Eş'as'a bey'at ettiler. Abdulmelik bin Mervan'ı tahttan indirmeyi belirtmediler. Yolun yarısına geldiklerinde "Haccac'ı indirmemiz, İbn-i Mervan'ı da indirmek demektir" dediler. Böylece her ikisini de indirip İbn-i Eş'as'a bey'atı yenilediler. Allah'ın Kitabı, Rasulullah'ın sünneti ve dalalet önderlerini indirip, kâfirlerle savaşmak üzere onlardan bey'at aldı.¹⁴⁰

¹³⁹ Bkz. İbn-i Kesir, el-Bidaye ve'n-Nihaye, 8/152 vd

¹⁴⁰ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 9/36

İbn-i Kesir ilave olarak şunları da söyler: "İkisinin tahttan indirilmesine Basra'da bulunan bütün fakihler, ilim ehli, ihtiyarlar ve gençler muvafakat ettiler."¹⁴¹ "İnsanlar her taraftan İbn-i Eş'as'ın etrafında toplanmaya başladılar. Hatta beraberinde otuzüç bin atlı ve yüzyirmi bin piyade olduğu söylendi."¹⁴² "İbn-i Eş'as Kufe'ye girdi. Halk Haccac ve İbn-i Mervan'ın indirilmesi konusunda ona bey'at ettiler."¹⁴³

"İbn-i Eş'as'ın yanında toplam olarak maaşlı askerlerden yüzbin kişi ve bir o kadar da gönüllü toplanmıştı."¹⁴⁴

"İbn-i Eş'as, ilim ehlinde oluşan birliğin başına Cebele bin Zahar'ı tayin etti. Aralarında Said bin Cubeyr, Amir eş-Şabi, Abdurrahman bin Ebi Leyla ve ileri yaşına rağmen çok cesur ve kahraman olan Kumeyyil bin Ziyad, Ebu'l-Buhturi et-Tai ve başkaları da vardı."¹⁴⁵ "Şabi'nin söylediklerinden biri de şu sözüdür: "Zalim oldukları, zayıfları ezdikleri ve namazı bitirdikleri için onlarla savaşınız."¹⁴⁶ Basra halkının, hicri 82 yılında Haccac'ı öldürmek için, Abdurrahman bin Ayyaş bin Rebia bin el-Haris bin Abdulmuttalib'e verdikleri bey'at da bunun bir benzeridir.¹⁴⁷

10- Muhammed en-Nefsu'z-Zekiyye için yapılan bey'at ve hicri 145 yılında halife Ebu Cafer el-Mansura karşı ayaklanması. İbn-i Kesir şöyle der: "Hicri 145 yılı girdi. Muhammed bin Abdullah bin Hasan en-Nefsu'z-Zekiyye Medine'de ve kardeşi İbrahim ise Basra'da ortaya çıktılar.¹⁴⁸ Muhammed bin Abdullah bin Hasan Medine'ye hakim oldu ve halkı ona boyun eğdi. Halka

¹⁴¹ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 9/37

¹⁴² El-Bidaye ve'n-Nihaye, 9/36

¹⁴³ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 9/40

¹⁴⁴ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 9/41

¹⁴⁵ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 9/42

¹⁴⁶ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 9/40

¹⁴⁷ Bkz. el-Bidaye ve'n-Nihaye: 9/38-42

¹⁴⁸ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 10/82

sabah namazını kıldırıldı ve Fetih Suresi'ni okudu. O yılın Receb ayının ilk günü idi. Medine halkına hutbe okudu. Abbasilerden söz etti ve iyi olmayan şeyler söyledi. Bunun üzerine nereye gitiyse halkın, işitip itaat etmek üzere kendisine bey'at ettiğini bildirdi. Çok azı dışında Medine halkı da ona bey'at ettiler. Taberi, İmam Malik'in ona bey'at edilmesi konusunda fetva verdiğini rivayet eder. "Halife Mansur'a yaptığımız bey'at dururken bu nasıl olur?" dediklerinde; "Sizler ikrah altında bey'at ettiniz ve ikrah edilenin bey'atı geçersizdir", dedi. İmam Malik'in bu sözü üzerine halk Muhammed bin Abdullah bin Hasan'a bey'at etti ve Malik de ona bey'at etti."¹⁴⁹

11- Genel olarak emr-i bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker yapmak için, sonra bid'at ve fasıklığından dolayı halife Vasık'a karşı çıkmak için Ahmed bin Nasr el-Huzai'nin hicri 231 yılında kendisi için bey'at istemesi de bu kabildendir.

İbn-i Kesir şöyle der: "Sonra 231 yılı geldi. O yıl Ahmed bin Nasr el-Huzai öldürüldü. Allah ona rahmet etsin. 201 yılında halk emri bi'l-ma'ruf ve nehyi ani'l-münker yapılması üzere ona bey'at etmişti. Me'mun, Bağdat'ta bulunmadığı zaman şehirde yankesiciler ve fuhuş yapanlar çoğalmıştı. Bağdat'ta Nasr çarşısı bu iş ile anılır oldu. Ahmed bin Nasr ilim ve diyanet sahibi, salih amel işleyen ve hayır için çalışan biri idi. Emri bi'l-ma'ruf nehyi ani'l-münker yapan ehl-i sünnet imamlarındandı. Kur'an'ın Allah'ın kelamı olduğu ve mahlûk olmadığını söylüyordu. Vasık ise Kur'an'ın mahlûk olduğunu hararetle savunan ve gece gündüz bunu seslendirenlerdendi. Çünkü kendisinden önce babası ve amcası Me'mun da böyle idi. Hâlbuki bunun hakkında delilleri, hüccet ve beyanları, Kur'an'dan ve sünnetten dayanakları yoktu. Ahmed bin Nasr, Allahu Tealâ'ya, emri bi'l-ma'ruf ve nehyi ani'l-münker yapmaya, Kur'an'ın Allah'ın kelamı olup mahluk olmadığına ve bunun dışında iyilik türünden başka işlere davet edi-

¹⁴⁹ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 10/83-84

yordu. Etrafında Bağdat halkından bir cemaat oluştu ve binlerce kişi toplandı. İki kişiden biri olarak Ebu Harun es-Serrac doğu yakasında, Talib adındaki kişi ise batı yakasında onun için propaganda yaptılar. Etrafında binlerce kişi ve kalabalık cemaatler toplandı. O senenin şaban ayında, emri bi'l-ma'ruf ve nehyi ani'l-münker yapmak, bid'at işlemesi ve Kur'an'ın mahluk olduğunu söylemesi, kendisinin ve etrafındaki kişilerin işledikleri ahlaksızlık ve kötülükler sebebiyle imama karşı ayaklanmak üzere Ahmed bin Nasr'a gizlice bey'at yapıldı."¹⁵⁰

Belirttiğim bu bey'atlara, binlerce insanın katıldığı, tabiinden çok sayıda insanın benimseyip paylaştığı, İmam Malik ve Ebu Hanife'nin buna insanları teşvik ettiği aktarılmıştır. "El-Beyatu Beyne's-Sünneti ve'l-Bidati" isimli kitabın yazarı Ali bin Hasan bin Abdulhamid el-Halebî ise bunlara rağmen yukarıda aktardığımız gibi şöyle söylemektedir: "Ümmetin selefi nerede, bu tür bid'at olan bey'atlar nerede? Acaba akıl ve hevalarımızla, bu ümmetin selef ve imamlarının (Allah hepsinden razı olsun) elde edemediği bir hayra biz ulaşabilir miyiz?"

Uyarı

Müslümanların genel halifesinin yokluğu durumunda Allah yolunda cihad etmenin şer'iliği konusundaki görüşümüz; ümmetin her ferdinin tek başına ve kendi benimsediği yöntem ile gerekli maslahat ve mefsedet hesabını yapmadan cihad emrini yerine getireceği manasına gelmez...

Bu, kabul edilen bir davranış değildir ve birkaç yönden mahzurludur. Şöyle ki:

1- Bu ferdilik, Müslümanları fırkalaşmaya, çekişmeye, başarısızlığa, zaaf ve kaosa sevk edebilir. Allahu Tealâ, cemaat olmayı, birliği, düzenli yapılanmayı ve gücü elde edebilmek için

¹⁵⁰ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 10/303-304

tüm sebepleri işlemeyi emretmiş; zaafa düşmeyi, çekişmeyi, fır-kalaşmayı ise yasaklamıştır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Hep birlikte Allah’ın ipine (İslam’a) sımsıkı sarılın; par-
çalanmayın.” (3 Al-i İmran/103)

“Allah ve Rasulü’ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin;
sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider.” (8 Enfal/46)

“Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağ-
layarak savaşanları sever.” (61 Saf/4)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Size cemaati tavsiye ederim. Ayrılıktan sakının. Şüphesiz şeytan, tek kalanla birlikte olur, iki kişiden uzak durur. Kim cennetin orta-sını dilerse, cemaatten ayrılmasın.”¹⁵¹

Günümüzde cihad cemaatlerinin, güvenlik ve selamet açı-sından karşılarındaki en büyük engel, safları arasında bu birlik-teliği yeterince oluşturamamasıdır.

2- Bu tür ferdi hareketler, yok edilmek istenen kötülük ve fitneden daha büyük ve daha şiddetli bir fitnenin meydana gel-mesine sebep olabilir. Çünkü bireysel davranış genellikle sorum-suzluk ve acizlik içerir. Bununla birlikte neyin doğru, neyin yan-lış olduğu yeterince idrak edilemez. Cemaat ise bunun aksine, gerekli teşkilatlanma ve planlama işini yerine getirerek, yardım-laşma ve istişare üzerine kurulu, yapılması gerekli amel konu-sunda titizce hesaplama yapabilen bir kurumdur.

3- Cihad görevini yerine getirebilmek için gerekli olan güç ve hazırlığı oluşturmak, cihadın şartlarından ve gerekler-indendir. Bu, imkân ve güçlerin tamamının onu gerçekleştirmek için seferber edildiği ve herkesin gücü nisbetince yerine getirdiği toplumsal bir görevdir. Bu görevi tek bir ferdin veya küçük bir grubun, diğer mücahidler ile yardımlaşmadan, güç ve imkanla-rını birleştirmeden yerine getirmesi zordur. Bu nedenle hazırlık

¹⁵¹ Hadisin tahriri daha önce aktarılmıştı.

yapılması konusundaki emir, ümmetin fertlerinden hiçbirini ayırmadan, çoğul sığası ile gelmiş ve bu hazırlığın toplu halde yerine getirilmesi emredilmiştir.

Allahu Tealâ şöyle buyurur: “Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın.” (8 Enfal/60)

“İyilik ve (Allah’ın yasaklarından) sakınma üzerinde yar-dımlaşın.” (5 Maide/2)

Üzerinde yardımlaşılacak en üstün iyilik ve Allah’ın yasak-larından sakınma, yeryüzünde Allah’ın kelimesini yüceltmek ve Allah Azze ve Celle yolunda cihad uğruna yapılan yardımlaşma-dır.

Cihad için gerekli hazırlığı yapmak, durumu ve gücü nisbetinde her Müslümana farzdır. Canını ve malını cihad için hazırlayanlar, Müslümanların en üstünleridir...

Derece olarak bizzat malı ve canı ile cihada hazırlık yapan-dan sonra gelenler ise mücahidlere dua ve yardım edenler ve on-ların her türlü değerlerini koruyanlardır. Özellikle aşağılık kına-yıcıların dilleri mücahidlerin değerlerine ulaştığında, bu değer-leri korumak maksadı ile yapılan çalışmalar övülen bir çaba ni-teliğindedir. Mücahidlere dua ile de olsa destek olmamanın de-recesi ise nifaktan başka bir şey değildir. Allahu Tealâ bundan hepimizi korusun. Allahu Tealâ, münafıklar hakkında şöyle bu-yurur:

“Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların davranışlarını çir-kin gördü ve onları geri koydu; onlara “Oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!” denildi.” (9 Tevbe/46)

Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Allah ve Rasulü için (insanlara) öğüt verdikleri takdirde, zayıflara, hastalara ve (savaşta) harcayacak bir şey bulama-yanlara günah yoktur. Zira iyilik edenlerin aleyhine bir yol

(sorumluluk) yoktur. Allah çok bařıřlayan ve çok esirgeyendir.” (9 Tevbe/91)

Özürleri kabul edilen bu kişilere, Allah’a, Rasulü’ne ve mü’mirlere karşı samimi olmaları şartıyla herhangi bir sorumluluk yoktur.

ÜÇÜNCÜ ÖZELLİK

Allah İçin Dostluk ve Allah İçin Düşmanlık

Taifetu'l-Mansura'nın en belirgin özelliklerinden biri de, Allah için dostlukta bulunup, Allah için sevmeleri ve yine Allah için düşmanlıkta bulunup, Allah için kötü görmeleridir. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, birbirlerine karşı merhametli ve kafirlere karşı şiddetlidirler. Akide dostluğundan başka herhangi bir dostluk tanımazlar. Allahu Tealâ'nın buyurduğu gibi:

“Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kafirlere karşı şiddetli, kendi aralarında merhametlidirler.” (48 Feth/29)

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven, mü'minlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar). Bu, Allah'ın, dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir.” (5 Maide/54)

Bu ayet, Taifetu'l-Mansura'nın yaklaşık bütün özelliklerini içerisinde toplamaktadır. Bunlardan birisi de “Sevdiği ve kendisini seven” ibaresinde belirtilen “İttiba” özelliğidir. Bu özelliğe ise ancak, Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetine tam olarak bağlı kalanlar ulaşabilir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“(Rasulüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin.” (3 Al-i İmran/31)

Kişinin, Allahu Tealâ'ya olan sevgisinin ve Allahu Tealâ'nın da ona olan sevgisinin derecesi, Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) olan bağlılığının derecesi nisbetindedir. Dolayısıyla Nebi'ye (sallallahu aleyhi ve sellem) olan bağlılıklarının kemal derecesinde olması, Allahu Tealâ'ya olan sevgilerinin de kemal derecesinde olduğunun delilidir... Bu iki şey birbirinin gereklerindendir ve aynı zamanda birbirinin varlığına delalet eden birer işaret niteliğindedir.

Yine yukarıdaki ayette belirtilen bir diğer sıfat, Allah yolunda cihad'tır. Onlar, hak hususunda kınayıcının kınamasından korkmazlar. Çünkü Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“(Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar).” (5 Maide/54)

İman bağı temeline dayanan “El-Vela ve'l-Bera (Dostluk ve Düşmanlık)” akidesi de onların özelliklerindendir. Allahu Tealâ'nın şu sözünden ortaya çıkan budur:

“Mü'minlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kafirlere karşı onurlu ve zorlu(izzetli)...” (5 Maide/54)

Allahu Tealâ, başka ayetlerde onlar hakkında şöyle buyurur:

“Mü'min erkeklerle mümin kadınlar da birbirlerinin velileridirler.” (9 Tevbe/71)

“Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kafirleri dost edinmesinler...” (3 Al-i İmran/28)

Allahu Tealâ, mü'minlerin dışındaki kimselere olan dostluğu; diller ile bunun aksi iddia edilse dahi, nifak, küfür ve yalana işaret eden bir delil saymıştır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Eğer onlar Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilene iman etmiş olsalardı onları (müşrikleri) dost edinmezlerdi; fakat onların çoğu yoldan çıkmışlardır (fasıklardır).” (5 Maide/81)

“İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır.” (5 Maide/51)

“Kafirler, kullarımın, benden başkalarını dostlar edineceklerini mi sandılar?” (18 Kehf/102)

Allahu Tealâ'ya ibadet edenler açısından bunun olması imkansızdır. Bunun olması halinde ise, Allahu Tealâ'ya ibadet eden kul olma sıfatı yitirilmiş, şeytan ve tağuta kulluk dönemi başlamış olur. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Şüphesiz biz şeytanları, kafirlerin dostları kıldık.” (7 A'raf/27)

“Kafir olanların dostu ise tağuttur.” (2 Bakara/257)

Allah için dostluk ve düşmanlık, imanın en sağlam bağıdır ve ancak kamil imana sahip olanlar bu özelliği gerçekleştirebilirler. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

“Allah için dostluk, Allah için düşmanlık, Allah için sevmek ve Allah Azze ve Celle için öfke duymak, imanın en sağlam bağlarıdır.”¹⁵²

Başka bir hadiste de şöyle geçer: “Kim Allah için sever, Allah için öfkelenir, Allah için verir, Allah için engellerse, şüphesiz imanını tamamlamıştır.”¹⁵³

¹⁵² Ahmed, Hakim ve Taberani rivayet etmişlerdir. Sahihu'l-Cami: 2539

¹⁵³ Ebu Davud ve diğerleri tahrir etmişlerdir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 380

Burada ispat etmek istediğimiz şey, amel ve cihad bazında ümmetin en üstünleri olan Taifetu'l-Mansura'nın, dostluk ve düşmanlıklarını, din bağı dışında herhangi başka bir temel üzerine kurmadıklarıdır. Bu nedenle onlar, Allah'ın sevdiği ve razı olduğu şeyi sever ve razı olurlar, Allah'ın öfkelendiği şeye ise öfkelenirler. Bunun dışında herhangi başka bir bağa önem vermezler. Onlara göre kişiye gösterilecek dostluğun, sevginin ve muhabbetin oranı, o kişinin Allah'a ve Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) olan itaati ve hakka olan yakınlığı nisbetindedir. Bununla birlikte kişiye gösterilecek düşmanlığın ve öfkenin oranı ise, o kişinin Allah'a ve Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) olan isyanı ve hakka olan uzaklığı nisbetindedir. Kişinin renginin, dilinin ve milletinin bu değerlendirmede herhangi bir farkı yoktur. Mutlak olarak öfkeyi ve düşmanlığı hakedenler ise sadece, Allah ve Rasulü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) karşı çıkarak kafir olanlar, şeytan ve tağuta kullukta bulunanlardır.

İslam'ın bakış açısına göre üstünlüğü belirleyen terazi, renk, cins ve ırk terazisi değil, takva ve salih amel terazisidir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır.” (49 Hucurat/13)

Bu, üzerine üstünlük ve ayrıcalığın inşaa edildiği, dostluk veya düşmanlığın belirlendiği dengedir... Yine bu, Allahu Tealâ'nın desteklediği topluluğun, diğer topluluklar ile olan muamelelerinde kendisine bağlı kaldıkları bir ölçüdür. Dostluk ve düşmanlığı, iman ve akide bağı dışında herhangi başka bir bağ ve temel üzerine kuranlar ise büyük bir tehlikedirler... Dille-riyle Allahu Tealâ'nın desteklediği topluluktan olduklarını söyle-seler dahi, bu topluluğun özellik ve ahlakından çok uzaktadırlar.

Ümmet Arasında Geniş Bir Şekilde Yayılmış Olan Ve Mutlaka Kaçınılması Gereken Cahiliye Dostluklarından Misaller

Mücrimlerin yolunun algılanması ve hakkın batıldan ayrılması için, yaygın olan cahiliye dostluklarından bazılarına işaret etmemiz gerekir... Ümmet, Allahu Tealâ'dan açık bir delil olmaksızın batıl küme ve gruplara bölündü... Birçok insan, bu temele göre dostluk ve düşmanlıkta bulunmakta, aralarındaki hakları ve görevleri, Allahu Tealâ'nın emretmediği bu temele göre ayırmaktadır. Bunlardan bazıları şunlardır:

1- Hizip (Grup) Temeli Üzerine Kurulan Dostluk ve Düşmanlık Bağı

Dostluk ve düşmanlığın, herhangi bir gruba üyelik temeli üzerine kurulmasıdır. Kim grubuna katılır veya desteklerse onu dost edinir, ona yaklaşır ve ona bağlanır. Kim de grubuna katılmaz ve destek de olmaz ise; dinine, ahlakına ve yoluna bakmaksızın ona düşmanlık gösterir ve sert davranır...!

Hak ve batıl, hayır ve şer ayırımı yapmadan, sadece grubunun benimsediği bir görüş olması sebebi ile herhangi bir şeyi onaylamak da bunun bir biçimidir. Herhangi bir konuda grubu eleştirildiğinde, yapılan bu eleştiri doğru dahi olsa süratli bir şekilde bu eleştiri yapan kişiye öfkelenmeye ve reddetmeye başlarlar. Onlara göre herhangi bir eleştiri veya hata, ancak grup kararı veya o grubu yöneten kişilerin kabul etmesi ile kabul edilir.

Doğruluğuna, yanlışlığına, hakka uygunluğuna bakmaksızın ve Allahu Tealâ'nın şeriatına götürüp, Allahu Tealâ'nın bu konudaki hükmünü öğrenmeksizin, sadece grup veya cemaat tarafından benimsenmesi ve yayınlanması dikkate alınarak, her

türlü talimata bağlı kalınması, yukarıda aktardıklarımızın dışı yansımasıdır.

Grubun görüş ve hükmünü Allah'ın ve Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sözüne tercih etmek de bu kabildendir ve grup temeli üzerine dostlukta bulunan kişinin içine düştüğü en kötü durumdur!

Grubundan gelmediği sürece hakkı kabul etmemek de bu cahiliye dostluğunun dışı yansımasıdır. Hak, grubu dışında başka bir taraftan gelmiş ise, grubundan gelmiş olan derecesinde olmaz.

Bunun belirtilerinden biri, onlardan biriyle herhangi bir konuda tartıştığında, haklı olduğun halde, onun seninle tartışmaya devam etmesi ve üzerinde bulunduğu hakkın değerini düşürmeye çalışmasıdır. Ona, söylediğin bu hakkın, kendisinin grubunun ve grubunun öncülerinin görüşü olduğunu bildirirsen, tartışmayı bırakır ve bunun apaçık bir hak olduğunu onaylar...!!

Grubun lideri açık bir hata dahi işlese, onun hatasını te'vil ederler ve sanki hiçbir hata işlenmemişcesine küçümserler. Ancak başka bir grup veya başka bir grubun lideri aynı hatayı veya daha küçük bir hatayı işlediğinde, asla bağışlamazlar ve hataya düşen o kişi veya kişileri kötüleyip, suçlu konuma düşürürler.

Bütün bu saydıklarımız, Allahu Tealâ'nın yasakladığı, kınanmış olan grup dostluklarındandır. Bu konuda Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der:

“Grup lideri, o topluluğu oluşturan ve onlara önderlik yapan kişidir. Eğer onlar, herhangi bir ilave veya eksiltmede bulunmaksızın Allah ve Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) emrettikleri üzerinde bir araya gelmişlerse mü'mindirler. Onlarla birlikte olan Allah ve Rasulü ile birlikte olmuş, onlara karşı olan ise Allah'a ve Rasulü'ne karşı olmuş olur.

Gruba katılan kişiden, hak olsun, batıl olsun grubun görüşünü benimsemesi ve yine hak olsun, batıl olsun herhangi bir

sebepten dolayı gruptan uzak duran kişiden yüz çevirmesi gibi tavırların istenmesi, Allah ve Rasulü'nün emrine ilave ve eksiltmede bulunma kabilindendir ve Allah ve Rasulü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) kötülediği fırkalaşmadır. Şüphesiz Allah ve Rasulü, cemaati ve birliği emretmiş, bölünme ve ihtilafı yasaklamıştır. İyilik ve takva üzere yardımlaşmayı emretmiş, günah ve düşmanlık üzere yardımlaşmayı ise yasaklamıştır.”¹⁵⁴

“Kim, dost edindiğini dost edineceğine ve düşman edindiğini de düşman edineceğine dair herhangi bir kişiye söz verirse, şeytanın yolunda savaşan Tatarlar gibidir. Bu kişiler, Allah yolunda savaşan mücahidlerden olmadıkları gibi, Müslümanların askerlerinden değildirler ve Müslümanların askerlerinden olmaları da caiz değildir. Bilakis onlar şeytanın askerlerindendir.”¹⁵⁵

2- Bir Alim Veya Üstadın Zatına

Dayanan Dostluk

Herhangi bir alim veya üstada bağlılık ve onun görüşünü benimseme temeli üzerine kurulan dostluk ve düşmanlık bağı, Müslümanların arasında yaygın olan batıl dostluk biçimlerindendir ve şu şekillerde meydana gelir:

Birincisi: İnsanlar tarafından, o kişinin bizzat zatının sevilmesi, onun için dostlukta ve düşmanlıkta bulunulması. Kişinin dinine, yaratılmış bir kul olduğuna ve ameline bakılmaksızın, ona dostlukta bulunana dostluk, düşmanlıkta bulunana ise düşmanlıkta bulunulması.

İkincisi: Kitap ve Sünnet'e götürmeden ve isabet edip-etmediğini önemsemeden, bağlı olduğu veya sevdiği kişiden sadır olmasını yeterli görerek, o kişinin görüşlerinin ve yolunun fanatığı olmak ve onun için savaşmak.

¹⁵⁴ Mecmuu'l-Fetava, 11/92

¹⁵⁵ Mecmuu'l-Fetava, 28/20

Üçüncüsü: Herhangi bir âlim veya üstadın tabilerinin, tabi oldukları bu kişi hakkındaki değerlendirme ve düzeltmeleri asla kabul etmemeleri de bu kabildendir. Bu nedenle onlar, herhangi bir meselede, bağlı oldukları bu kişinin hatasının düzeltilmesi maksadı ile yapılan değerlendirmelere tahammül edemezler. Süratle bu değerlendirme ve eleştirilere karşı çıkarlar ve inkar ederler. Çünkü onların görüşüne göre, tabi oldukları kişinin, bu açıklamalara ihtiyacı yoktur ve derece olarak bunlardan üstündür.

Dördüncüsü: Tabi olunan kişinin söz veya fetvalarını, gökten indirilmiş sözler gibi görmek ve bu sözler hakkında tartışma ve değerlendirmelerde bulunmayı kabul etmemek de bu kabildendir.

Kim olursa olsun her insanın sözü kabul edildiği gibi reddedilebilir de... Ancak onlara göre, tabi oldukları kişinin sözü daima kabul edilir ve asla reddedilemez. Bunu dilleri ile söylemeseler de, tavırları ve amelleri ile söylemektedirler. Tavır ve amellerin dili ise, bilinen dile göre çoğu zaman daha sadık olur.

Beşincisi: İnsanların Kitap ve Sünnet'i anlayamayacağı iddiası ile tabi olunan kişinin sözlerini Kitap ve Sünnet'e tercih etmek de bu kabildendir. Bağlı oldukları kişiyi, ilim ve anlayış olarak, diğerlerine nazaran daha üstün, Kitap ve Sünnet'i, onlara göre daha iyi bilen ve kavrayan olarak görürler. Onlara göre üstadları, muteber olan durumlar haricinde Kitap ve Sünnet'e asla muhalif düşmez. Muteber olan bu durumları ise üstadın dışında başkaları kavrayamaz.

Altıncısı: Tabi oldukları kişinin sözüne muhalif durumda olan hakkı reddederler. Onlara göre, Kitap ve Sünnet'ten açık delillere zıt konumda olan batıl bir söz dahi olsa, doğru olan üstadlarının görüşüdür.

Yedincisi: Hakkı, üstadlarından direk veya dolaylı olarak aktarılmadığı sürece kabul etmezler. Hak, tâbi oldukları kişinin

dışında başka bir taraftan gelmiş ise, üstadlarından gelmiş olan derecesinde olmaz.

Sekizincisi: Tabi oldukları kişinin hatalarını daima te'vil ederler ve iyiye hamlederler. Bununla birlikte bir başkası aynı hataya düştüğünde, bu kişiyi fasıklık ve kötülükle itham ederler ve bütün bir dünyayı, o kişi aleyhinde ayağa kaldırırlar.

Bu nedenle onlar, kendilerinin tabi oldukları üstad dışındaki diğer üstadlar veya kişiler hakkında söylenen en kötü sözlerden razı olurlar veya en azından bu sözlere karşı hiçbir müdahalede bulunmazlar ve öfkelenmezler. Ancak böyle bir sözün kendi üstadları aleyhinde söylenmesine, söylenen bu söz hak dahi olsa asla izin vermezler. Tabi oldukları üstadın eti öldürücü zehir ile zehirlenmiştir... Ona yaklaşan kimsenin hali gerçekten zordur... İlim ve fazilet ehlinden olan diğerlerinin eti ise, güzelce ve maharetli bir şekilde pişirilmiş et gibidir... Ona yaklaşan ve yiyen kimse için herhangi bir zorluk bulunmamaktadır.

Üstadları ve alimleri hakkında bu derecede bir taassuba ulaşmış olanlar, Allahu Tealâ'nın ehl-i kitap hakkında indirdiği şu ayetin kapsamına girerler:

“(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i (İsa'yı) rabler edindiler.” (9 Tevbe/31)

Ayette belirtilen bu insanlar, üstadlarını ve ilim ehlinden olarak gördükleri kişileri, düşmüş oldukları hatalarında takip edenlerdir. Allahu Tealâ'nın haram kıldığı şeyi helal kılmalarında ve helal kıldığı şeyi de haram kılmalarında onlara itaat ettiler... Onların sözlerini ve görüşlerini, Allahu Tealâ'nın Tevrat ve İncil'deki sözlerine tercih ettiler. Bu ise, Allahu Tealâ'dan başkasına ibadet etmek ve onları rab edinmek türündendir.

Adiy bin Hatim'den (*radiyallahu anh*) rivayet edilen hadiste şöyle geçer: “Boynumda altından bir haç olduğu halde Allah Rasûlü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yanına geldim. Allah

Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bana: “Ey Adiy, şu putu boynundan at” dedi. Ben onu boynumdan attım. Yanından ayrıldığım esnada Allah Rasûlü'nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şu ayeti okuduğunu duydum: “(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler.” (9 Tevbe/31) Bunun üzerine ben: “Biz onlara ibadet etmiyorduk” dedim. Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*): “Allah'ın helal kıldıklarını haram, haram kıldıklarını ise helal sayıyorlar ve siz de bunları helal ya da haram kabul etmiyor muydunuz?” dedi. Ben: “Evet” dedim. Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*): “İşte ibadetiniz budur” buyurdu.” Adiy bin Hatim (*rahimehullah*), Müslüman olmadan önce Hristiyandı.

Ebu'l-Buhteri şöyle der: “Onlar, haham veya rahipleri adına namaz kılmıyorlardı ve eğer kendilerinden istenilen secde ve rükuyu içeren bir ibadet türü olmuş olsaydı onlara itaat etmezlerdi. Ancak Allah'ın helallarını haram, haramlarını ise helal kıyorlar ve onlar da bu konuda bilginlerine itaat ediyorlardı. İşte onları rab edinmeleri bu şekilde olmuştur.”

Rebi' bin Enes şöyle der: “Ebu'l-Aliye'ye: “İsrailoğullarında rububiyyet nasıldı?” diye sordum. Şöyle cevap verdi: “Onlar, Allahu Tealâ'nın Kitabı'nda emir ve yasakları buldular. Buna rağmen “Herhangi bir konuda âlimlerimizin önüne hiçbir şekilde geçmeyiz. Bize emrettikleri şeyi yaparız, bize yasakladıkları şeyde de sözlerine uyarız” dediler ve âlimlerine uydular. Allahu Tealâ'nın Kitabı'nı da arkalarına attılar.”¹⁵⁶

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Eğer tabi olan kişi, ayrıntılı bir şekilde hakkı öğrenmekten aciz olur, taklidi esnasında gücü yettiği konularda ictihad eder ve kıblenin yönünün tayin edilmesi gibi bir meselede hata ederse, bundan dolayı sorumlu tutulmaz ve cezalandırılmaz. Ancak sadece hevasına uya-

¹⁵⁶ Mecmuu'l-Feteva, 7/67

rak ve gerekli araştırmada bulunmayarak herhangi bir şahsı taklit eder, hak üzere olup olmadığını bilmeden eliyle ve diliyle onu desteklerse, o kimse cahiliye ehlinden olur.”¹⁵⁷

Yine şöyle der: “Kim tabi olduğu kişinin, Rasul’ün getirdiğine göre hatalı olduğunu bilir, sonra hatasında ona uyar ve Rasul’ün sözünden yüz çevirirse, Allahu Tealâ’nın kötölemiş olduğu şirkten nasibini almış olur. Özellikle bu konuda hevaya uymak, bunun Rasul’ün getirdiğine ters olduğunu bilmekle beraber, el ve dil ile ona yardım etmek şirktir. Bunu işleyen kişi cezalandırılmayı hak eder.”

Yine şöyle der: “Hocanın, öğrencisinden, her istediği konuda kendisine uymasını, dost edindiğini dost edinmesini, düşman edindiğini mutlak olarak düşman edinmesini istemesi haramdır. Hiç kimsenin, bir başkasına bunu emretme hakkı yoktur ve böyle bir şeye itaat hiç kimse üzerine vacip değildir. Bilakis onları biraraya getiren sünnet ve ayıran ise bid’atlardır. Allahu Tealâ’nın ve Rasulü’nün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) emrettiği fiiller onları biraraya getirmiş, Allah’a ve Rasulü’ne isyan ise onların aralarını ayırmıştır. Kim, dost edindiğini dost edineceğine ve düşman edindiğini de düşman edineceğine dair herhangi bir kişiye söz verirse, şeytanın yolunda savaşan Tatarlar gibidir. Bu kişiler, Allah yolunda savaşan mücahidlerden olmadıkları gibi, Müslümanların askerlerinden değildirler ve Müslümanların askerlerinden olmaları da caiz değildir. Bilakis onlar şeytanın askerlerindendir.”¹⁵⁸

“Şüphesiz Firavun ve İblis, Allahu Tealâ’nın dışında kendilerine kulluk ve itaat edilmesini istiyorlardı. Bu, Firavun ve İblis’in ne derece zulüm ve cehalet içinde bulunduklarını gösterir. Diğer insanlarda ve cinlerin bir bölümünde de bu vardır... İnsan, kendisine itaat edilmesini ve mümkün olduğunca yüceltilmesini

¹⁵⁷ Mecmuu’l-Fetava, 7/71-72

¹⁵⁸ Mecmuu’l-Fetava, 28/19-20

ister. Nefisler imkân yettiği oranda, yüceltilme ve liderlik sevgisiyle doludur. Bu nedenle hevasına uyan kimseyi dost edindiğini, hevasına karşı gelen kimseyi de düşman edindiğini görürsün. Hevası ve arzuladığı şey, onun ma’budu olmuştur. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Hevasını kendisine ilah edinen kimseyi gördün mü?
(*Rasûlüm!*) ona sen mi vekil olacaksın?” (25 Furkan/43)

Hevanın karşısında insanların durumu, aynen kafir Türk hükümdarlarının veya onlara benzeyen diğerlerinin karşısındaki durumları gibidir. “Yal, yağı” yani, dostum ve düşmanım. Kim onları onaylarsa, kâfir olsa dahi dosttur ve kim onaylamaz ise müttaki olsa dahi düşmandır. Firavun’un hali de böyledir.

Bu durumda olanlar gücü yettiğinde kendisine itaat edilmesini sağlamak isterler. Ancak Firavun’un yaratıcıyı inkar edip, ilahlık davasında bulunmasında olduğu gibi bunu gerçekleştiremezler. O kimseler, yaratıcıyı kabul etseler dahi, kendilerini Allah’a kulluğa çağıran birisi geldiğinde, Firavun’un Musa’yı (*aleyhisselam*) düşman edinmesi gibi, ona düşman olurlar. Kendisine itaat eden kimse, Allah’a itaat eden ve hevasına karşı gelen kimseden daha sevimli gelir. Bu, Firavun’un ve Peygamberleri yalanlayan diğer insanların durumlarından bir bölümdür.”¹⁵⁹

Yine şöyle der: “Muallimlerin, insanların gruplaşmalarına sebep olan, aralarındaki düşmanlık ve öfkeyi artıran kişiler ko-numunda değil, iyilik ve takva üzere yardımlaşan kardeşler ko-numunda olmaları gerekir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“İyilik ve (Allah’ın yasaklarından) sakınma üzerinde yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayın. Allah’tan korkun; çünkü Allah’ın cezası çetindir.” (5 Maide/2)

¹⁵⁹ Mecmuu’l-Fetava, 8/217

Bütün istediklerine muvafakat etmek, dost olduklarına dost ve düşman olduklarına düşman olmak üzere, kimsenin kimseden söz ve ahit alma hakkı yoktur. Böyle bir şey yapanlar, kendilerine muvafakat edenleri samimi dost ve muhalefet edenleri ise düşman kabul eden Cengiz Han ve benzerleri gibi olurlar. Onların ve onlara uyan kimselerin yapması gereken, Allah'a ve Rasulü'ne itaat edeceklerine dair yine Allah ve Rasulü'ne söz vermeleri ve Allah'ın ve Rasulü'nün emirlerini yerine getirmele-ridir.

Eğer muallim ile muallim veya öğrenci ile öğrenci ya da öğrenci ile muallim arasında herhangi bir düşmanlık ve tartışma meydana gelirse, hakkı öğrenmedikçe bunlardan birine yardım etmek hiç kimse için caiz olmaz. Cehalet ile ve hevaya uyarak taraflardan herhangi birine yardımda bulunulmaz. Aksine durumu inceler ve hak kendisine belli olup ortaya çıktığında, batılı savunan kişiye karşı haklı olana yardımcı olur. Hakkı savunanın, kendisinin dostu olması veya olmaması ve yine batılı savunanın, kendisinin dostu olması veya olmaması bunu etkilemez. Böylece maksat, tek olan Allah'a ibadet, Rasulü'ne itaat, hakka uyma ve adaleti gerçekleştirme olur. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Ey iman edenler! Adaleti titizlikle ayakta tutan, kendiniz, ana-babanız ve akrabanız aleyhinde de olsa Allah için şahitlik eden kimseler olun. (Haklarında şahitlik ettikleriniz) zengin olsunlar, fakir olsunlar Allah onlara (sizden) daha yakındır. Hislerinize uyup adaletten sapmayın, (şahitliği) eğer bükerek (doğru şahitlik etmez), yahut şahitlik etmekten kaçınırsanız (biliniz ki) Allah yaptıklarınızdan haberdardır.” (4 Nisa/135)

Kim arkadaşının (ister haklı ister haksız olsun) tarafını tutarsa, cahiliye hükmüyle hüküm vermiş ve Allah ve Rasulü'nün hükmünden sapmış olur. Hepsinin yapması gereken, batıla karşı hakla birlikte tek bir el olmalarıdır. O zaman Allah ve

Rasulü'nün önemseddiğini önemserler. Öncelik verdikleri şey, Allah ve Rasulü'nün öncelik verdiği şey olur.”¹⁶⁰

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) başka bir yerde de şöyle der: “Her kim mü'min ise, hangi sınıftan olursa olsun, onunla dostluk kurmak, her kim de kafir ise, hangi sınıftan olursa olsun ona düşmanlık göstermek vaciptir.”¹⁶¹

Uyarı

Şunu belirtmemiz gerekir ki, alimlere hürmet ve saygı göstermek, onlara karşı insaflı olmak ve onlara iyilik üzere itaatte bulunmak ile; onların isimlerine, kişiliklerine ve sözlerine hak ve batıl ayırımı yapmaksızın taassub derecesinde bağlanmak, dostluk ve düşmanlık ilkesini onlar için ve onların şahısları üzerine kurmak arasında mutlaka ayırım yapılmalıdır.

Allahu Tealâ, birinci durumu kulları için gerekli kılmış ve şu hadiste olduğu gibi bunu onlara emretmiştir:

“Büyüğümüze saygı, küçüğümüze merhamet göstermeyen ve alimimizi tanımayan kimse ümmetimden değildir.”¹⁶²

Kişi aşırıya kaçmadan, alimin hakkını bilmeli ve bunu yerine getirerek gerekli saygıda bulunmalıdır.

İkincisi ise, batıldır. Kişiyi şirke düşürür... Daha önce geçtiği gibi, Allahu Tealâ bunu yasaklamış ve sakındırmıştır.

Bizi bu uyarıyı yapmaya iten sebep, insanların çoğunun bu iki tavır arasında gereken ayırımı yapmamaları ve dolayısıyla da, övülen dostluk ile, kötülünen dostluğu birbirine karıştırmalarıdır... Övgü ve dostlukta aşırıya kaçılmaktadır ve bu yapılanın meşru olduğu zannedilmektedir.

¹⁶⁰ Mecmuu'l-Feteva, 28/15-17

¹⁶¹ Mecmuu'l-Feteva, 28/227-228

¹⁶² Ahmed ve diğerleri tahrir etmiştir. Sahihu't-Terğib: 96

3- Vatan Veya Milliyetçilik Temeline Dayanan

Dostluk ve Düşmanlık

Bundan kastımız, kişinin doğum yeri olan memlekete duyduğu sevgi değildir. Bu sevgi vardır ve üzerinde herhangi bir ihtilaf da yoktur. Sünnet de bu sevgiye delalet etmektedir. Zira müşrikler Rasulullah'ı (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Mekke'den çıkardıklarında, Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Mekke hakkında şöyle söylemiştir:

“Sen bana Allah'ın yeryüzündeki en sevimli yerisin. Eğer senin kavmin beni senden çıkarmasaydı, senden ayrılmazdım.”

Bu sevgi doğrudur ve meşrudur. Aktardığımız hadisten başka bir anlam çıkmaz. Bizim burada kastettiğimiz ve kabul etmediğimiz ise; günümüzde, memleketlerde ve o memleketlerin anayasalarında olan ve vatan temeli üzere kurulmuş bulunan dostluk ve düşmanlık bağlarıdır. Böyle bir durumda kulların hakları ve görevleri, vatan temeli üzerine kurulmakta, kafir ile mü'min ve küfür milletleri ile İslam milleti arasında, vatan bağı bulunduğu sürece herhangi bir ayırım yapılmamaktadır.

Böyle bir anlayış, akide veya din ya da takva temeli üzerine kurulan dostluk ve düşmanlık bağına yok etmekte ve Müslümanları, facirlere ve kafirlere muvalatta bulunmaya, Müslüman olmadıkları sürece hak etmeyecekleri bir takım hak ve sorumlulukları onlara vermeye zorlamaktadır. Bununla birlikte kendisi ile aynı millettten facir ve kafir kişilere gösterdiği muvalatı, takva sahibi de olsa, kendisi ile aynı millettten olmayan kişilere göstermemeye zorlamaktadır.

Dolayısıyla vatan, birçok bölgede yaygın bu anlamı ve uygulamasıyla, Allahu Tealâ'nın dışında kendisine ibadet edilen, dostluk, düşmanlık, sevgi, nefret, barış ve savaşın kendisi üzerine kurulduğu bir put halini almaktadır. Aşırıya kaçan bazıları, vatanının kendisi için rab konumunda olduğunu açıkça söyle-

mektedir. Misal olarak, Ahmed Muharrem el-Mısri'nin vatani olan Mısır hakkında şu söylediklerine bakınız:

Eğer sorsalar; Mısır'ı ne kadar seviyorsun?

O benim kanım, kalbim, vücudum ve göğsüm

Ümidim ve korkum...

Ümitlerimin hedefi ve çabası korkumun,

Apaçık odur, hayat ve sevimsiz ölüm,

Çocuklarına zenginlik, fakirlik, emniyet ve korkudur

Öfke ve kabul, yürüyen kudret odur,

Din ve dünya odur, insanlık ve zaman odur

Buna inandık,

Ey bundan dolayı bizi kınayan,

Bize, bu arzularımızda imanımız, sana ise küfür vardır!!

Şevki de şöyle der:

Ey vatanım, seninle üzüntüden sonra karşılaştım,

Sanki seninle gençken karşılaştım

Her yolcu bir gün dönecek,

Selamet ve dönüşle ödüllendirilecek.

Eğer ben dua etseydim, sen benim dinim olurdun,

Emrini kabul edeceğim şey olurdun

Evimden önce yüzümü sana dönüyorum

Şehadeti söylerken ve zorluklarla karşılaşırken.

Vatani kutsallaştırmak ve ona ibadette bulunmak (ki bu büyük şirktir), insanların ahlakına, akidelerine, fikirlerine ve hayatlarına yansımıştır. Öyle ki, onlardan bazıları vatan uğruna cihad ettiğini, savaştığını, onun uğruna ölebileceğini, mal ve ailesini terkedebileceğini, sahip olduğu her şeyi vatan uğruna kurban olarak verebileceğini, vatanın herşeyden daha değerli olduğunu ve değerli olan her şeyin o uğurda feda edilebileceğini söylemektedir. Eğer onun bu vatani barıştaysa, diğer İslam memle-

ketleri ve bölgeleri de barışta gibidir... Kendi vatanı haricinde hiçbir şey onu ilgilendirmez... Allahu Tealâ'dan vatanını her türlü tehlikeden korumasını diler... Müslümanların yaşadıkları diğer bölgeler için ise lanet ve kötülük...

Bu kötü bir siyasettir. Bununla birlikte vatana kulluğu ve onu yüceltmeyi içeren putperest bir akidedir. Günümüz bütün Arap ülkelerinde, anayasa ve kanunları ile bu akidenin kutsandığını görmekteyiz. Öyle ki bu kanunlar, taraftarlarını sadece kendi bölge ve vatanlarını savunmak zorunda bırakmaktadır... Müslümanların diğer bölgelerinin helak olması ve işgale uğraması onları ilgilendirmez ve kanunları gereği o bölgeleri savunmak zorunda da değildir. Günümüzde bir çok Müslümanın, Filistin, Çeçenistan, Afganistan, Filipinler, Eritre ve İslam düşmanları tarafından açık bir işgal ile karşı karşıya olan diğer Müslüman bölgelerde meydana gelen olaylara duyarsız kalması bunun açık bir göstergesidir.

Vatan, vatandaşlık ve vatan dostluğu adıyla, Müslümanların topraklarını, vatan vatan böldüler... Her vatan için sınırlar ve bayraklar çizdiler... Çocuklarına ve nesillerine ezberletmek amacı ile o vatanlar uğruna marşlar yazdılar... Müslümanlar arasındaki kardeşlik bağını bütün bu saydıklarımız ile çözdüler ve birbirleri ile ihtilaf halinde olan, birbirlerinden nefret eden devletçikler oluşturdular. Bu ise İslam ümmetinin, düşmanlarının gözünde zayıf, basit ve zavallı bir hal almasına sebep olmuştur... La havle vela kuvvete illa billah...

İslam'da Vatan Anlayışı

İslam'a göre vatan, İslam otoritesinin ve hükümlerinin uygulandığı yerdir. Nerede İslam otoritesi bulunuyor, hükümleri ve akidesi uygulanıyorsa orası İslam memleketidir. İslam akidesi, bu memlekette bütün bir yeryüzüne yayılır... Orada İslam'ın kontrolü vardır ve İslam'ın kelimesi en yücedir... Her neresi

olursa olsun, bu özellikleri taşıdığı zaman, İslam'ın ve Müslümanların vatanı hüvviyetini alır.

Bu vatanın otorite ve hükümlerine boyun eğen ve itaat eden her insan, İslam fıkhnın açık olan kurallarının ışığında kendisine bir takım hak ve görevlerin verildiği bir vatandaş konumundadır.

Yukarıda anılan özellikleriyle bu vatan, dillerinin, renklerinin ve uluslarının farklılığına rağmen, dünyadaki her Müslümanın vatanıdır... Onların bütün hak ve görevleri orada geçerlidir!

Gerek maddi ve gerekse manevi olan tehdit ve tehlikelere karşı değerli olan bütün her şeyin feda edilerek savunulması gereken vatan; ancak bu niteliklere sahip olan vatandır. Bu tehlikenin ve tehdidin, İslam akidesi ve ahkâmının talimatlarına uymaktan yüz çeviren mürted gruplar vasıtası ile içeriden gelmesi veya İslam vatanının selametini ve güvenliğini hedef edinen herhangi bir düşman grubu vasıtası ile dışarıdan gelmesi arasında hiçbir fark yoktur.

“Günümüzde küfür otoritesinin ve hükümlerinin hakim olduğu Müslüman memleketlerin ve orada yaşayan Müslümanların durumu nedir?” diye sorulursa, şunları söyleyebilirim: Bu memleketler, fıkhi ayrıma binaen küfür hükümlerinin hakim olması nedeni ile daru'l-harp olarak kabul edilir. Ancak diğer bir açıdan bakıldığında bu memleketler, tuğyan, riddet ve küfür güçlerinin işgaline uğramış olan daru'l-İslam konumundadır. Kurbanlar verilerek dahi olsa, bu bölgelerin kurtarılması, İslam'ın otoritesine ve hükümlerine döndürülmesi gerekir... Bu, günümüzdeki cihad hareketlerinin ve Allah'ın dinine önem veren gayretli her Müslümanın hedefi ve Allah yolundaki cihadın en yücedir. İslam fıkhnında “Savunma Cihadı” olarak isimlendirilen bu amel; güçleri, konumları ve işgale uğrayan memlekete

yakınlıkları ne olursa olsun bütün Müslümanlara farz-ı ayn hükmündedir.

İslam'ın "vatan" kavramına bakışı ve kendisine dostluk beslenilmesi, yardım edilmesi ve savunulması gereken İslam vatanı budur.

"Müslümanların vatanlarının ve bölgelerinin değerlerini korumaya verilen bu büyük önemin nedeni nedir?" diye sorulursa, şunları söyleyebilirim: Çünkü Müslümanların vatanının kaybedilmesi; din, ırz, can, mal ve diğer bütün hak ve değerlerin kaybedilmesi demektir... Dinin, kendilerini korumak için gönderildiği bu değerlerin korunması, Müslümanların vatanının selamet ve güvenliğinin korunmasını gerektirir. Vatan, kendisine yönelinen herhangi bir şeyin uygulanması açısından güvenli bir sığınaktır... İslam, dışarıdan veya içeriden gelen saldırılara karşı, bu saldırının yöntemi ne olursa olsun ve bireyleri kimler olursa olsun, değerli olan bütün her şeyin feda edilerek Müslümanların vatanının korunmasının zarureti daima pekiştirir.

Milliyetçilik Sahtekârlıktır, Dikkat Edin!

Milliyetçilik, özellikle Müslümanların memleketlerinde ve yine özellikle tağut yöneticiler tarafından, tağuti sistemlerinin maslahatı icabı kullanılmaktadır.

Bu nedenledir ki günümüzdeki bu tağuti sistemlere göre, kişilerin vatana olan sevgi ve bağlılığı, tağut yöneticiye veya hâkim konumdaki yönetime olan dostluğu ve bağlılığı oranında değerlendirilir. Kişi, tağut yöneticiye veya hâkim konumdaki yönetime olan dostluğu ve bağlılığı oranında vatanını seven bir vatan evladı olarak itham olunurken, tağut yöneticiye veya onu temsil eden yönetime olan düşmanlığı oranında da vatan düşmanı ve vatan haini olarak itham olunur. Belki de bu nedenle, kendilerinin hakim oldukları arazi parçasına bağlı olan her vatandaşın verilen bütün siyasi ve medeni haklardan mahrum bırakılır...!

Siyasetlerine, düzenlerine ve azgınlıklarına karşı koyan kişilerin bütün haklarını ellerinden alırlar ve vatandaşlıktan çıkarırlar. Sanki memleketler ve orada bulunan kullar, kendilerine, ailelerine ve gruplarına ait olan birer mülktür... Kendilerine karşı çıkan kişiyi derhal vatan haini ve vatanın maslahatlarının düşmanı ilan ederler.

İşte bu milliyetçilik, sahtekârlık ve yalancılıktır... Böyle bir milliyetçilik anlayışını asla kabullenme ve bunu savunanları doğrulama... Memleketleri gasbenden, haklara ve değerlere saldıran bu suçlu tağutların yüzlerine hakkı haykırmaktan çekinme.!

Bir Şüphe

Şöyle bir soru akla gelebilir: "Vatan uğruna kurban olmanın ve savaşmanın caiz olmadığı görüşü ile İslam topraklarının ve Müslümanların vatanlarının savunulmasının her Müslümana farz olması kuralını ve yine uğradığı haksızlığı gidermek uğruna veya malı ve ırzı uğruna öldürülen Müslümanın şehid olması kuralını nasıl muvafık hale getireceğiz?"

Soruda geçen her iki durum arasında herhangi bir çelişki yoktur. Kişinin herhangi bir şeyi Allahu Tealâ'ya itaat maksadıyla ve Allah yolunda savunması ile yine herhangi bir şeyi, o şey uğruna savunması arasında fark vardır. Birincisini İslam belirlemiş, emretmiştir ve kulu, Allahu Tealâ'ya yakınlaştıran en efdal amellerden sayılmıştır. İkincisi ise batıldır ve şirkten sayılır. Çünkü, amellerin Allahu Tealâ'dan başkasına yapılmasını içermektedir.

Buna göre, "Vatan uğruna ölürüz", "Vatan uğruna kendimizi kurban ederiz" ve buna benzer sözler, hatalı ifadelerdir. Doğrusu ise; "Allah yolunda vatani savunmak için savaşıyoruz" veya "Allah yolunda vatani ve değerleri korumak için ölürüz" ifadesi-

ni kullanmaktır. Allah'ın izni ile bu şekilde kullanılması halinde, bu ifadelerde herhangi bir sorun yoktur.¹⁶³

Ayrıca vatana duyulan ve meşru olan sevgi ve özlem ile, bu vatana bağlılık temeli üzerine kurulan dostluk ve düşmanlık arasında ayırım yapılmalıdır. Çünkü vatanın Allahu Tealâ'ya eş tutulması sebebi ile bu ikincisi meşru değildir.

4- Kavmiyetçilik Üzerine Kurulu Olan Dostluk

Bu, kavim üyeliği temeli üzerine kurulu olan dostluktur... Kavim bağları; ırk, tarih, dil, ortak maslahatlar ve toprak unsurları üzerine kurulmuştur. Arap kavmiyetçiliği, Fransız kavmiyetçiliği, Türk kavmiyetçiliği ve günümüzde bütün bir dünyada yaygın olan diğer kavmiyetçilikler bu kabildendir.

Görülmektedir ki, gerek kavmiyetçilik üzerine kurulan ve gerekse yukarıda aktardığımız diğer temeller üzerine kurulan dostluk bağları, bütün anlamıyla din ve akide unsurlarını yok etmektedir. Kavmiyetçilik ve kavmiyetçilerin anlayışına göre, her ikisi de tek bir kavimden oldukları sürece, Yahudi, Mecusi ve sapık Batıniler gibi küfür ve şirk ümmetleri ile muvahhid Müslümanlar arasında hiçbir fark yoktur... Bunun yanında, aynı kavmin evlatlarından olan inkârcı müşrik kâfire verilen hak ve dostluklar, aynı kavimden olmayan takva sahibi bir Müslümana verilmemektedir.

Misal olarak, Arap kavminden olan inkârcı müşrik bir kişiye verilen haklar ve dostluklar, Arap kavminden olmayan Pakistanlı muvahhid bir Müslümana verilmemektedir.

Bu nedenle günümüzde yaygın olan, bu manası ile kavmiyetçilik küfürdür. Çünkü bu manası ile kavmiyetçilik, Allahu Tealâ'nın haram kıldığını vacip, vacip kıldığını ise haram kıl-

¹⁶³ Tabi ki savunulacak vatanın İslam diyarı ve yapılan savaşın amacının ise orada Allah'ın kelimesinin yüceltilmesi ve şeriatının hakim kılınması olması gerekir. (Yayıncı)

maktadır... Bu, İslam'ın şiddetle sakındırdığı cahiliyye bağlarından. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır.” (49 Hucurat/13)

İbn-i Abbas (radıyallahu anh)a şöyle der: “Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık” ayeti ile amel eden hiç kimse görmedim. Bir kişi başka bir kişiye; “Ben senden daha üstünüm” demektedir. Hâlbuki Allahu Tealâ'ya olan takvası dışında hiç kimse kimseden üstün değildir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Öyle ya, (Allah'a) teslimiyet gösterenleri, o günahkârlar gibi tutar mıyız hiç? Size ne oluyor? Nasıl hüküm veriyorsunuz?” (68 Kalem/35-36)

Rasulullah'tan (sallallahu aleyhi ve sellem) rivayet edilen hadislerde şöyle geçer: “Allah, sizden cahiliyyenin kirini ve atalarla övünmeyi giderdi. Artık o sakınan bir mü'min ya da mutsuz bir günahkârdır. Hepiniz Âdem'in çocuklarısınız, Âdem de topraktan yaratılmıştır. Kavimleriyle övünen kimseleri bırakınız, onlar ancak Cehennem kömürüdür; ya da Allah onları iğrenç kokan şeyleri burnu ile itekleyerek götüren bokböceklerinden daha alçak kılacaktır.”¹⁶⁴

“Kim cahiliyye davasına çağırırsa, şüphesiz o kimse cehennem leşidir (yani cehennem topluluğundandır). Bir adam dedi ki: “Ya Rasulallah, ya o kimse namaz kılıyor ve oruç tutuyorsa (ne dersin)?” Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem): “Namaz kılıyor ve oruç tutuyor olsa da (aynıdır). Sizi Müslümanlar,

¹⁶⁴ Ahmed ve diğerleri tahrir etmiştir. Sahihu'l-Cami: 1787

mü'minler ve Allah'ın kulları diye isimlendiren Allah'a dua edin" buyurdu.¹⁶⁵

"Cahiliye davasına çağıran bizden değildir."¹⁶⁶

İslam davası dışındaki her dava, cahiliye davasıdır... Din, akide, takva ve salih amel bağı dışındaki bütün bağlar da, kendisinden uzak durulması ve kurtulunması gereken kötü cahiliye bağlarıdır.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: "Sizden olan dostlarım, nerede ve kim olursa olsun, müttakilerinizdir."¹⁶⁷

Yani, hangi ırktan, kavimden ya da hangi memleketten olursa olsun... Nerede yaşıyor olursa olsun... Nebi'ye ve mü'minlere sevgili olanlar ancak salih müttakilerdir. Bu, hiçbir kimseye ayırımın yapılmadığı hak olan mizandır. Bunun dışındaki bütün mizanlar ise batıldır. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

"Arabın aceme, acemin Araba, beyazın siyaha, siyahın da beyaza takva dışında herhangi bir üstünlüğü yoktur. İnsanlar Âdem'dendir, Âdem ise topraktır."¹⁶⁸

İstisnadan sonra olumsuzluğun gelmesi, sınırlamanın ve belirlemenin değerini ifade eder... Yani, hiçbir şeyin bir başka şeye takva dışında üstünlüğü yoktur. Bu nedenle hadis, bütün kavmiyet üstünlüklerini ve insanoğlu arasında yayılmış olan her türlü cahiliye dengelerini iptal etmektedir. Geriye kalan ise sadece takva ve salih amel üstünlüğüdür.

¹⁶⁵ Sahihu't-Terğib ve't-Terhib: 553

¹⁶⁶ Sahih-u Sünen-i Nesei: 1756

¹⁶⁷ İbn-i Ebi Asım, es-Sünne'de tahrir etmiş, Şeyh Nasır, et-Tahrir'de doğrulamıştır

¹⁶⁸ Ahmed, Müsned'inde tahrir etmiştir, sahih bir hadistir

5- Kabile Veya Aşiret Bağı Üzerine Kurulmuş Olan Dostluk ve Düşmanlık

Kabile ya da aşiret bireyleri arasında dostluk ve düşmanlıkta geçerli olan esasın, din ve akideye bakılmaksızın sadece kabile ve o kabilenin nizamına olan bağlılığın olmasıdır. Bu anlayış, kafir dahi olsa, aynı kabile veya aşiretten olan ve o kabile veya aşiretin nizamına bağlı kalan kişiye gösterilen dostluk ve yardımın, Müslümanların en hayırlılarından da olsa diğer kabile veya aşiretten olan kişiye gösterilmemesini gerektirir.

Böylece kabile ve kabilenin düzeni, örf ve adeti, o kabilenin bireyleri açısından Allahu Tealâ'nın dışında kendisine itaat edilen bir ilah niteliğini alır. Allahu Tealâ'nın şeriatında haram hükmünde dahi olsa, kabilenin belirlediği kurallara itaat edilir. Halbuki bu, Allahu Tealâ'nın buyurduğu gibi, küfür ve şirkittir:

"Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlar olursunuz." (6 En'am/121)

Yani, Allah'ın haram kıldığını helal kılmada ve Allah'ın helal kıldığını haram kılmada onlara itaat ederseniz, siz de onlar gibi müşrik olursunuz...

Yine bu anlayışın gerektirdiklerinden biri de; sadece aynı kabileden olma sebebine binaen, hak üzere olsun veya batıl üzere olsun, zalim olsun veya mazlum olsun kendi kabilesinden olan kişiye dostlukta ve yardımda bulunmaktır.

Sözkonusu olan bu anlayış bazı kabile ve aşiretlerde, kişinin dininin selameti ve istikametine bakılmaksızın atalar ve babalarla övünme ve onları yüceltme olarak şekillenmektedir. Hiç şüphesiz bu, İslam'ın yasakladığı ve şiddetle sakındırdığı bir durumdur. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

"Musa (*aleyhisselam*) döneminde iki adam birbirlerine karşı neseb yönünden övünüyorlardı. Biri diğerine: "Ben falanın oğlu falanım" dedi, hatta soyundan dokuz basamağı saydı ve: "Sen kimsin, senin annen yok mu?" dedi. Diğeri: "Ben İslam'ın oğlu

falanın oğlu falanım” dedi. Bunun üzerine Allahu Tealâ, Musa’ya (*aleyhisselam*) bu iki adama şunu söylemesini vahyetti: “Ey kendisini dokuz soya bağlayan kişi, sen ateştesin. Ateşte, bu saydıklarının onuncusu sensin. Ve ey kendisini iki soya bağlayan kişi, sen cennettesin. Cennette, bu saydıklarının üçüncüsü sensin.”¹⁶⁹

Dolayısıyla kim bir şeye bağlanmak istiyorsa İslam’a bağlansın ve bir şeye bağlı olduğu için övünmek istiyorsa İslam’a bağlı olmasıyla övünsün. Şu sözün sahibine Allahu Tealâ rahmet eylesin:

Kays ya da Temim ile övünseler de,

Babam İslam’dır, başka babam yok.

Uyarı

Başka bir kabileden olsa dahi hak olana yardım edeceklerine, kendi kabilelerinden olsa dahi batıla düşmanlıkta bulunacaklarına ve yine başka bir kabileden olsa dahi mü’mine dostlukta bulunacaklarına, kendi kabilelerinden olsa dahi zalim kafire düşmanlıkta bulunacaklarına, uyguladıkları ve ihtilafa düşükleri bütün konuları Kitap ve Sünnet’e döndüreceklerine dair aralarında ahitleşme yapan kabile veya aşiret, dostluğu ve nizamı övülen, bireylerinin ise Allahu Tealâ’nın şu sözünün kapsamına girdiği kabile ve aşirettir:

“Erkek ve kadın bütün mü’minler birbirlerinin dostları ve velileridirler. İyiliği emrederler, kötülükten vazgeçirirler.” (9 Tevbe/71)

6- Yönetim Veya Yöneticiye Bağlılık Esası

Üzerine Kurulan Dostluk ve Düşmanlık

Müslümanların memleketlerinde en fazla yayılmış olan dostluk çeşidi budur. Bu esas üzere tesis edilen dostluklarda kişi, yöneticinin bizzat şahsiyetine dostlukta bulunur, Allahu Tealâ’ya isyan olan işlerde ona itaat eder ve Allahu Tealâ’nın şe-

¹⁶⁹ Ahmed, Nesei ve Taberani rivayet etmiştir. Sahihu’l-Cami: 1492

riatına uygun olup olmadığına önem vermeksizin onun emirlerini yerine getirir. Kişinin, Allahu Tealâ’nın şeriatının hükümlerine benzer dahi olsa, bu yöneticinin ortaya koyduğu kanunlara uyması bu kapsama girmesi için yeterli bir sebeptir. Şüphesiz bu itaat şirkettir ve batıldır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Eğer onlara uyarmanız şüphesiz siz de Allah’a ortak koşanlar olursunuz.” (6 En’am/121)

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ise şöyle buyurur: “Yöneticilerinizden kim size Allah’a isyanı emrederse, ona itaat etmeyin.”¹⁷⁰

“Allahu Tealâ’ya isyanı emretmediği sürece, imama itaat, Müslüman kişi üzerindeki (yerine getirmesi gereken bir) haktır. Eğer Allahu Tealâ’ya isyanı emrederse, ona itaat yoktur.”¹⁷¹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*); “Benden sonra sünnetimi söndüren kişiler gelecek, bid’at işleyecekler, namazın vaktini geciktirecekler” buyurdu. Abdullah bin Mes’ud (*radiyallahu anh*) dedi ki: “Ya Rasulallah! Onlara yetişirsem nasıl davranayım?” Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Ey Ümmü Abd’in oğlu, nasıl davranacağını bana mı soruyorsun? Allah’a isyanda hiç kimseye itaat yoktur.”¹⁷²

Kişinin hak ve batıl ayırımı yapmadan her türlü işte yöneticiye dostlukta bulunması, hak ve adalet üzere ona yardımda bulunduğu gibi, batılda ve zulümde de ona yardımda bulunması reddolunan bu dostluk kabilindendir. Bu tür kimseler yönetici konumundaki kişinin dinine ve üzerinde bulunduğu hakka binaen değil, onun şahsiyetine ve taşıdığı sembole binaen ona dostlukta bulunurlar.

¹⁷⁰ Silsiletu’l-Ehadisi’s-Sahih: 2324

¹⁷¹ Ahmed ve İbn-i Mace tahrir etmiştir. Es-Silsiletu’s-Sahih: 2/139

¹⁷² Silsiletu’l-Ehadisi’s-Sahih: 752

Yine bu tür kimseler, kâfir ve müşrik dahi olsa, o yöneticiye dostlukta bulunana dostluk gösterirler... Şer'i dostluğu hakeden adalet sahibi bir Müslüman dahi olsa, o yöneticiye düşmanlıkta bulunan kişiye ise düşman olurlar...

Onlar, bu tutumlarıyla Tatar ordusuna benzerler. İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) o ordu hakkında şöyle der:

“Moğol Devleti’ni savunmak için savaşıyor ve onu yücelten kişi, kâfirdir, Allah ve Rasulü’nün düşmanıdır. Müslümanların en hayırlılarından da olsa, Moğol Devleti için seferber olan kişiye karşı savaşılmaması helaldir. Ayrıca onların halkı, sultanları yasaklamadıkça, Müslümanların kanlarını ve mallarını haram saymazlar. Yani Müslüman kan ve mallarının dokunulmazlığını gerekli görmeyiz. Sultanları bunu onlara yasaklarsa, dinin yasaklaması sebebiyle değil, sultanlarının yasaklaması sebebi ile ona itaat ederler.”¹⁷³

Günümüz Arap ordularının¹⁷⁴ durumu incelendiğinde, Tatar ordusunun vasıflarını aynen taşıdıkları görülür.

Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şu sözü, onları ve onların bu durumunu doğrulamaktadır: “Ahir zamanda, Allahu Tealâ’nın gazabını ve öfkesini celbeden polisler olacaktır.”¹⁷⁵

Çünkü onlar, insanlara zulümde, korkutmada ve aşağılamada tağutun aracı ve yardımcılarıdır. Tağuta kulluğu överler... Günümüzde ümmetin durumunu inceleyen kimse, ümmetin başına gelen zillet halinin arkasında Arap ordularının¹⁷⁶ içerisindeki her bir askerin payının olduğunu görür...

¹⁷³ Mecmuu’l-Fetava: 28/504.

¹⁷⁴ Günümüzde, müslümanların yaşadığı memleketlerdeki ordularının tamamının durumu da aynıdır

¹⁷⁵ Taberani ve Hakim rivayet etmiştir. Sahihu’l-Cami: 3666

¹⁷⁶ Günümüzde, müslümanların yaşadığı memleketlerdeki ordularının tamamının durumu da aynıdır

7- İnsanlık Bağı Esası Üzerine Kurulmuş Olan Dostluk ve Düşmanlık

Dostluğun bu çeşidinin alanı, diğerlerine göre daha geniştir. Irk, vatan ve din bağı esası üzerine kurulan dostluklardan daha kapsayıcı niteliktedir. Böyle bir dostluk, mü’min veya kafir ya da fasık veya müttaki arasında ayırım yapmamayı gerektirir. Bu anlayışa göre, esas olan insandır ve dine, akideye veya herhangi başka bir şeye bakılmaksızın bu esas üzerine dostluk bağı kurulur.

Bu tür dostluğun, dinin zaruretleri açısından batıllığı ve fesadı bilinmektedir. Çünkü bu görüşün davetçilerine göre, yaratılmışların efendisi olan Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile küfrün önderlerinden olan Ebu Cehil arasında fark yoktur. Her ikisi de böyle bir dostluğun esası olan insan olma özelliğini taşımaktadırlar. Dolayısıyla her ikisi de sevgi, dostluk ve yardım açısından aynı haklara sahiptirler. Bunu, hangi din üzere öleceğine önem vermeyen inkârcı kâfirlerden başka hiçbir kimse söylememektedir.

Bu “dostluk” anlayışının batıl olan yönlerinden biri de, davetçilerinin, yaptıkları her şeyde, Allahu Tealâ ile birlikte hümanizmi (insan olma esası) ortak koşmalarıdır. Onlardan biri hayırlı fiillerden birini yerine getirmek istediğinde, bunu hümanizm adına yapar. Malından bir şeyin harcanması gerektiğinde, hümanizm yolunda harcar... Savaşırsa, hümanizm yolunda savaşır... Öldürülürse, hümanizm yolunda öldürülür... Dolayısıyla bu görüşü savunanların yanında hümanizm, dostluk ve düşmanlık bağının kendisi üzerine kurulduğu, Allahu Tealâ’nın dışında ibadet edilen bir put niteliğindedir...

8- Maddi Veya Kişisel Menfaatler Temeli Üzerine Kurulmuş Olan Dostluk ve Düşmanlık

Dostluk ve düşmanlığın bu çeşidinin davetçileri olmamasına rağmen, aslında dostluk ve düşmanlıklarını bu temele bağlayan birçok insan ve hatta devletler bulunmaktadır. Maddi menfaatler gündeme geldiğinde, dostluk ve ikiyezlülük de hemen gündeme gelir ve muvafakat sağlanır. Maddi menfaatler yok olduğunda ise, dostluk da yok olur. Meydana gelen bu dostluk türünde de, taraflar, birbirinin şer'i dostluğu hak edip etmediğine bakmaz.

Bu türden olan dostluklar dinar ve dirhem ile kendisini devam ettirebilir. Ve bazen kendisine verilen az bir maaş karşılığında, tağut yolunda öldürülmüş olarak bu dostluk sona erer. Bazen bu tür dostluklar, en aşağılık dereceler seviyesine düşülerek şehvetler ve diğer arzular üzerine kurulur. "Ben" mantığı ile başlayan bu durum, kişinin, kendi menfaatleri ve şehvetleri dışında bütün herşeye karşı kör olmasına sebep olur. Öyle ki kendi menfaatini elde edebilmesi diğer kulların ve memleketlerin menfaatlerinin yok olmasına sebep olsa dahi bundan vazgeçmez. Bunlar, Allahu Tealâ'nın buyurduğu gibi kendilerinde münafıklık şüphesi bulunan kimselerdir:

"Sizi gözetleyip duranlar, eğer size Allah'tan bir zafer (nasip) olursa, "Sizinle beraber değil miydik?" derler. Kafirlerin (zaferden) bir nasipleri olursa (bu sefer de onlara); "Sizi yenip (öldürebileceğimiz halde öldürmeyip) mü'minlerden korumadık mı?" derler. Artık Allah kıyamet gününde aranızda hükmedecektir ve kafirler için mü'minler aleyhine asla bir yol vermeyecektir." (4 Nisa/141)

Onlar için önemli olan ganimet ve mal elde etmektir. Bunu kaybetmemek için iki taraf arasında döner dururlar. Ne tamamen mü'minlerin tarafında olurlar, ne de tamamen kafirlerin tarafında... Elde edecekleri dünyevi menfaatler için bazen

mü'minlerin ve bazen de kâfirlerin tarafındadırlar. Allahu Tealâ'nın buyurduğu gibi:

"Bunların arasında bocalayıp durmaktalar, ne onlara (bağlanıyorlar) ne bunlara. Allah'ın şaşırttığı kimseye asla bir (çıkar) yol bulamazsın." (4 Nisa/143)

Bu durum, bireyler arasında meydana geldiği gibi, devletler ve topluluklar bazında da meydana gelmektedir.

Bir takım zanni maslahatlar, uluslararası küfür ve tuğyan güçleri tarafından kendilerine verilen mallar veya bulunduğu topraklar ve mallar üzerindeki yönetiminin devamı için kendisine verilen garanti vaadleri karşılığında, genel ilkelerinden vazgeçen ve bu güçler ile temel akide esaslarını birleştiren nice yönetimler ve topluluklar bulunmaktadır. Bunun hakkında delil sunmak ve konuyu genişletmek istesek elimizde birçok misal vardır...

Bu konuda, Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab (rahimehullah), Muvafekatu'l-Müşrikin'de şöyle der: "Kâfirlerin yönetiminin baskısı altında olmamasına rağmen içten muhalefet ettiği halde, zahirde o kâfirlere muvafakat eden kişi, bunu liderlik veya mal veya vatan sevgisi veya çocuk veya mala gelecek zarar endişesiyle yapmışsa, o takdirde mürted olur ve kâfirlere içinden nefret ediyor olması da kendisini kurtarmaz.¹⁷⁷ Bunlar Allahu Tealâ'nın haklarında; "Bu da onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allah'ın kâfirler topluluğunu hidayete erdirmemesinden dolayıdır" (16 Nahl/107) buyurduğu kimselerdir."¹⁷⁸

¹⁷⁷ Bu, muteber bir ikrah olmaksızın küfrü kabul etmesi sebebiyledir

¹⁷⁸ Mecmuatu't-Tevhid: 296

Taifetu'l-Mansura'nın, Allah Yolunda ve Allah İçin Olmayan Bütün Dostluk Ve Düşmanlıklardan Uzak Oluşu

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Taifetu'l-Mansura Allah yolunda ve Allah için olmayan bütün dostluk ve düşmanlıklardan uzaktır. Bu, onların ayrılmaz bir niteliğidir. Onlar bu vasıf ile bilinir ve diğer topluluklardan ayırdedilirler. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Allah’a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun (babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa) Allah’a ve Rasulü’ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin. İşte onların kalbine Allah, imanı yazmış ve katından bir ruh ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedi kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah’tan hoşnut olmuşlardır. İşte onlar, Allah’ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah’ın tarafında olanlardır.” (58 Mücadele/22)

Kavmine, aşiretine veya grubuna bağlılık gibi toprak ve suya bağlılık temeline dayanan cahiliyye dostlukları adına Allah’a ve Rasulü’ne (sallallahu aleyhi ve sellem) düşmanlıkta bulunanları dost edinenler, Taifetu'l-Mansura’dan olmaları bir yana mü'minlerden bile değillerdir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (60 Mümtahine/4)

Bu ve benzeri birçok ayet ve nass, Taifetu'l-Mansura'nın bu sıfatına işaret etmektedir.

Uyarı

Bil ki! İslam’da, küfür ve nifak milletlerini öfkelenndiren, endişelendiren ve intikam almaya sevkeden, dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidesi dışında başka bir şey yoktur. Müslümanın dininde, dostluk ve düşmanlık akidesi ve Allah yolunda cihad kadar, kâfirleri korkutan başka hiçbir şey yoktur.

Dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidesinden uzaklaştırılan bir İslam; küfür milletlerinin razı olduğu, medeni olarak tanımadıkları ve mutluluk ve kolaylık ile, onunla birlikte yaşayabilecekleri İslam’dır...

İslam’daki dostluk ve düşmanlık akidesini ve Allah yolunda cihadı bırakan, söylemleri ve menhecinden dostluk ve düşmanlığı ve Allah yolunda cihadı çıkaran her cemaat veya taife; kafirlerin yanında yakınlık ve kabul şansını yakalamış ve bütün imtiyazlar ve hürriyetleri kazanmış olan bir topluluktur...!

İslam’ın şiarlarından dilediğini göster, bu konuda sana herhangi bir zorluk çıkarmazlar... Bütün hak ve hürriyetler sana verilir... Ancak sakın ama sakın, İslam’daki dostluk ve düşmanlık akidesini yaşatmaktan ve Allah yolunda cihaddan bahsetme!

Onların savaş gemilerinde namaz kılabilirisin... Sarığı bile giyebilirsin... Dilersen sakalını uzatabilir ve oruç tutabilirsin... İslami olarak hazırlanmış yemekler sunabilmek için ellerinden geleni yapmaya da hazırdırlar. Senden istenen tek şey ise, onlara dostluk göstermen ve Allah yolunda cihad akidesi ve söylevini bırakmandır.

Evet. Müslümanların ihtiyaçlarını, kadınlarını ve çocuklarını öldürmek, onların ev ve memleketlerini yıkmak için kıtalar arası balistik füzeler kullanıldığında, onlara “Hayır” dememen şartı ile savaş gemilerinde dahi namaz kılman için sana bütün hak ve özgürlükleri verirler. Sana İslami usullere göre kesilmiş etlerden hazırlanan yemekler ikram ederler ve hazırladıkları konservelelerin üzerine “İslami usullere göre hazırlanmıştır” iba-

resini koyarlar. Bununla birlikte senden istedikleri tek bir şart vardır... Müslüman kardeşini boğazladıklarında onlara “Hayır” dememen...

“Çağdaş İslam”, “Şeffaf ve açık İslam”, “Mutedil İslam” gibi kavramlar ile kastettikleri şey, dostluk ve düşmanlık akidesinden uzaklaşmış ve Allah yolunda cihadı terketmiş olan İslam’dır.

Dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad ile ilgili olanlar haricinde senden herşeyi dinleyebilirler.. İslam’daki dostluk ve düşmanlık akidesi ve Allah yolunda cihad ilgili olarak konuşman, aşırı, mutaassıp ve terörist olarak isimlendirilmen için yeterli bir sebeptir.

Tarih boyunca kâfir ve nifak milletleri tarafından, İslam’a karşı yapılan saldırı, tuzak ve çarpıtmalar incelendiğinde, bu saldırı ve tuzaklardan en fazla nasibi olanın, İslam’daki dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidesinin olduğu görülür.

Müslümanların çocuklarına yönelik eğitim ve öğretim metodunda zaruri gördükleri bazı değişim ve düzenlemelerin hedefine bakıldığında, özellikle dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidesinin kastedildiği görülür. Bütün gürültüler, ümmetin bu iki akideden uzaklaşması için yapılmaktadır. Teröristlere yönelik olduğunu iddia ettikleri ve açıkça ilan ettikleri bütün kızgınlıkları, aslında bu dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidesine yönelik bir intikamdır.

Bu nedenle, ileri gelenlerinin diliyle ve bütün yüzüzlükle riyle bunu açıkça ortaya koyduklarını görürsün... “Ya bizimle birliktesiniz ya da bizim karşımızdasınız” derler... Bu iki seçeneğin dışında herhangi başka bir seçenek de bırakmazlar... “Bizimle değilseniz, teröristsiniz ve dolayısıyla da teröre karşı giriştiğimiz bu savaşımızın hedefisiniz” derler...

Bütün bunların sebebi nedir? Neden dinimizden, genel olarak bütün akidemizden, özel olarak ise dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidemizden nefret ediyorlar? Dilediğimiz

kimseyi dost edinme ve dilediğimiz kimseyi de düşman edinme hakkımız yok mudur? Herkes için, hevaları ve planları uğruna savaşma, ordu kurma veya orduya katılma, onların planlarına ve hevalarına yardımda bulunma hakkı tanınmasına rağmen, Müslümanlar olarak bize, hanif dinimizin getirmiş olduğu bütün ilkeleri, haklarımızı, prensiplerimizi ve değerlerimizi korumak için cihad ve savaş hakkı neden tanınmamaktadır?

Bizden başkalarının, batıl olarak ve şeytanın yolunda yaptıkları savaşları için, kişilik hakkı ve gereklilik değerlendirilmesi yapılırken, bizim, gasbedilen değerlerimiz ve haklarımız uğruna cihad etmeyi düşünmemiz bile büyük bir suç ve kendisi ile mücadele edilmesi gereken terörizm olarak nitelenmektedir.

Bütün bunların amacı nedir? Bana göre bütün bunlar, direnişi zayıflatmak ve ümmetteki karşı koyma gücünü yok etmek için yapılmaktadır... Kullar ve memleketler üzerine yapmayı düşündükleri işgal hareketlerini, akılları, düşünceleri ve ilkeleri gasbederek kolaylaştırmak istemektedirler. Böylece, kendilerine göre can sıkıcı ve önemsiz olan itirazlar ile karşılaşmadan, gasbettikleri haklar ile birlikte güven içerisinde yaşamayı hedeflemektedirler.

Ta ki kullar ve memleketlerin haklarını tahrip edip darma-dağın hale getirdiklerinde, onlara “Hayır” diyen olmasın... Ümmetin akidesini, ahlakını ve kıyamını boğazladıklarında, sığımlan en son kaleyi de yok ettiklerinde onlara “Hayır” diyen olmasın... Ceplerini ve bankalarını doldurmak için, ümmetin zenginlik ve doğal kaynaklarını gasbettiklerinde, onlara “Hayır” diyen olmasın...

Çünkü şuur ve itikad sahasında ve hayatın hakikatinde, İslami dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidesinin bulunmaması, içgüdüleri ve şehvetlerinin doyurulması halinde; ölümler gibi hiçbir harekete sahip olmayan, hayvanlar gibi hatta

hayvanlardan daha da düşük değerde olan yaratıklarla birlikte yaşama garantisi sağlar.

Bu ümmetin şuur, vicdan ve akide sahasından, dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidesi yok edilmediği sürece, kulları ve memleketleri gasbeden hırsız siyonist Yahudiler ile barış, onlarla birlikte güvenlik içinde yaşama ve gasbedilmiş olan haklardan sadece önemsiz kırıntılara razı olunması planı gerçekleştirilebilir mi?

Bütün bir tarih incelendiğinde görülür ki, en fazla saldırıya uğrayan ve yitirilmesi halinde bu ümmetin bir çok saldırılara maruz kaldığı şey; dostluk ve düşmanlık akidesi ve Allah yolunda cihaddır.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır: “İyne ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez.”

Hadiste sayılanlara, cihadın ve dostluk ve düşmanlık akidesinin terkedilmesi de ilave olunursa acaba durum nasıl olur? Şüphesiz böyle bir şey, hadiste belirtilen zilleti artırıp, pekiştirdiği gibi küfre ve dinden uzaklaşmaya da götürür... Allahu Tealâ korusun.

İslam'ın getirmiş olduğu dostluk ve düşmanlık ve Allah yolunda cihad akidesinden uzak olarak bu dini yaşamak isteyen, bununla birlikte kendisini bir şey üzere sanan ve doğru yaptığını düşünen kimselere bütün açıklığı ile uyarı ve nasihat babından şunu söylüyoruz: İsimleriniz İslami olsa da, Müslümanların memleketlerinde doğup büyümüş olsanız da, siz hiçbir hak üzere değilsiniz... Dostluk ve düşmanlık yok, Allah yolunda cihad yok... Peki, ne ile cennete gireceksiniz...

Dininize dönün... Allahu Tealâ'nın Kitap'ını yeniden okuyun... Allah'tan size hidayet ve başarı vermesini dileyin!

Bu nedenledir ki, küfür ve nifak milletlerinin, İslam'daki dostluk ve düşmanlık akidesini, Allahu Tealâ'nın, hakkında hiçbir şey indirmedığı iğrenç cahiliyye dostluklarıyla değiştirmeye çalıştıklarını görürüz. Maalesef bu görevlerini yerine getirme konusunda büyük bir başarıya imza attılar. Bu hedeflerini gerçekleştirmek için mümkün olan bütün yol ve yöntemleri kullanmaktan kaçınmadılar. Teşvik, yönlendirme ve satın alma yöntemleri ile kendi saflarına katamadıkları kişiler için korkutma ve tehdit yöntemlerini kullandılar. Allahu Tealâ'nın kurtardığı ve sabit kıldığından başkası, bu tuzaklardan kurtulamamaktadır..¹⁷⁹

Muhammed bin Abdulvehhab (*rahimehullah*) şöyle der: “Yemin olsun ki ey kardeşlerim, dininizin aslına sarılın.. Dinin başı, sonu ve temeli Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet etmek, bunun manasını bilmek, bunu ve bunun ehlini sevmek ve uzakta dahi olsalar onları kardeş edinmektir. Tağutları reddedin, onlara düşmanlık besleyin, onlardan ve onları savunanlardan, onları sevenlerden, onları tekfir etmeyenlerden ve; “Allah beni onlar hakkında mes'ul kılmadı” diyenlerden nefret edin.. Bunu söyleyen kişi Allah'a karşı yalan uydurmakta ve O'na iftira

¹⁷⁹ Bütün küfür milletleri ve özellikle Yahudiler ve Hristiyanlar, dostluk ve düşmanlık bağlarını dini temeller üzere kurmaktadır. Bundan önce Bosna-Hersek'te, günümüzde ise Filistin, Afganistan ve Çeçenistan'da olanlara bakıldığında bu hakikat açıkça görülür. Bütün bunlar, Yahudi ve Hristiyanların, İslam ve Müslümanlar ile yaptıkları savaşlarında sahip oldukları dini nefretin ne derece olduğunu ve nasıl bir rol oynadığını izah etmektedir. Onlar, Allahu Tealâ'nın şu ayetlerinde belirtilen kimselerdir: “Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler.” (2 Bakara/217) “Ehl-i kitapdan çoğu, hak ve doğru olan kendilerine apaçık belli olduktan sonra sırf içlerindeki kıskançlıktan ötürü sizi imanınızdan vazgeçirip küfre döndürmek isterler.” (2 Bakara/109) “Sen onların dinine uyuncaya kadar ne Yahudiler, ne de Hristiyanlar senden razı olurlar.” (2 Bakara/120) Dolayısıyla ey Allah'ın kulu, ey Müslüman! Aman dikkat et!... İşte kendisine karşı önlem alınması gereken tehlike budur...

atmaktadır. Şüphesiz ki Allahu Tealâ o kimseyi onlar hakkında mes'ul kılmış ve kardeşleri veya evlatları dahi olsa onlardan uzak durmasını emretmiştir. Bu aktardıklarına sarılın.. Belki de buna sarılmanız sebebiyle hiçbir şeyi O'na şirk koşmadan Rabbinize kavuşursunuz. Allah'ım bizim canımızı Müslümanlar olarak al ve bizi salihlerden eyle.”¹⁸⁰

Dostluk Ve Düşmanlık Konusu Hakkında

Seyyid Kutub'un (rahimehullah) Bazı Sözleri

Bu konudaki sözümüzü tamamlamadan önce, Seyyid Kutub'un (rahimehullah), “Fi Zılali'l-Kur'an” isimli eserinden seçtiğimiz bazı bölümleri aktarmak istiyoruz. O şöyle der:

“Şüphe yok ki, Allah'a hakiki bir iman ve hüküm vermek için, Allah'ın Kitabı'na davet olundukları halde O'ndan yüz çeviren, Allah'ın düşmanlarını sevmek ve dost edinmek, aynı kalpte barınabilecek, beraberce varlığını devam ettirebilecek duygulardan değildir. İşte bundan dolayıdır ki, mü'minlerin böyle bir dostluktan şiddetle kaçınmaları için ilahi emir arzediliyor. Hayatta, Allah'ın Kitabı'nın hükmüne rıza göstermeyenleri dost edinen Müslümanların, İslam hudutlarının haricine çıktığını kesinlikle ilan ediyor. Bu dostluk; ister kalbi bir dostluk olsun, ister ona yardım etmek şeklinde olsun, ister onun yardımını talep etmek tarzında tecelli etsin, hepsi aynıdır:

“Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kafirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, artık Allah'tan hiçbir şey beklemesin.”
(3 Al-i İmran/28)

İşte böyle... Onun Allah ile hiçbir ilişkisi kalmamıştır... Ne yakınlık, ne sıra... Ne din, ne akide... Ne rabıta ve ne de dostluk... Hepsi yok olmuştur. O, Allah'tan uzak, Allah ondan uzak... Aradaki bütün bağlar tamamen kesilmiştir... Bu konuda atılacak ilk adım davetçinin cahiliyye sisteminden farklı olduğunu ortaya

koyması ve ondan tamamen ayrı olduğunun bilincinde olmasıdır. Düşünce, sistemde ve uygulamada tamamen ayrı. Bu ortak noktalarda buluşmaya asla müsaade etmeyen bir ayrılıktır. Yardımlaşmayı imkânsız kılan bir farklılıktır. Ne zaman cahiliyye taraftarları bütünü ile cahiliyyeden İslam'a geçerlerse o zaman sona erer.

Yama yapmak yok. Orta yolda çözüm arama yok. Yolun ortasında buluşma yok. Cahiliyye istediği kadar İslam kılığına bürünsün. İsteddiği kadar İslam'ın adını kullansın. Bu düşüncenin davetçinin bilincinde netlik kazanması, davanın temel taşıdır. İlk adım; davetçinin kendisini cahiliye mensuplarından farklı bir insan olduğunun bilincine varması, onların kendilerine göre dinleri, kendisinin de kendine göre dini, onların kendilerine göre yolları, kendisinin ise kendisine has yolu olduğunun bilincine varmasıdır. Onların yollarında onlarla birlikte tek adım dahi atamayacağını kavraması, görevinin kendi yolunda yürümesi olduğunu anlamasıdır. Hiç barışmadan ve dininden az veya çok taviz vermeden. Öyle ise bu tam bir uzaklaşma, kesin bir ayrılık ve apaçık bir karşı tavidir.

“Sizin dininiz size benim dinim bana.” (109 Kafirun/6)

“Müslüman, kitap ehline hoşgörüyle davranmaktan yanadır. Ancak onlarla, yardımlaşma ve işbirliği anlamında bir dostluk kurmasının yasaklanmış olduğunun da bilincindedir. Kafirler ve inkarcılara karşı, dini yayma amacıyla bizler ile kitap ehlinin aynı kulvarda yürüyebilecekleri gibi bir zanna kapılmamız, ne kadar korkunç bir bilgisizlik, ne kadar büyük bir budalalıktır. Kitap ehlinin, Müslümanlarla savaşmak söz konusu olduğunda kâfirlerin ve inkârcıların safında yer aldıklarını bile bile, böylesi bir zanna nasıl kapılabiliriz?”

“Dolayısıyla, inkârcılığa karşı İslam'ın söz konusu kimse-lerle din bağlamında ortak bir cephesi olamaz. Çünkü burada, İslam'ın dışında olanlar, yani “dine mensup olmayanlar” söz ko-

¹⁸⁰ Mecmuatu't-Tevhid: 111

nusudur. Onların din dedikleri, İslam nazarında din değildir. Bu dinsizlik, ister kökeni semavi olan saptırılmış bir inanç, ister putçuluk üzerine kurulmuş paganizm, isterse dinleri yadsıyan ateizm biçiminde olsun hiçbir şey değişmemektedir. Bu saydıklarımızın kendi aralarında birtakım görüş ayrılıklarının, anlaşmazlıklarının olduğu doğrudur. Ancak aynı zamanda bunların tümü İslam'a terstir. Bu nedenle bunlar ile İslam arasında ne bir dayanışma söz konusu olabilir, ne de bir dostluk...”

“İslam, Müslümanı, tüm insanlarla ilişkisini akide temeli üzerine oturtmakla yükümlü kılmıştır. Müslüman gerek düşüncesinde gerekse pratikte, dostunu ve düşmanını akide esasına göre belirlemek durumundadır. Dolayısıyla Müslüman ile Müslüman olmayan bir kimse arasında herhangi bir dostluk ve yardımlaşma söz konusu olamaz. Çünkü bu iki kimsenin, akide bazında yardımlaşabilmeleri olası değildir. Bu iki insanın, (kimi ahmakların ve Kur’an’ı okumayanların ileri sürdükleri alternatifin tam tersine) inkârcılara karşı işbirliğine gidebilecekleri düşünülemez. Bu iki insan arasında, ortak akide esasları bulunmadığına göre, böylesi bir işbirliğinin gerçekleşebileceği nasıl düşünülebilir?”

“Kur’an, yaşamda yeni bir düzeni gerçekleştirebilmek için akide uğruna vereceği mücadelede Müslümana gerekli bilinci kazandırmak, Müslümanlar ile İslam toplumundan olmayan, İslam sancağının altında toplanmayan diğer insanlar arasında ke-sinkes bir ayırım gözetmeyi Müslümanın benliğine yerleştirmek üzere indirilmiştir. Buradaki ayırım gözetme, insanlara karşı hoşgörülü davranmayı engellemek anlamında değildir. Hoşgörü, Müslümanın sürekli sahip olacağı bir niteliktir. Buradaki ayırım gözetme meselesi dostluk, bağlamındadır. Müslümanın yüreğindeki dostluk duygusu, Allah’a, Peygamberi’ne ve mü’minlere tahsis edilmiştir. Sözü ettiğimiz bilinci kazanmak ve istenilen

ayırımı gözetmek meselesi, her yerde ve her kuşaktaki Müslüman için mutlak bir gerekliliktir.”

“Bu mesele tam bir yol ayırımıdır... Müslüman, kendisi ile İslami sistem dışında başka bir sistem benimsemiş insanlar ya da kendisi ile İslam sancağı dışında başka bir sancak taşıyan insanlar arasında tam bir ayırım gözetme noktasında gevşeklik gösterdiği sürece, (herşeyden önce yeryüzünde diğer tüm sistemlerden farklı, eşsiz ve gerçekçi bir sistemi yerleştirmeyi amaçlamış ve de diğer tüm görüşlerden, farklı, eşsiz bir anlayışı temel almış olan) görkemli İslami hareket adına, kayda değer hiçbir eylem ortaya koyamaz...”

“Böylece insanlık iki ayrı gruba ayrılmaktadır: Allah taraftarları ve şeytan taraftarları. Bütün insanlar iki ayrı sancak altında toplanmaktadır: Hak sancağı ve batıl sancağı. Buna göre insan, ya Allah taraftarı olup hak sancağı altındadır. Ya da şeytan taraftarı olup batıl sancağı altındadır. Bunlar iki ayrı çizgi, iki ayrı gruptur. Öyle kesin hatlarla birbirinden ayrılmışlardır ki, asla barışmazlar ve asla esneklik göstermezler!

Akrabalık ve hısımlık yok. Aile ve yakınlık yok, vatan ve millet yok, tutkunluk ve ulusculuk yok, sadece akide... Yalnız ve yalnız akide... Kim Allah taraftarlarına katılır, hak sancağı altında durursa, o ve bu sancağın altında duran herkes Allah yolunda kardeştir. Renkleri farklı, vatanları farklı, milletleri farklı, aileleri farklıdır. Burada bütün farklılıklar bir olan Allah’ın sancağı altında erir gider. Kim de şeytanın egemenliğine girer. Batıl sancağının altında yer alırsa artık hiçbir bağ onu Allah taraftarlarına bağlayamaz. Ne ülke, ne ırk, ne vatan ne renk, ne soy bağı ne akrabalık ne hısımlık... Bütün bu bağları ayakta tutan baştaki bağ kopmuş olur. Onun kopması ile diğer bağların tümü de kendiliğinden çözülür.”

“Ardarda bu acı deneyimler yüzümüze sert bir tokat gibi çarptığı halde, biz yine ayılmayız. Bir kaç kere değişik kılıklara

bürünen tuzakları ortaya çıkardığımız halde yine de ibret almıyoruz. Defalarca, ağızlarından kaçırdıkları ve Müslümanların sarfettiği sevginin gideremediği ve onlara dinin öğrettiği hoşgörünün bile silemediği kinlerini yaydıkları halde, dönüp onlara kalplerimizi açıyor ve onlardan hayat ve yol arkadaşı ediniyoruz. Onlara hoş görünme kompleksimiz veya onlar karşısındaki ruhsal yenilgimiz o dereceye varmış ki akidemizde onlara hoş görünmek için dinimizden söz etmemeyi yeğlemiş ve hayat metodumuzu İslam'a dayandırmamaya başlamışız. Bizden önceki Müslümanlarla bu pusuda bekleyen düşmanlar arasında meydana gelen çarpışmalardan söz etmekten korktuğumuz için tarihimizi süslü göstermeye çalışarak, gerçek işaretlerini yok etmişiz. İşte bu yüzden Allah'ın emrine karşı gelenlerin uğradığı cezaya çarptırılmışız. Bundan dolayı alçalıyor, eziliyor ve alay ediliyoruz. Düşmanlarımızı sevindiren sıkıntılara uğruyor ve onların saflarımızda çıkardıkları bozgunculuğa maruz kalıyoruz.

İşte Allah'ın Kitabı, ilk Müslüman cemaate öğrettiği gibi, bize de, onların tuzaklarından nasıl korunacağımızı, eziyetlerini nasıl bertaraf edeceğimizi ve göğüslerinde gizledikleri, bazen de ağızlarından kaçırdıkları kötülüklerinden nasıl kurtulacağımızı öğretiyor:

“Ey iman edenler! Kendi dışınızdakileri sırdaş edinmeyin. Çünkü onlar size fenalık etmekten asla geri durmazlar, hep sıkıntıya düşmenizi isterler. Gerçekten, kin ve düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerinden) belli olmaktadır. Kalplerinde sakladıkları (düşmanlıkları) ise daha büyüktür. Eğer düşünüp anlıyorsanız, ayetlerimizi size açıklamış bulunuyoruz.”
(3 Al-i İmran/118)

“Rengin, ırkın, dilin, vatanın ve bu değerlerden başka diğerlerinin Allahu Tealâ'nın ölçüsünde hesaba katılacak bir değeri yoktur. Ortada ancak ve ancak tüm değerlerin kendisi ile belirlendiği ve insanların üstün olup olmadıklarının kendisi ile bi-

lindiği bir tek ölçü vardır. Bu ölçü; “Allah yanında en üstün olanınız O'ndan en çok sakınanınızdır” ölçüsüdür... Gerçek şerefli insan Allah katında şerefli olandır. Allahu Tealâ sizi bilerek ve tanıyarak kendi ölçü ve değerleri ile tartar. “Allah her şeyi bilendir, her şeyden haberdar olandır.”

İşte böylece bütün farklar ve tüm diğer değerler, değerini kaybeder, düşer ve tek bir ölçü ve tek bir değerle yükselir. Ve insanlar muhakeme edilmek için bu biricik ölçüye başvururlar. İnsanların ayrılıkları, ölçüde bu değere vurulur.

Ve işte böylece yeryüzündeki bütün çatışma ve düşmanlık sebepleri kaybolur, silinir. İnsanların üzerine titreyip sıkıca yapıştığı ve değer verdiği bütün yeryüzü değerleri işte böylece önemsizleştirilir. Ve insanların birbiri ile kaynaşması ve yardımlaşması için apaçık ve muazzam bir sebep belirir. Allahu Tealâ'nın herkes için ilahlığı ve hepsini bir tek kökten yaratmış olması... Bu beliren sebebin yanısıra, altında yer almak için herkesin birbiri ile yarıştığı bir tek sancak yükseliyor: Bu da Allahu Tealâ adına yükselen takva sancağıdır. İslam'ın insanlığı ırkçılık taassubunun bölgecilik, kabilecilik ve aile taassubunun belalarından kurtarmak için diktiği sancak budur. Bu taassupların hepsi çeşitli boyalara girse de, çeşit çeşit isim alsa da cahiliyetten kaynaklanmıştır ve ona bağlıdır. Bunların tümü İslam'dan soyutlanmış, onunla ilgisi olmayan cahiliyye tutkularıdır.”

DÖRDÜNCÜ ÖZELLİK

Dinin Tamamına Gereken Önemin Verilmesi

Taifetu'l-Mansura, bütün yönlerini kapsayıcı bir şekilde İslam'a sarılır. Dinin herhangi bir yönüne sarılmakta ifrata kaçıp, diğer yönlerini aksatmaz. Ya da dinin belli bir tarafını önemseyip, diğer taraflarını önemsememezlik yapmaz. Bununla birlikte dinin emirlerini yerine getirirken öncelik fikhını ve şer'i maslahatı mutlaka göz önünde bulundurur. Gerektiğinde, daha önemli olanı önemli olana tercih eder ama bu konuda ifrat ya da tefripte kaçmaz.

Onlar, bütün bir faaliyet alanını sadece davet, tebliğ, vaaz ve irşad üzere kuran bir cemaat değildir...

Ve yine onlar, ilgilerini sadece cihad üzerinde yoğunlaştıran bir topluluk da değildir...

Onlar, dinin diğer yönlerini bir kenara bırakıp sadece ilim tahsili ile uğraşan bir topluluk da değildir...

Onlar, sadece ibadet ve zikiri çoğaltan, nefisleri tezkiye ve terbiye ile uğraşan bir topluluk da değildir...

Onlar, sadece olayların siyasi yönleri ve güncel etkileri ile ilgilenen bir topluluk da değildir...

Onlar dinin sadece bir yönü ile simgeleşmezler. Bilakis onlar, Allah'ın dinini bir takım kısımlara bölüp, bu kısımlardan bazılarını bazılarına tercih eden bir topluluk değil, hayrın bütün unsurlarını üzerinde taşıyan bir cemaattir. Onlara bakıldığında, üzerlerinde bütün bir İslam'ı taşıdıkları görülür.

Onlar, bir yönleri ile hakka çağıran davetçilerdir. Davet ve tebliğ görevini en güzel şekilde, ilim ve fıkıh esası üzerinde ve hikmetle yerine getirirler.

Diğer bir yönleri ile onlar, iyiliği emreder ve kötülükten men ederler. Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar...

Yine onların, ilim ve fıkıh tahsili konusunda gayretli olduklarını görürsün. Ya âlimdirler ya da ilim talebesi... Bununla birlikte onlar, ümmetin durumu ve vakıa ile ilgilenirler ve buna önem verirler. Suçlulardan daha çok, onların tahrip yollarını ve metodlarını bilirler... Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Böylece suçluların yolu belli olsun diye ayetleri iyice açıklıyoruz.” (6 En'am/55)

Ayetlerin açıklanmasının gayesi, uzaklaşılması ve gereken önlemin alınabilmesi için suçluların yolunun belirtilmesidir.

Ayrıca onlar Kitap ve Sünnet'te sabit olan meşru yöntemler ile nefislerinin terbiye edilmesini de ihmal etmezler. Onlar geceleri ruhban ve gündüzleri süvaridirler.

Bu özelliklerin tamamı, herhangi bir ayırım veya farklılık gözetmeden, ya da herhangi birinin önemini azaltmadan, tam ve sağlam bir şekilde amelî metotta toplanır. Böylece bütün ibadetler uygun olan yer ve zamanında yerine getirilir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Rasul size neyi verirse onu alın.” (59 Haşr/7) Yani bazı-
sını alıp bazısını terkederek değil, Rabbi katından size aktardığı
her şeyi alın... *“Sizi nehyettiği şeyden de sakının.” (59 Haşr/7)*

Yani, size yasakladığı her şeyden sakının. Mü'minlerin annesi Aişe'ye (*radiyallahu anha*), Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ahlakı sorulduğunda şöyle cevap vermiştir: "Onun ahlakı Kur'an idi."

Aişe (*radiyallahu anha*), Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ahlakının bütün öğretileri, emirleri ve yasaklarıyla Kur'an'ın tamamı olduğunu belirtmektedir. Onun ahlakının sadece Bakara, Tevbe veya Enfal olduğunu söylememiştir...

Allahu Tealâ'nın buyurduğu gibi, Rasulullah'ta (*sallallahu aleyhi ve sellem*) mü'minler için güzel bir örnek vardır:

"Andolsun ki Allah'ın Rasulü'nde, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnek vardır." (33 Ahzab/21)

Dolayısıyla onlar, Rasulullah'ı (*sallallahu aleyhi ve sellem*), hayatın bütün ibadet, toplumsal, siyasi, iktidari ve cihadi yönlerinde örnek alırlar... Onların bütün sözlerinde, fiillerinde, kabullerinde ve hallerinde, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sünnetini olabildiğince izlediklerini, onu önder kabul ettiklerini ve ona sarıldıklarını görürsün... Bu nedenle onlar, bid'at değil, ittiba ehlidirler. Onlar, Allahu Tealâ'nın şu ayetlerde övdüğü kimselerdir:

"O Peygamber'e iman edip ona saygı gösteren, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen Nur'a (Kur'an'a) uyanlar var ya, işte kurtuluşa erenler onlardır." (7 A'raf/157)

"Kim Allah'a ve Rasul'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salih kişilerle beraberdir. Bunlar ne güzel arkadaşlardır!" (4 Nisa/69)

"(Rasulüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın." (3 Al-i İmran/31)

Dini parçalara ayıranlar, Kitap'ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr edenler, dini devletten ve hayatın işlerinden ayıran laikler gibi, dinin bir kısmına bağlanıp, diğer bir kısmını terk edenler Allahu Tealâ'nın şu ayetlerinde belirttiği kimselerdir: "Yoksa siz Kitap'ın bir kısmına iman edip bir kısmını inkar mı ediyorsunuz? Sizden öyle davrananların cezası dünya hayatında ancak rüsvaylık; kıyamet gününde ise en şiddetli azaba itilmektir. Allah sizin yapmakta olduklarınızdan asla gafil değildir." (2 Bakara/85)

"Allah'ı ve peygamberini inkar edenler ve (iman hususunda) Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırıp: 'Bir kısmına iman ederiz, ama bir kısmını inkar ederiz' diyenler ve bunlar (iman ve küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; işte gerçekten kafirler bunlardır. Ve biz kafirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır." (4 Nisa: 150-151)

"Biz Hristiyanlarız diyenlerden de kesin sözlerini almıştık ama onlar da kendilerine zikredilen (verilen öğütlerin veya Kitap'ın) önemli bir bölümünü unuttular. Bu sebeple kıyamete kadar aralarına düşmanlık ve kin saldık." (5 Maide/14)

Bu, Müslümanlar için bir örnektir; yani siz Hristiyanların yaptığını yaparsanız, din ve Tevhid'in bir kısmını unutur, dinin bir kısmıyla amel eder, bir kısmını bırakırsanız, onların başına gelen ayrılık, tartışma, düşmanlık ve öfke sizin de başınıza gelir...

Günümüzde Müslümanların başına gelen ayrılık, rezillik ve gevşeme, din ve Tevhid'in bir kısmını bırakmalarından kaynaklanmaktadır. Dinin bir kısmıyla amel edilmekte, diğer bir kısmı ise ihmal edilip terk edilmektedir...

Müslümanların¹⁸¹, dinin bir kısmıyla uğraşıp diğer bir kısmını terketmeleri, çoğunlukla şu iki sebebe dayanmaktadır:

Birincisi: Dinin bir kısmını diğer bir kısmından ayırma ve bir kısmına diğerinden daha fazla önem verme üzerine kurulan günümüz ekollerinin varlığı. Bu anlayışın yansıması, genelde bütün Müslümanları ve özelde ise ilim talebelerini fikir, karakter ve yaşantı olarak olumsuz yönde etkilemektedir.

Misal olarak, dinin davet ve tebliğ yönüne önem veren, bu yön ile ilgilenmekte aşırıya kaçan bir ekol, dinin diğer kısımlarını ihmal etmektedir... Bu ekole tabi olanlara, dinin ihmal ettikleri diğer kısımları hatırlatıldığında, sanki ihmal ettikleri bu kısımlar dinden değilmişcesine önemini küçümstediklerini görürsün.

Yine, dinin “ruhi terbiye” yönüne önem veren, bu konuda, dinin diğer yönlerine oranla aşırıya kaçan ve çoğu zaman bunu hatalı bir yöntem üzerine uygulayanlar vardır. Bu ekolün tabileri, dinin bu yön etrafında dönüp durduğunu zannederler ve dinin diğer yönleri hakkında ise gevşek davranırlar...

Başka bir grup ise araştırma, tahrir ve ezber olarak ilme ve onunla ilgilenmeye önem verir, bu konuda aşırıya kaçır. Hatta ümmetin gerçek problemleri, elemeleri ve vakıasından uzak sadece nazari bir ilmi lükslük içindedirler. Bu ekolün sahipleri de, yukarıda işaret edilen, dinin bir kısmını diğer bir kısmından daha fazla önemseme tehlikesinin muhatabıdır.

Dinin, cihad ve savaş yönü üzere kurulmuş ve sadece buna önem veren başka bir ekol daha vardır. Bunlar dinin diğer kısımları ve cihadın başarıya ulaşması ve kabul olunması için ge-

¹⁸¹ Burada Müslümanlardan kastımız, dini devlet ve hayattan ayıran laikler değildir. Onlar, Kitap'ın bir kısmını akidelerinin bir gereği olarak inat ve kibirle inkar ederler... Onlar gibi olan kimselerin küfründe ve dinden çıkmış olmalarında hiç bir şüphe yoktur

rekli olan yönlerine gereken önemi vermeyerek tehlikeye düşerler.

Başka bir anlayış ise sadece akide üzerinde durur ve buna önem verir. Davetinin maksadına bakıldığında ise, Tevhid'siz bir Tevhid'i kastettiği görülür. Dolayısıyla ya 'uluhiyyet tevhidi' ve 'isim ve sıfatlar tevhidi' konusunda cahil olarak 'rububiyet tevhidi' üzerinde duruyordur veya isim ve sıfatlar tevhidi konusunda cahil olarak ve bunun önemini kavramadığı halde sadece rububiyet ve uluhiyyet tevhidi üzerinde duruyordur ya da sadece isim ve sıfatlar tevhidi üzerinde duruyor, buna önem veriyor ve bu konuda gerek günümüz ve gerekse önceki dönemlerde yaşamış olup, Allahu Tealâ'nın isim ve sıfatları konusunda hataya düşmüş olanlar ile uğraşıyordur...

Ubudiyet ve uluhiyyet tevhidi hakkında konuşmak istediğinde, meseleye sadece tek bir yönden yaklaşır. Dolayısıyla ya sadece bilinen ibadetlerde Allahu Tealâ'yı birlemeyi, ya da dua ve tevekkül konusunda Allahu Tealâ'yı birlemeyi kasteder. Hükmü ve kanun koyma, itaat ve uyma ve dostluk ve düşmanlık konusunda Allahu Tealâ'nın birleşmesi gerektiğinden ise cahildir.

Aynı şekilde, şirki ortaya çıkarmak ve insanları ona karşı uyarmak istediğinde, kabir şirki ve bid'atlar konusunda sözü uzatır. Bununla birlikte saray şirki olarak tabir ettiğimiz, hüküm ve kanunlarda, itaat ve uymada ve dostluk ve düşmanlıkta koşulan şirk konusunda ise suskundur...

Bu saydığımız durumların tamamı, dinin bütün emirlerini kapsayıcı durumda olan ve bu emirler arasında ifrat ve tefrite kaçmayan Taifetu'l-Mansura'nın menhecine aykırıdır.

İkincisi: İnsanların, dinin bir kısmını önemseyip, diğer bir kısmına gereken önemi vermemesine sebep olan şeylerden biri de şeytanın kurduğu sinsi tuzaktır. Bu tuzanın gereği olarak şeytan, Müslüman kişinin, önemli olanı, en önemli olana,

mendubu vacibe ve dinin sadece bazı kısımlarını kapsayan amelî, dinin bütün kısımlarını kapsayan amele tercih etmesi ve dinin sadece belli bir kısmını kapsayan amel üzere uzun bir süre kalması yönünde çaba sarfeder. Böylece kişi dinin sadece bir kısmını kapsayan amel üzere bütün bir ömrünü geçirir ve bu nedenle de tehlikeye düşmüş olur.

Şeytanın süslemesi ile onun bu tuzağına düşmüş olanlardan birine baktığımızda şiir ve edebiyata önem verdiğini ve neredeyse hayatının tamamını bu çalışmaya adanmış olduğunu görürüz. Bununla birlikte “La İlahe İllallah”ın anlamı, gerektirdikleri ve onu bozan halleri konusunda gereken ilmi tahsil etmek için hiçbir çaba sarfetmemiştir.

İblisin süslü tuzaklarından biri de, kişinin bütün bir vaktini ve hatta ömrünü dini tek bir konu için harcamasıdır. Bu öyle bir dereceye ulaşır ki, artık o kişi uğraştığı o mesele ile insanlar arasında bilinir ve uğraştığı o mesele de o kişi ile bilinir... Birçok davetçinin, sadece bir tek konu etrafında dönüp durduklarını ve o konuyu tamamen sahiplendiklerini görürüz...

İbnu'l-Kayyim (*rahimehullah*), mutlak ubudiyet ehlinin özellikleri hakkında şöyle der: “Onların alametlerinden üçüncüsü; “Kendilerinin herhangi bir isme nisbet edilmemeleridir.” Yani onlar, bu yolun ehlinin özel isimlerinden sadece biri ile meşhur değillerdir. Ayrıca, kendilerinin onunla isimlendirileceği ve bilineceği tek bir amel ile de sınırlı kalmazlar. Çünkü bu, kulukta meydana gelen bir afet ve kulluğu, sadece belli bir amel ile sınırlamaktır.

Mutlak ubudiyete gelince: Bu ubudiyeti yerine getiren kimse, isimlerden sadece birisi ile şöhret bulmaz. Farklılıklarına rağmen bütün bu isimlerin davetine icabet eder. Kendisini tek bir isim, yol veya işaret ile sınırlamaz. Aksine eğer ona; “Üstadın kim?” diye sorulursa, “Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)” diye cevap verir. Ona, yolu hakkında sorulursa, “(Kitap ve Sün-

net'e) uymak” diye cevap verir. Ona üzerindeki hırkası hakkında sorulursa, “Takva elbisesi” diye cevap verir. Mezhebi hakkında sorulursa, “Sünnete başvurma” diye cevap verir. Ona, hedefi ve arzusu hakkında sorulursa, “Allahu Tealâ'nın rızası” diye cevap verir. Ona, evi ve bağı hakkında sorulsa şöyle der:

“(Bu kandil) birtakım evlerdedir ki, Allah (o evlerin) yücelmesine ve içlerinde İsmi'nin anılmasına izin vermiştir. Orada sabah akşam O'nu (öyle kimseler) tesbih eder ki; onlar, ne ticaret ne de alış-verişin kendilerini Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan ve zekat vermekten alıkoymadığı insanlardır.” (24 Nur/36-37)

Ona nesebi hakkında sorulursa şöyle der: “Kays ya da Temimle övünseler de, babam İslam'dır, başka babam yok.” Yediği ve içtiği hakkında sorulursa şöyle der: “Onlardan sana ne? Aytağında çarığı, sırtında su tulumu vardır. Suya gider, ottan yer ve böylece Rabbine kavuşur.”¹⁸²

*Yazıklar olsun, ömrüm bitti,
Acz ve tembellik arasında saatler geçti.
Başarı yolunu bulan topluluk,
Acele etmeden yüce isteğe ulaştı.*

Bazı imamlara sünnet hakkında sorulduğunda şöyle cevap vermişlerdir: “Sünnetten başka bir isim yoktur. Yani, Ehl-i sünnetin, kendisini nisbet edeceği, sünnet ismi dışında başka bir isim yoktur.”

Dolayısıyla insanlar arasında, başkasının giymediği belirli bir elbise ile veya başka hiçbir yere oturmadığı belirli bir yere oturmak ile kayıtlanan, tek bir ibadetin dışında, daha üstün bir derecede olsa dahi başka hiçbir ibadet ile Allahu Tealâ'ya kulukta bulunmayan, belirli bir üstadın dışında, Allah ve

¹⁸² Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*), devesini kaybeden kişinin sorduğu soruya verilen cevaba işaret etmektedir.

Rasulü'ne daha yakın olsa dahi başka hiçbir üstada iltifat etmeyen kişi, istenen yüce galibiyetten uzaktır. Şekiller, adetler ve bazı ıstılahlar onları sınırlandırmıştır. Onlardan birisinin, sadece riyazet ve halvet ile kulluk ettiğini görürsün. Kendisine Allah için dostluk ve düşmanlık, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklamak hatırlatıldığında, bunu boş ve kötülük olarak sayar. Aralarında bunları yerine getirenleri gördüklerinde, hemen onu dışlarlar ve kendilerinden saymazlar. Bu kimseler, insanlar arasında Allahu Tealâ'ya en uzak olan kişilerdir.”¹⁸³

Uyarı

Kendilerini davete ve davetçiliğe nisbet eden bazı kimseler, dinin vacipleri ve en önemlilerini yerine getirmeleri ile mendup ve önemli olanlar konusundaki ihmalkârlıklarını ört-bas etmektedirler. Onlardan birisine, nafiler hatırlatıldığında, hatırlatmada bulunan kişiyi fer'i meselelere takılmak ile suçlar ve onu dinin vacipleri ve en önemlileri ile ilgilenmeye davet eder.

Bu da şeytanın sinsi tuzaklarından biridir. Ömer bin el-Hattab (*radıyallahu anh*), ölüm döşğinde iken, ümmetin uyması gereken konuları içeren önemli nasihatlerde bulunuyordu. Ancak aynı zamanda kendisini ziyarete gelenlere giysilerini topukları hizasından daha yukarıya kaldırmalarını hatırlatıyordu...

Dinin vacipleri ve en önemli olan işlerine önem vermek ve onlarla ilgilenmek, dinin mendupları ve önemlilerini terketmeyi gerektirmez. Ancak vacip olan ile mendup olan veya en önemli olan ile önemli olan çakışır ve mutlaka bunlardan birinin tercih edilmesi gerekirse, vacip olan menduba ve en önemli olan önemli olana tercih edilir. Bu önemli bir ilimdir ve bununla alakalı olarak fıkıh kitaplarından gereken yerlere müracaat edilebilir.

¹⁸³ Medaricu's-Salikin: 3/174, 176

Fıkhu'l Vakıa (Vakıanın Kavranması)

Müslümanların içerisinde bazı kişilerin, vakıanın kavranması konusunun önemini küçümser nitelikteki durumları nedeni ile özel bir başlık altında bu konuyu işlemeyi uygun gördük. Öyle ki, vakıanın kavranmasının alimler ve ilim talebelerinin bile üzerine vacip olmadığını iddia etmekte ve bununla ilgilenmenin boş, faydasız ve vakti boş yere harcamak olduğunu söylemektedirler. Bu kişiler ilim tahsili ile uğraştıklarını söyleyerek gazete okumaktan ve haber dinlemekten uzak dururlar...

Vakıanın kavranmasına yönelik çalışma yapılmasını kötü görenlerden bazıları, bu yöndeki düşüncelerini selef-i salihine ve onların menhecine nisbet etmektedirler. Öyle ki, vakıanın kavranmasına önem veren ve onun gerekliliğini savunan kişileri selef-i bağlı olmamakla ve selefin menhecini taşımamakla itham ederler.

Bu nedenle, bazıları tarafından ortaya atılan böyle bir şüpheye cevap vermeyi, Kitap, sünnet ve salih selefin fiillerinin delalet ettiği bu konuda, hakkın açıklığa kavuşması için gerekli gördüm.

Fıkhu'l-Vakıanın Şer'iliği Ve Önemi

Kitap, sünnet ve salih selefin siretinden nasslar, Müslümanların etraflarında olan biten hadiseleri, lehlerinde ve aleyhlerinde olan gelişmeleri kavramalarının meşruluğuna delalet eder. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Böylece suçluların yolu belli olsun diye ayetleri iyice açıklıyoruz.” (6 En'am/55)

İbn-i Kesir (*rahimehullah*) söyler der: “Rasullere muhalefet eden suçluların yolunun belli olması için...”¹⁸⁴ Tanımak için... Uzaklaştırmak için... Uyarmak için... Ondan sakındırmak için... Çünkü bir şeyin cahili olan kişinin, o şeyin ağına düşmesi kolay

¹⁸⁴ Tefsir-u İbn-i Kesir: 2/141

olur... Bununla birlikte o kişi, kendisinin doğru yaptığını zanneder...

Bir şey, zıddıyla bilinir... Batılın çirkinliği ve bozguncu eserlerinin bilinmesi oranında, hakkın değeri ve fayda veren eserleri de bilinir.

Seyyid Kutub (*rahimehullah*) şöyle der: “Kuşkusuz bu metod, salih mü'minlerin yolunun açıkça belli olması için sırf gerçeğin açıklanıp ortaya konmasını amaçlamaz. Bunun yanı sıra, günahkâr sapıkların yolunun açıkça belli olması için batılın açıklanıp ortaya konmasını da amaçlamaktadır. Çünkü günahkârların yolunun açıkça belli olması, mü'minlerin yolunun açık seçik belli olması için bir zorunluluktur. Bu kural, yol ayrımını belirleyen bir çizgi konumundadır.

Küfrün, kötülüğün ve suçluluğun açığa çıkarılması imanın, hayrın ve iyiliğın netleşmesi için zorunludur. Suçluların yolunun açık seçik belli olması ayetlere ilişkin ilahî açıklamanın hedeflerinden biridir. Çünkü suçluların konumları ve yollarına ilişkin olarak beliren herhangi bir karanlık nokta ve kuşku, mü'minlerin konumlarına ve yollarına yansır. Çünkü bunlar birbirlerine karşı duran iki sayfa, birbirlerine aykırı iki yoldurlar. Bu yüzden renklerin ve çizgilerin açığa kavuşması kaçınılmazdır.

Bundan dolayı, her İslami hareketin mü'minlerin yolunu ve suçluların yolunu belirlemekle işe koyulması gerekmektedir. Mü'minlerin yolunu ve suçluların yolunu tanımlamak ve mü'minlerin ayırıcı özellikleriyle suçluların ayırıcı özelliklerini belirlemekle başlamalıdır...”¹⁸⁵

Kur'an-ı Kerim, münafıklardan, Yahudilerden, Hristiyanlardan ve putperest müşriklerden olan suçluların yollarını ortaya çıkaran ayetler ile doludur. Onların durumlarının hakikatini, İslam'a ve Müslümanlara besledikleri kin ve şerlerini

¹⁸⁵ Fi Zılal-il Kur'an: 2/1105-1107

açıklar. Öyle ki Kur'an-ı Kerim'de, içerisinde münafıkların durumunu ve hakikatini açıklayan bir çok ayet ihtiva etmesi sebebi ile surelerden birine “Fadıha (kusuru açığa çıkaran)”¹⁸⁶ ismi verilmiştir. Bütün bunlar, Fıkhu'l-vakıa ile ilgili konulardandır.

Sünnet, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ilmin bu yönüne göstermiş olduğu öneme açıkça işaret eder. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ashabından müstad'af olanları, Habeşistan'a göndermiştir. Bu, O'nun, çevresindeki yöneticilerin durumu ve o dönemin milletleri hakkındaki bilgisini gösteren açık bir delildir. Neden onları İran'a, Bizans'a ya da başka bir yere göndermedi de, Habeşistan'a gitmelerini istedi...?!

Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) řu sözü bunu açıklamaktadır: “Orada, kimseye zulmetmeyen bir sultan vardır.” Bu, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Habeşistan kralının sireti, vasıfları ve tavırları hakkında tam bir kavrayışa sahip olduğuna ve ashabını himaye konusundaki yeteneğine delalet eder. Habeşistan tercihi doğru bir karar olmamış olsaydı, mes'uliyetin yükü ne kadar zor ve ağır olurdu...

İşte burada, yaşanan vakıa ile ilgili davetin merhalesini görmekteyiz. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hicret için Medine'yi tercih etmiş ve orada bulunan her bir gruba yönelik olarak, durumlara uygun, bir takım muamelelerde bulunmuştur. Muaz'ı (*radıyallahu anh*) Yemen'e gönderdiğinde, ona şöyle demiştir:

“Sen, Ehl-i kitap olan bir kavme gidiyorsun.” Bu, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) her beldenin vakıası ve ihtiyaç duyduğu şey hakkındaki kavrayışını gösterir. Bu nedendir ki Muaz'a şöyle demiştir: “Onları ilk olarak çağıracağın şey; Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet etmek olsun...”

¹⁸⁶ Bu, Tevbe Suresi'dir

Aynı şekilde savaşlarında, kabilelere ve krallara gönderdiği mektuplarında da Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu ilimdeki derinliğini görmekteyiz. Yine Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*), kendisine gelen elçileri kabul etmesinde, onlara olan muamelelerinde ve insanlarla olan ilişkilerinde de bu yön ortaya çıkmaktadır.¹⁸⁷ Hatta bir kimse Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) babasının¹⁸⁸ ismini sormuş ve Rasulullah da (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ona cevap vermiştir...

Vakıanın kavranmasının önemine ve meşruluğuna delalet eden şeylerden biri de, Müslümanların tek bir vücudun organları gibi olduğunu, bu organlardan birinin şikayetlenmesinin bütün bir vücuda yansıyacağını ve mü'min kişinin, aralarında uzak mesefeler olsa dahi iman ehline isabet eden her acı sebebi ile acı duyacağını belirten nebevi hadislerdir. Buna göre, vakıanın kavranmasına ve bilinmesine gereken önemi vermeden ve dünyanın dört bir yanında Müslüman kardeşlerinin başına gelenleri bilmeden, bu şer'i emri ve dolayısıyla da hayatımızda ve vakamızda fiili olarak tek vücut olma vasfını nasıl yerine getirebiliriz..?

Çin ve Hindistan'da, Müslüman kardeşlerimize yapılan katliamlar sebebi ile aramızda acı çekenlerin sayısı kaç kişidir... Maalesef bizler, olan katliamları ancak seneler sonra öğreniyoruz... Bu nedenle, üzerimize vacip olan yardım ve değerlerin savunulması görevini de yerine getiremiyoruz.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: "Mü'minle iman ehli arasındaki ilgi, bedenle baş arasındaki ilgi gibidir. Bedenin çektiği acıyı başın çektiği gibi, iman ehlinin çektiği acıyı da mü'min çeker."¹⁸⁹

¹⁸⁷ Şeyh Nasır bin Süleyman el-Ömer'in, "Fıkhu'l-Vakıa" isimli kitabından özetle. Bu, okunmasını tavsiye ettiğimiz güzel bir eserdir

¹⁸⁸ Buradaki zamir, soruyu soran kişiye aittir

¹⁸⁹ Ahmed tahrir etmiştir. Sahihu'l-Cami: 6659

"Birbirlerine merhamette, birbirlerini sevmeye, birbirlerine şefkatte mü'minler, bir beden gibidir. Bedenin bir uzvu rahatsız olsa, diğer uzuvlar uykusuzluk ve hararete ona ortak olurlar."¹⁹⁰

"Mü'minler, tek bir vücut gibidir. Baş ağrıdığı anda, hepsi rahatsız olur, gözü rahatsız olduğunda hepsi rahatsız olur."¹⁹¹

Yani, bir Müslüman kendisine yapılan bir haksızlıktan rahatsız olduğunda, dünyanın dört bir yanındaki bütün Müslümanlar onun adına acı duyarlar, öfkelenirler ve ona destek olurlar. Zalime karşı Müslümana yardım etmedikçe ve hakkını almadıkça, hiçbir nefis tatmin olmaz ve sakinleşmez.

Müslümanlara yönelik ve Müslümanların lehlerinde veya aleyhlerinde olan biten hadiseler gibi günümüz vakıasını kavramaya gereken önemi vermeden, birbirine kenetlenmiş olan ve güvence veren bu duyguların gerçekleştirilmesi nasıl mümkün olabilir ki.

Özellikle günümüzde, değerleri gasbedilmiş ve elinden alınmış nice Müslümanlar bulunmaktadır. O Müslümanların kardeşleri konumundaki birçok Müslümanın ise bu zulüm ve gasplardan haberi bile yoktur. Haberi olsa dahi, vakıayı kavramakla uğraşmanın kendileri üzerine vacip olmadığı ve kendilerinin ihtisasına girmediği anlayışına binaen hiçbir harekette bulunmamaktadırlar.

Salih selefimizin vakıanın kavranmasına verdikleri önemi belirten deliller ise, bu sayfalara sığmayacak kadar çoktur. Belki de bu delillerden en bariz olanı, sahabenin (*radiyallahu anh*), Bizans ve İranlılar arasındaki savaşa verdikleri önemdir. Müşrikler, İranlıların Bizansa galip gelmesini istiyorlardı. Çünkü İranlı-

¹⁹⁰ Müttetekun Aleyhi

¹⁹¹ Ahmed ve Müslim tahrir etmiştir. Sahihu'l-Cami: 6668

lar ateşe tapıyorlardı ve bu vasıfları ile putperest müşriklere daha yakın konumdaydılar.

Müslümanlar ise, Bizansın İranlılara galip gelmesini istiyordu. Çünkü Bizans ehl-i kitap idi.¹⁹² Sapkınlıklarına ve küfürlerine rağmen, ehl-i kitabın küfrü, derece bakımından putperest ve ateşperestlerin küfrüne oranla daha düşük seviyedeydi.

Bizans ve İran arasında meydana gelen savaşa, sahabenin (*radiyallahu anh*) vermiş olduğu önem gayet açıktır. Hatta Ebu Bekir (*radiyallahu anh*), birkaç yıl içinde Bizans'ın savaşı kazanacağına dair Kureyş müşrikleriyle (haram kılınmadan önce) bahse girmişti. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Elif, Lam, Mim. Rumlar en yakın bir yerde yenilgiye uğradılar. Halbuki onlar, bu yenilgilerinden sonra birkaç yıl içinde galip geleceklerdir. Eninde sonunda emir Allah'ındır. O gün mü'minler de Allah'ın yardımıyla sevineceklerdir. Allah, dilediğine yardım eder. O, mutlak güç sahibidir, çok esirgeyicidir.” (30 Rum/1-5)

Bu, sahabenin (*radiyallahu anh*) vakıa ve etraflarında olan biten ile ilgilendiklerini göstermektedir.

Dönemlerindeki dalalet fırkaları ile olan mücadeleleri, onların şüphelerine ve akidelerine verdikleri cevapları, onların sapkınlıklarına ve hatalarına yönelik yaptıkları açıklamaları ile birlikte salih selefın (*radiyallahu anhum*) siretini inceleyen her kişi, onların vakıanın kavranmasına verdikleri önemi idrak eder. Onlar, dinin maksatları ile çok sıkı bir bağı bulunan ilmin bu türü konusunda insanların en bilginleriydiler.

Ömer bin el-Hattab (*radiyallahu anh*) şöyle der: “Ben sahtekar değilim, sahtekar kimse de beni kandıramaz.” Dolayısıyla Müslüman, zeki ve uyanıktır, bir delikten iki defa ısırılmaz. Bu

özellğe ise ancak, vakıasını kavrayabilen ve etrafında ne olup bittiğini idrak edebilen kişiler sahip olabilir.

Fıkhu'l Vakıanın Hükmü

Fıkhu'l-vakıanın şer'iliği ve önemi üzerinde durduktan sonra, geriye bunu tahsil etmenin vacip olan işlerden mi, yoksa mendub olan işlerden mi olduğunu açıklamak kalmaktadır.

Bu konuda şunları söyleyebiliriz: Vakıayı kavramak için gerekli olan ilmin tahsili kısımlara ayrılır. Vacip olan, mendub olan ve mübah olan kısımları olduğu gibi, günah ve haram olan kısımları da vardır.

1- Tahsil Edilmesi Vacip Olan Kısım: Bu kısım, akide ile ilgili olan herşeyi kapsar. Tahsil edilmesi, akide ve Tevhid'in selameti için gereklidir. İnsanlar arasında yayılmış olan modern şirk türleri ve günümüzde Allahu Tealâ dışında kendisine ibadet edilen sözde ilahların öğrenilmesi ve bunların hakikatlerinin bilinmesi bu kabildendir. İlmin bu türünün tahsili, Müslümanların tamamı üzerine vaciptir. Çünkü bu ilmin tahsil edilmemesi halinde, Allahu Tealâ'nın bağışlamayacağı büyük şirke düşülebilir ve kişi bunun farkında bile olmayabilir. Veya dostluğu ve yardımı hak eden bir Müslümana dostlukta ve yardımda bulunulduğu zannı ile tağuta dostlukta ve yardımda bulunulabilir. Şüphesiz ki bu tehlikenin giderilmesi vaciptir. Bunun giderilmesi ise, Allahu Tealâ dışında kendisine ibadette bulunulan tağutların ve onların şirk ve küfür kanatlarının hakikatlerinin bilinmesi ile mümkün olur. Kişi tağut hakkında cahil olduğu halde, tağutu inkâr görevini nasıl yerine getirebilir ki? Vacibin ancak kendisiyle tamamlandığı şey de vaciptir. İlmin bu türü, Allahu Tealâ'nın şu sözlerinde belirtilen ilmin kapsamına dâhildir:

“Bil ki, Allah'tan başka ilah yoktur.” (47 Muhammed/19)

¹⁹² Bkz. Tefsir-u İbn-i Kesir.

“Andolsun ki biz, ‘Allah’a kulluk edin ve ‘tağut’tan sakının’ diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik.”
(16 Nahl/36)

Tağuttan kaçınmak, ancak onu bilmek ve özelliklerini ve çeşitlerini kavramak ile gerçekleşir.

İlmin bu yönünün ihmal edilmesinin bir sonucu olarak, Müslümanlardan birçoğu, farkında bile olmadan şirke düşmektedir. Bu kimseler, kendilerinin doğru bir akide üzerinde olduklarını ve şirkten en ufak bir ayrıntının dahi Tevhid’lerine karışmadığını zannetmektedirler. Bunun da ötesinde, kendilerinin Taifetu’l-Mansura olduğunu söylemekten de geri durmazlar.

Bu söylediklerimizin en büyük delili, Müslümanların önde gelenleri olarak kabul edilen bazı kişilerin, halkın Allahu Tealâ ile birlikte başka ilahlar da edinmesi anlayışı üzere kurulmuş olan, kanun belirleme ve buna benzer en özel uluhiyyet hususiyetleri konusunda Allahu Tealâ’ya denkler koşmayı içeren demokrasi çağrısında bulunmasıdır.¹⁹³

Aynı kişiler daha önceleri ise, sosyalizmin, laik kavmiyetçiliğin, putperest milliyetçiliğin ve Allahu Tealâ dışında kendisine ibadet edilen diğer birçok putun davetçiliğini yaptılar. Günümüzde dahi buna çağıran, dostluk ve düşmanlığı bu temel üzerine kuran, insanlar arasında bunun yayılmasına çalışan nice insanlar bulunmaktadır... Bu tür kişiler, bütün bu yaptıklarına rağmen hala kendilerini Müslümanlardan saymakta ve iyi işler yaptıklarını zannetmektedirler.

“Vacibin ancak kendisiyle tamamlandığı şey de vaciptir” kaidesi gereği, bilinmesi, bir vacibin yerine getirilmesine sebep niteliğinde olan şeyin öğrenilmesi de vaciptir ve bu kısma dahil-

¹⁹³ “Hukmü’l-İslam fi’l-Demokratiyye ve’t-Teaddudiyye el-Hızbiyye” isimli kitabımıza bakınız. O kitabımızda, demokrasi adındaki bu yeni dinin kanun koyma düzeni ve akidevi sapkınlıklarının ayrıntılarını ele aldık.

dir. Misal olarak Müslümanların birbirlerine yardımda bulunmaları ve değerlerine yapılan saldırılara karşı birbirlerini savunmaları vaciptir. Ancak bu vacibin yerine getirilmesi, Müslümanlar üzerinde dönen oyunların, yapılan zulüm ve katliamların bilinmesi ile mümkündür. Dolayısıyla bu bilgi, bir vacibin yerine getirilmesine sebep niteliğindedir.

Sünnette ise Rasulullah’tan (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şu rivayetler bulunmaktadır: “Müslüman, Müslümanın kardeşidir, ona zulmetmez ve düşman karşısında onu yalnız bırakmaz.”¹⁹⁴

Yani, onu savunmaya ve yardımda bulunmaya koşabilecek güce sahip olduğu halde, onu zulme, işkenceye ve yokluğa terketmez..!

Enes’ten (*radıyallahu anh*) şöyle rivayet edilmektedir: “Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: ‘Kardeşine zalim de olsa mazlum da olsa yardım et.’ Bunun üzerine ‘Mazlumsa yardım ederim, ama zalime nasıl yardım ederim?’ diye soruldu. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle cevap verdi: ‘Onu zulümden alıkoyarsın, bu da ona yardımdır.’”¹⁹⁵

“Kim kardeşinin ırzını müdafaa ederse, kıyamet günü Allah, onun yüzünden ateşi çevirir.”¹⁹⁶

“Kim bir mü’mini bir münafığa karşı himaye ederse, Allah da onun için, kıyamet günü, etini cehennem ateşinden koruyacak bir melek gönderir.”¹⁹⁷

“Mü’min mü’minin aynasıdır, mü’min mü’minin kardeşidir. Onun kaybından¹⁹⁸ kaçır ve onu arkasından¹⁹⁹ kuşatır.”²⁰⁰

¹⁹⁴ Müttefekun Aleyhi

¹⁹⁵ Müttefekun Aleyhi

¹⁹⁶ Ahmed ve Tirmizi rivayet etmiştir. Sahihu’l-Cami: 6262

¹⁹⁷ Sahih-u Sünen-i Ebi Davud: 4086

¹⁹⁸ Yani, kardeşinin rızık sebebine engel olmaktan uzak durur

¹⁹⁹ Yani, yokluğunda, onun ailesini, kendisini ve malını korur

²⁰⁰ Sahih-u Sünen-i Ebi Davud: 4110

“Kim, bir Müslümanı ırzı ve değerleri çiğnenen bir yerde yardımsız bırakırsa, Allah da onu öyle bir durumda yardımsız bırakır. Kim, bir Müslümana ırzı ve değerleri çiğnenen bir yerde yardımda bulunursa, Allah da ona öyle bir durumda yardım eder.”²⁰¹

Müslümanın, kardeşine yardım etmesinin ve onun değerlerini korumasının vacip olduğuna delalet eden buna benzer bir çok delil bulunmaktadır. Kendimize sormamız gereken soru şudur: Müslümanların vakıalarından ve onlara karşı girilen zulümden habersiz olmamız ve Müslümanların haberleri ve durumlarını öğrenmenin boşa vakit geçirmek olduğunu düşünmemiz halinde, vacip olan, Müslümanın Müslümana yardım emrini nasıl yerine getirebiliriz.

Vakıayı kavramanın vacip olan kısmına giren bu bölüm ile ilgili birçok mesele vardır. Bunlardan bazıları ümmetin tamamının üzerine vacip iken, bazıları ümmetin içerisinde sadece bir kısmın üzerine vaciptir. Bazıları ise ümmetin tamamı üzerine vacip olmakla birlikte, ümmet içerisinde bir topluluğun bu vacibi yerine getirmesi halinde diğer Müslümanların üzerinden düşer. Ayrıntılı bir şekilde bu ayrıma giren bütün türleri incelemek istersek, konumuz olan, “Taifetu’l-Mansura’nın özellikleri” bahsinin dışına çıkmış oluruz.

2- Tahsil Edilmesi Mendup Olan Kısım: Askeri, iktisadi, sanayi ve buna benzer bir takım dünyevi faydaları içeren ilimler konusunda ümmet içerisinde yeterliliğin sağlanmasından sonra bu ilimler ile uğraşılması mendub hükmünde olur. Ancak bu konuda yeterlilik sağlanamaz ise, bu ilimlerin tahsil edilmesi vacip hükmünde olur. Allahu Tealâ en doğrusunu bilir...

3- Tahsil Edilmesi Günah ve Haram Olan Kısım: Bizzat haram türünden olan veya harama ya da günaha sebep

olan ve iyiliği engelleyen bütün işler bu kısma dahildir. Bunlar, bu konuda sınırlandırılmayacak kadar çoktur... Özellikle günümüzde, kişiyi Allahu Tealâ’dan ve dininden uzaklaştıran şeytanın oyun ve araçları artmıştır... Bu işlerin kötülüklerini ortaya çıkarma ve ümmeti sakındırma gibi bir niyeti ve durumu olmayan kişinin, bu işler ile uğraşmasının günah olduğu ve bu sebeple kendisinin büyük bir tehlikeye düştüğü konusunda şüphe yoktur. Kişinin, kötülüklerini ortaya çıkarmak ve ümmeti sakındırmak maksadı ile şeriatın izin verdiği ölçüde bu tür işleri tanıması ise günah değildir, aksine övülen ameller arasındadır.

4- Tahsil Edilmesi Mübah Olan Kısım: Yukarıda anlatılanların dışında kalan ve vacip, mendup veya haram hükmünde olmayan her şey bu kısma dâhildir.

Sözün Özü

Yukarıda açıklandığı gibi Fıkhu’l-Vakıanın, vacip olan, mendup olan, mübah olan ve haram olan kısımları vardır. Buna göre Fıkhu’l-Vakıanın mutlak olarak vacip olduğunu veya mutlak olarak haram olduğunu söylemek hatadır. Hak ve doğru olduğuna inandığımız görüş, bu meselede tafsilatın bulunuyor olmasıdır... Allahu Tealâ en doğrusunu bilir.

²⁰¹ Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmişlerdir. Sahihu’l-Cami: 5690

BEŞİNCİ ÖZELLİK

Vasat Olmak

Taifetu'l-Mansura'nın, kendisini diğer taife ve fırkalardan ayıran en açık sıfatlarından biri de; vasat ve mutedil olmasıdır. Onlar, dini ve dünyevi hayatlarının bütün kısımlarında ortayolu tutarlar ve ne ifrata ne de tefrite kaçarlar... Allahu Tealâ'nın buyurduğu gibi:

“İşte böylece sizin insanlar üzerinde şahitler olmanız, Rasul'ün de sizin üzerinizde bir şahit olması için sizi vasat bir ümmet kıldık.” (2 Bakara/143)

Taifetu'l-Mansura'nın bir özelliği olan “vasatlık” ibaresinden kastımız, vasatlığın en belirgin hususiyetleri olduğuna dair şeriatın delalet ettiği özellikleri ve gerektirdikleridir. Bunları şöyle açıklayabiliriz:

1- İyilik ve Adalet

Buhari ve diğerlerinin, Ebu Said el-Hudri'den tahrir ettikleri bir hadiste şöyle geçer: “Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “Kıyamet günü Nuh gelir ve; “Buyur, emrindeyim ya Rabbi” der. Allahu Tealâ ona; “Tebliğ ettin mi?” diye sorar. Nuh (aleyhisselam); “Evet, ey Rabbim” diye cevap verir. Allahu Tealâ bu defa onun ümmetine sorar: “Nuh size tebliğ etmiş miydi?” Onlar; “Bize peygamber gelmedi!” derler. Allahu Tealâ Nuh'a (aleyhisselam) yönelerek; “Söylediğin şey hususunda sana kim şahidlik edecek?” diye sorar. Nuh (aleyhisselam): “Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ümmeti!” der ve Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmeti; “Nuh tebliğde bulundu” diye şahitlik yapar. Bu duruma şu ayet işaret eder:

“İşte böylece sizin insanlar üzerinde şahitler olmanız, Ra-

sul'ün de sizin üzerinizde bir şahit olması için sizi vasat bir ümmet kıldık.” (2 Bakara/143)

Ayette geçen “Vasat” kelimesi adalet manasındadır. İbn-i Kesir (rahimehullah) şöyle der:

“Ayette geçen *“vasat bir ümmet...”*, adil bir ümmet manasındadır. Bu aynen Kureyş hakkında, soy ve iyilik yönünden Arapların en vasatıdır demek gibidir.”²⁰²

İbn-i Kuteybe (rahimehullah) şöyle der: “Vasat; adalet ve en makbul olan şeydir. Allahu Tealâ'nın şu sözü buna işaret eder:

“İçlerinde en vasat olanı şöyle dedi...” (68 Kalem/28)

Yani, onların en adil ve iyi olanı manasındadır. Ümmetin iyilerinin vasat olanlar olduğunu Allahu Tealâ'nın şu sözü onaylamaktadır:

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder; kötülükten meneder ve Allah'a iman edersiniz.” (3 Al-i İmran/110)

İbn-i Kesir (rahimehullah) şöyle der:

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz.” (3 Al-i İmran/110)

Yani, onlar ümmetlerin en hayırlısı ve insanların, insanlar için en faydalı olanlarıdır. Bunun içindir ki Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“İşte böylece sizin insanlar üzerinde şahitler olmanız, Rasul'ün de sizin üzerinizde bir şahit olması için sizi vasat bir ümmet kıldık.” (2 Bakara/143)

Yani, en hayırlıları manasındadır.”²⁰³

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözü de bunu açıklamaktadır: “Siz yetmiş ümmeti yetmişe tamamlayan so-

²⁰² Tefsir-u İbn-i Kesir: 1/196.

²⁰³ Tefsir-u İbn-i Kesir: 1/399

nuncu ümmetsiniz. Siz onların en hayırlısı ve Allah yanında en değerli olanıdır.”²⁰⁴ Bu üstünlük, soy, ırk veya cinsiyet itibari ile değil, iyiliği en çok emreden ve kötülüğü en çok engelleyen bir ümmet olmaları nedeniyledir.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*); “Benden önceki peygamberlere verilmeyen şeyler bana verildi” buyurdu. “Ey Allah’ın Rasulü nedir bunlar?” diye soruldu. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“(Düşmanlarıma) Korku vermekle desteklendim, yeryüzünün anahtarları bana verildi, Ahmed diye isimlendirildim, toprak bana temiz ve ümmetim ise en hayırlı ümmet kılındı.”²⁰⁵

Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ümmeti içerisinde iyilik ve adalet yönünden en yüksek derecede olanlar, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama görevini yerine getiren, dini ve dinin değerlerini savunan Taifetu’l-Mansura’dır.

Taifetu’l-Mansura’nın adalet sıfatını belirtirken dikkat çekmek istediğimiz yön şudur: Onlar, düşmanları dahi olsa insanlara karşı insaflıdır...

Birinin aleyhine diğerini severek, insanları, hak etmiş oldukları konumdan daha farklı bir konuma getirmezler. Nerede ve nasıl olursa olsun, iyilikte bulunanın iyiliği hakkında ve kötülükte bulunanın da kötülüğü hakkında, ifrat ve tefrite kaçmadan şahitlikte bulunurlar.

Üstünlük; barış ve rıza halinde insafı olmak değil, öfke ve savaş halinde insafı olmak ve heva ya da nefse meyletmeden adalet ile davranmaktır... Bunu gerçekleştirecek olan ise İslam

²⁰⁴ İbn-i Mace ve Tirmizi rivayet etmişlerdir. Tirmizi hadisin hasen olduğunu söyler. El-Bani bu hadisi zikretmiş, Hakim sahih saymış, Zehebi bunu onaylamıştır. İsnadı hasendir. Mişkату’l-Mesabih: 2685

²⁰⁵ İbn-i Kesir Tefsir’inde (1/400) der ki: Bu yönüyle Ahmed olarak ayrı tutuldu. Hadisin isnadı hasendir

ümmetidir.²⁰⁶ Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi adil davranmamaya itmesin. Adaletli olun. Bu, Allah korkusuna daha çok yakışan (bir davranış)dır. Allah’a isyandan sakının. Allah yaptıklarınızı hakkıyla bilmektedir.” (5 Maide/8)

2- Allahu Tealâ’nın Dosdoğru Yolu Olan Nebevi Menhec Üzere İstikamet

Bu, Taifetu’l-Mansura’nın “Vasatlık” sıfatının en belirgin hususiyetlerindendir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Onlara de ki; ‘Doğu da batı da Allah’ındır. O dilediğini dosdoğru yola iletir. İşte böylece sizin insanlar üzerinde şahitler olmanız, Rasul’ün de sizin üzerinizde bir şahit olması için sizi vasat bir ümmet kıldık.’” (2 Bakara/142-143)

Onlar, Allahu Tealâ’nın dosdoğru olan yoluna bağlılıkları nedeni ile vasat bir ümmettir. Allahu Tealâ, Fatiha Suresi’nde şöyle buyurur:

“Bize, doğru yolu göster. Kendilerine lütuf ve ikramda bulunduğun kimselerin yolunu; gazaba uğramışların ve sapmışların yolunu değil!” (1 Fatiha/6-7)

Bu, iki yol arasındaki bir yoldur. Bunlardan birincisi gaza uğramışların yoludur ki onlar, Allahu Tealâ’nın ve nebilerin haklarını yerine getirmeyen Yahudilerdir. İkincisi ise sapmış olanların yoludur ki onlar, ruhbanlıkta ve İsa (*aleyhisselam*) hak-

²⁰⁶ Bu söylediğimize misal olarak, sözde insan hakları savunucusu olan batı ülkelerinde, son yıllarda çıkarılan ve Müslümanlardan ama sadece Müslümanlardan dilediklerini, diledikleri gibi tutuklamalarını kolaylaştıran onlarca kanunu düşün... Hiçbir mahkeme ve yargılama yapılmadan, sabit hiçbir suç isnat edilmeden, terörist adı ile Müslümanlar esir edilmektedir. Bununla birlikte terörist dahi olsa, Müslümanlar hakkında uygulanan bu kanunların kendi evlatlarından olan vatandaşları hakkında uygulanmayacağını belirtmektedirler...

kında aşırıya kaçan Hristiyanlardır.

Taberi (*rahimehullah*) şöyle der: “Onların vasat olarak nitelendirilmeleri, dinde vasat olmalarından dolayıdır. Onların arasında, ruhbanlığa sapan ve İsa hakkında söylenilmeyen şeyleri söyleyen Hristiyanların sapkınlığı gibi, sapık kimseler yoktur. Yine onların arasında Allahu Tealâ’nın Kitabı’nı değiştiren, peygamberlerini öldüren, Rablerini yalanlayan ve inkar eden Yahudilerin hataları gibi hatalar işleyen kimseler de yoktur. Onlar, orta yolu tutanlardır. Allahu Tealâ, onları bu sıfatla nitelendirmiştir. Çünkü Allahu Tealâ’ya en sevimli olan iş, vasat olanıdır.”²⁰⁷ Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“O halde seninle beraber tevbe edenlerle birlikte emrolunduğun gibi dosdoğru ol! Aşırı da gitmeyin.”

“Şüphesiz, Rabbimiz Allah’tır deyip, sonra dosdoğru yolda yürüyenerin üzerine melekler iner. Onlara: Korkmayın, üzülmeysin, size vadolunan cennetle sevinin! derler.” (41 Fussilet/30)

“De ki: Ben de ancak sizin gibi bir insanım. Bana ilahınızın bir tek İlah olduğu vahy olunuyor. Artık O’na yönelin, O’ndan mağfiret dileyin.” (41 Fussilet/6)

“Şüphesiz bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. (Başka) yollara uymayın. Zira o yollar sizi Allah’ın yolundan ayırır. İşte sakınmanız için Allah size bunları emretti.” (6 En’am/153)

Cabir bin Abdullah’tan şöyle rivayet edilir: “Biz Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile birlikte oturuyorduk. Önüne bir çizgi çizdi ve; “Bu, Allah’ın *Azze ve Celle* yoludur” buyurdu. Daha sonra bir önceki çizginin sağına ve soluna birer çizgi daha çizdi ve; “Bunlar, şeytanın yoludur” buyurdu. Sonra elini ortadaki çizginin üzerine koydu ve şu ayeti okudu:

²⁰⁷ Taberi Tefsiri, 2/6

“Şüphesiz bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. (Başka) yollara uymayın.” (6 En’am/153)²⁰⁸

İstikametın manası hakkında Ömer bin el-Hattab (*radıyallahu anh*) şöyle der: “Emir ve yasakta istikamet üzere olmak ve tilkinin hilesinden kaçınmaktır.”

Hasan şöyle der: “Allah’ın emirleri konusunda istikamet üzere olun, O’na itaat edin ve O’na isyan etmekten kaçının.”

İbn-i Teymiyye şöyle der: “Allahu Tealâ’yı sevmek ve ona kulluk konusunda istikamet üzere olun, bu konuda sağa veya sola meyletmeyin.”

İbnu’l-Kayyim şöyle der: “İstikamet, kapsamlı bir kelimedir ve dinin tamamını kapsar. Allahu Tealâ’nın emir ve yasakları konusunda doğru olmanın hakikati ve ahde vefadır. İstikamet, sözler, fiiller, haller ve niyetler ile alakalıdır. Dolayısıyla istikamet, Allah’ın istediği, Allah adına ve Allah’ın emri üzerine olan şeylerdedir. Şeyhu’l-İslam İbn-i Teymiyye’nin şöyle dediğini işittim:

“En üstün keramet, istikamete bağlı kalmaktır.”²⁰⁹

Taberi (*rahimehullah*), “Bize, doğru yolu göster” (1 Fatiha/6) ayetinin açıklamasında “Sıratu’l-Müstakim”ın manası hakkında şöyle der: “Tefsir ehlinin tamamı, Sıratu’l-Müstakim’in, herhangi bir eğriliği bulunmayan açık yol olduğu hakkında icma etmiştir.”²¹⁰

İbn-i Kesir (*rahimehullah*) şöyle der: “Selef ve haleften olan müfessirler, “Sırat” kelimesinin tefsirinde ihtilaf etmişlerdir. Yapılan tanımlardan elde edilen netice ise, Allah’a ve Rasülü’ne tabi olma aslına dönmektedir.”²¹¹

²⁰⁸ İbn-i Asım, es-Sünne’de rivayet etmiştir. El-Bani, et-Tahric’de sahih olduğunu söylemektedir: 16

²⁰⁹ Medaricu’s-Salikin: 2/104-105.

²¹⁰ Taberi Tefsiri: 1/73.

²¹¹ Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/29

Taifetu'l-Mansura, Allah'a ve Rasulü'ne (*sallallahu aleyhi ve sellem*) tabi olma ve istikamet üzere bulunma konusunda, insanların en üstünüdür.

3- Kolaylaştırmak... Dinde Abartı Ve Aşırılıktan Uzak Durmak

Dinde kolaylaştırma ve aşırılıktan uzaklaşma, vasat olmanın en belirgin özelliği ve isbatıdır. Bunun olmaması halinde vasatlık da olmaz, olması halinde ise vasatlık da olur.

Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*), dinde aşırılığı yasaklamış, sapık Hariciler ve diğerleri gibi, dinde aşırıya kaçanları ise kendi ümmetinden saymamıştır. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Dinde aşırıya gitmeyin, sizden öncekiler ancak dinde aşırıya gittikleri için helak olmuşlardır.”²¹²

Aşırılık, meşru olanın üstüne yapılan her türlü ilavedir.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Şu iki kişi şefaate ulaşamayacaktır: Zalim imam ve dinde aşırıya giden kişi.”²¹³

“Kim bu dinde aşırıya kaçarsa, mağlup olur.”²¹⁴

“Size dosdoğru hidayet yolunu takip etmenizi tavsiye ederim. Kim bu dine galip gelmeye çalışırsa, mutlaka mağlup olur.”²¹⁵

Dosdoğru hidayetten kasıt, ifrat ve tefritin bulunmadığı vasat hidayettir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

“Orta yolu tutun, güzele yakın olanı arayın, sabah vaktinde, akşam vaktinde, bir miktar da gecenin son kısmında yürü-

²¹² Nesei ve İbn-i Mace rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahih: 1283

²¹³ Ebu Asım, es-Sünne'de rivayet etmiş, el-Bani, hadisi et-Tahrir'de sahih saymıştır

²¹⁴ Ebu Asım, es-Sünne'de rivayet etmiş, el-Bani, hadisi sahih saymıştır.

²¹⁵ Ebu Asım, es-Sünne'de rivayet etmiş, el-Bani, hadisi sahih saymıştır.

yün (ibadet edin), ağır ağır hedefe varabilirsiniz.”²¹⁶

Yani, aşırılık veya faydasız uçlara değil, orta yola bağlı kalın... Bu şekilde kurtulur ve Rıdvan cennetlerine ulaşırsınız.

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*); “Aşırı gidenler helak olmuştur” buyurmuş ve bunu üç defa tekrar etmiştir.²¹⁷

Nevevi (*rahimehullah*) şöyle der: “Yani, sözlerinde ve fiillerinde, sınırları aşanlar, aşırıya gidip derine dalanlar.”²¹⁸

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), ibadetini ibadetleriyle kıyaslayan bir topluluğa şöyle demiştir: “Sizler böyle böyle mi söylediniz? Halbuki Allah'a yemin olsun Allah'tan en çok korkunuz ve yasaklarından en ziyade kaçınanınız benim. Ancak buna rağmen, bazen oruç tutar, bazen yerim; namaz kılarım, uyurum ve kadınlarla evlenirim. (Benim sünnetim budur), kim sünnetimi beğenmezse benden değildir.”²¹⁹

Bu, orta yolun bütün anlam ve ifadelerini içeren bir hadistir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), şüphe, zan ve küfür türünden olmayan günah ve masiyetler ile Müslümanları tekfir eden aşırı Hariciler hakkında şöyle buyurur:

“Ümmetimden bir grup çıkar. Kur'an'ı öyle okurlar ki, sizin okuyuşunuz onlarınkinin yanında bir hiç kalır. Namazınız da namazlarına göre bir hiç kalır. Orucunuz da oruçları yanında bir hiç kalır. Kur'an'ı okurlar, onu lehlerine zannederler. Halbuki o aleyhlerinedir. Namazları köprücük kemiklerinden öteye geçmez. Okun avı delip çıktığı gibi İslam'dan çıkarlar.”²²⁰

“İslam ehlini öldürürler, put ehlini bırakırlar. Eğer onların durumunu kavramış olsaydınız, Ad kavmi gibi onları öldürür-

²¹⁶ Buhari

²¹⁷ Müslim

²¹⁸ Şerhu Sahih-i Müslim: 16/220.

²¹⁹ Müttetekun Aleyh

²²⁰ Müslim

dünüz.”²²¹

Onların öldürülmelerinin mübah kılınmasına sebep olan şeylerden birisi; tekfir konusunda aşırıya kaçmaları nedeni ile Müslümanları haksız yere öldürmeleridir. Bir hadiste şöyle geçer: “Müslümanı tekfir etmek, onu öldürmek gibidir.”

Onlar hakkında Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Dinde derine dalarlar ve böylece okun avı delip çıktığı gibi dinden çıkarlar.”²²²

“Aranızda öyle bir topluluk var ki, ibadetlerine insanlar hayran kalır. Bunların kendileri de yaptıklarını beğenirler. Ancak okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar.”²²³

Müslim bin Ebi Bekre, babasından şöyle rivayet eder: “Allah’ın Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem), (namaza giderken) secde halinde olan bir adam ile karşılaştı. Namazını kılıp, adamın yanına geri döndüğünde onun hala secdede olduğunu gördü. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kalktı ve; “Kim bunu öldürecek?” buyurdu. Bir adam kılıcını çıkarıp savurdu ve sonra: “Ey Allah’ın Rasulü! Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah’ın kulu ve rasulü olduğuna şahadet edip secde eden bir adamı nasıl öldürebilirim?!” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) yine; “Kim bunu öldürecek?” buyurdu. Bir adam kalktı ve “Ben” dedi. Kılıcını çıkardı ve savurdu. Daha sonra eli titredi ve; “Ey Allah’ın Rasulü! Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem) Allah’ın kulu ve rasulü olduğuna şahadet edip secde eden bir adamı nasıl öldürebilirim?!” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle

²²¹ Müttefekun Aleyh

²²² Ahmed ve İbn-i Ebi Asım es-Sünne’de rivayet etmiştir. El-Bani, et-Tahric’de hadisin sahih olduğunu belirtmiştir.

²²³ Ebu Ya’la tahrir etmiştir. Es-Silsiletü’s-Sahihah: 1895

buyurdu: “Nefsim elinde olan Allah’a yemin olsun ki, eğer onu öldürseydiniz, ilk fitnenin sonu olurdu.”²²⁴

Ebu Said el-Hudri’den (radıyallahu anh) şöyle rivayet edilmiştir: “Ebu Bekir, Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi ve şöyle dedi:

“Ey Allah’ın Rasulü! Şöyle şöyle bir vadiden geçtim. Orada iyi görünüşlü mütevazı bir adam namaz kılıyordu.” Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ona; “Git ve onu öldür” dedi. Bunun üzerine Ebu Bekir adamın yanına gitti, onu yine aynı halde görünce, onu öldürmeden geri döndü. Rasulullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) döndü. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); Ömer’e “Git ve onu öldür” dedi. Ömer gitti, Ebu Bekir’in görmüş olduğu durumun aynısını gördü ve bu nedenle öldürmedi. Ömer de döndü ve dedi ki: “Ey Allah’ın Rasulü! Onu, mütevazı bir şekilde namaz kılarken gördüm. Bu nedenle de onu öldürmedim.” Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem); “Ali! Git ve onu öldür” buyurdu. Bunun üzerine Ali gitti, fakat onu göremedi. Ali geri döndü ve; “Ey Allah’ın Rasulü! Onu göremedim” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “Bu adam ve onun arkadaşları, Kur’an okurlar, fakat okudukları gırtlaklarından aşağı inmez. Okun yaydan çıktığı gibi dinden çıkar, ok yaya geri dönmedikçe, dinlerine geri dönmezler. Onları öldürün. Onlar, yaratılmışların en kötüleridir.”²²⁵

Dinde aşırıya kaçmaları nedeni ile dünyalarını ve ahiretlerini nasıl kaybettiklerine dikkat edilmelidir.

Dinde, kulların üzerindeki zorluğu kaldırmanın ve kolaylaştırmanın müstehap (hatta vacip) olduğunun delillerinden bazıları da Allahu Tealâ’nın şu ayetleridir:

“O, sizi seçti; din hususunda üzerinize hiçbir zorluk yükle-

²²⁴ Ahmed tahrir etmiştir. Es-Silsiletü’s-Sahihah: 2495.

²²⁵ Ahmed tahrir etmiştir. El-Bani der ki: İsnadı hasendir. Es-Silsiletü’s-Sahihah: 5/659

medi.” (22 Hac/78)

“Allah size herhangi bir güçlük çıkarmak istemez; fakat sizi tertemiz kılmak ve size (ihsan ettiği) nimetini tamamlamak ister; umulur ki şükredersiniz.” (5 Maide/6)

“Görmeyene güçlük yoktur; topala güçlük yoktur; hasta-ya da güçlük yoktur.” (24 Nur/61)

“Her kim bunlardan yemeye mecbur kalırsa, başkasının hakkına saldırmadan ve haddi aşmadan bir miktar yemesinde günah yoktur.” (2 Bakara/173)

“Üzerine Allah’ın adı anılıp kesilenden yememenize sebep ne? Allah, çaresiz (kalıp da) yemek zorunda kaldığınız (şeylerin) dışında, haram kıldığı şeyleri size açıklamıştır.” (6 En’am/119)

“Allah her şahsı, ancak gücünün yettiği ölçüde mükellef kılar.” (2 Bakara/286)

“Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez.” (2 Bakara/185)

“Seni en kolaya yöneltip, onda başarılı kılacağız.” (87 A’la/8)

“Şunu iyi bil ki, muhakkak zorlukla beraber bir kolaylık vardır.” (94 İnşirah/5)

Bu ve benzeri birçok ayet, dinde aşırılıktan sakınıp, kolaylaştırmaya teşvik etmektedir!

Sünnetten ise bunun delilleri Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözleridir:

“Şüphesiz Allahu Tealâ, bu ümmet için kolaylıktan razı olmuş ve zorluğu kötü görmüştür.”²²⁶

“İnsanları çağırın; müjdeleyin, nefret ettirmeyin; kolaylaş-

²²⁶ Taberani rivayet etmiştir. Sahihu’l-Cami: 1769.

tırın, zorlaştırmayın.”²²⁷

“Allah beni zorlanmış ve zorlaştırıcı olarak değil, öğretici ve kolaylaştırıcı olarak gönderdi!”²²⁸

“Bu din kolaylıktır. Kimse (aşırı gayretle) dini geçmeye çalışmasın (başta çıkamaz). Dolayısıyla bu aşırılığı engelleyin, yaklaşın ve müjdeleyin.”²²⁹

“Dini en hayırlı olanınız, onu kolaylaştırandır; dini en hayırlı olanınız, onu kolaylaştırandır.”²³⁰

“Eğer ümmetim üzerine zahmet vermeyecek olsaydım, her namazda misvak kullanmalarını emrederdim.”²³¹

“Ben, uzun tutmak arzusuyla namaza başlarım. (Namazı kıldırırken) bir çocuk ağlaması kulağıma gelir. Çocuğun ağlamasından annesinin duyacağı acıyı bildiğim için namazı uzatmaktan vazgeçerim.”²³²

“Ey insanlar, aranızda nefret ettirenler var. Aranızda kim imam olursa, uzatmasın. Çünkü arkasında ihtiyarlar, zayıflar ve ihtiyaç sahipleri vardır.”²³³

İbn-i Mes’ud (radıyallahu anh) şöyle der: “Aşırılıktan ve derine dalmaktan sakının. Önceden yapılane (selefin yaptığına) siz de uyun.”

Ömer bin el-Hattab (radıyallahu anh) şöyle der: “Kendimizi zorlamaktan nehyolunduk.” Bir defasında Ömer (radıyallahu anh) yolda yürüyordu ve üzerine bir oluktan su damladı. Ömer’in yanındaki kişi oluğun sahibine hitaben şöyle dedi: “Ey oluğun sahibi, su temiz miydi yoksa necis miydi?” Oluk sahibi

²²⁷ Müslim rivayet etmiştir. Sahihu’l-Cami: 246

²²⁸ Müslim

²²⁹ Buhari

²³⁰ Ahmed ve diğerleri rivayet etmiştir.

²³¹ Müttetekun Aleyhi

²³² Buhari

²³³ Müttetekun Aleyhi

daha cevabını vermemişti ki Ömer (*radıyallahu anh*); “Ey oluk sahibi, bize cevap verme” dedi ve yoluna devam etti.

İbn-i Ömer’e (*radıyallahu anh*)a, Mecusilerin yapmış olduğu peynir hakkında soruldu. Bunun üzerine İbn-i Ömer şöyle cevap verdi:

“Müslümanların çarşısında bulduğum şeyi satın alır ve herhangi bir şey sormam.”

İmam Şa’bi (*rahimehullah*) şöyle der: “İki durum birbiriyle çatıştığında, onlardan en kolay olanı hakka en yakın olanıdır. Allah Tealâ’nın şu sözü buna işaret eder:

“Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez.” (2 Bakara/185)

İbrahim en-Nehai şöyle der: “Aklını iki durum meşgul ederse, onların içinden kolay olanının, Allah’a en sevimli olanı olduğu zannedilir.”

Mücahid, Katade ve Ömer bin Abdülaziz’den şöyle rivayet edilmiştir: “İki durumdan en üstün olanı, en kolay olanıdır. Allah’ın şu sözü bunun delilidir: “Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez.”²³⁴

Ancak kolay olanın tercih edilmesi yönündeki bu talep, nefisleri hastalıklı olan bazılarının yaptığı gibi, Nebi’den (*sallallahu aleyhi ve sellem*) aktarılan hükümlerin yerine getirilmemesine bahane olmamalıdır... Çünkü Rasulullah’tan (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bize aktarılan uygulama, iki durum ile karşılaşıldığında ve bunlardan birinin tercih edilmesi gerektiğinde, Allah Tealâ’nın emrine muhalif olmadığı sürece bunlardan kolay olanının tercih edileceği yönündedir.

İfrata ve tefrite kaçmadan, Nebi’den (*sallallahu aleyhi ve sellem*) aktarılanlara bağlı kalmanın aşırılık olarak isimlendiril-

²³⁴ 2 Bakara/185. Bu sözün tahriri hakkında, Şeyh Nasır el-Ömer’in “el-Vasitiyye fi Dav’i’l-Kur’ani’l-Kerim” isimli kitabına bakınız.

mesi veya kolaylaştırma emrine aykırı olarak algılanması caiz değildir.

Hiçbir ilave veya eksiltme yapmadan, sünnete bağlı kalan kişileri, aşırıya kaçmak ile itham etmek hakiki manada aşırıya kaçmak ve inatçılık yapmak demektir. Bununla birlikte böyle bir itham, Allahu Tealâ’nın şeriatını ve Nebi’nin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sünnetini de aşırılık ile suçlamak olur. Allahu Tealâ’nın şeriatını veya O’nun Nebisini aşırılık ile suçlamak ise, Allahu Tealâ’nın şeriatında veya Nebi’nin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sünnetinde eksikliğin olduğunu söylemek gibidir ki bu, küfürdür ve kişiyi dinden çıkarır.

Dolayısıyla herhangi bir şeyi aşırılık veya aşırı olmama ile nitelerken dikkat edilmelidir. Zira kişinin önem vermediği bir kelimesi, cehennemin yetmiş kat dibindeki çukura düşmesine sebep olabilir...!

4- Her İkisi de Kötü Olan İki Şey Arasında Orta Yolu Bulma

Her ikisi de batıl olan iki durum arasında orta yolu bulma, vasat olmanın özelliklerindendir. Zira hak, eksiltme veya ilavede bulunmaksızın, her ikisi de batıl olan iki yolun ortasındadır.

İmam Tahavi (*rahimehullah*), Akidetu’t-Tahaviyye’de şöyle der: “Allah’ın yeryüzündeki ve gökyüzündeki dini birdir, o da İslam’dır. Bu din, ifrat ve tefrit, temsil ve ta’til²³⁵, zulüm ve güç, güven ve ümitsizlik arasındadır.”

İbnu’l-Kayyim (*rahimehullah*) şöyle der: “Seleften bazıları şöyle demişlerdir: Allahu Tealâ ne zaman bir kula bir şeyi emretse, mutlaka şeytan ya ifrat veya tefrit ile kulun karşısına çıkarak itiraz eder. Buna önem vermeyerek aşırılığa ve noksanlığa

²³⁵ Ta’til; boşluk, boş olmak ve terketmek demek olan atıl olmaktan gelen bir lafızdır. Burada bundan kasıt, Allahu Tealâ’nın sıfatlarını reddetmek ve bu sıfatların Allah’ın zatı ile kaim olduklarını kabul etmemektir.

kaçmayan kişi zafere ulaşır.”²³⁶

İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “Şüphesiz ki Fırkatu’n-Naciye (kurtulmuş fırka) olan ehl-i sünnet ve’l-cemaat, Allahu Tealâ’nın Kitabı’nda haber verdiği şeylere iman ettikleri gibi, bunlara da herhangi bir tahrif ve ta’til, herhangi bir keyfiyetlendirme ve misillendirme sözkonusu olmaksızın iman ederler. Aksine onlar ümmetin fırkaları arasında vasattırlar. Tıpkı bu ümmetin diğer ümmetler arasında vasat ümmet oluşu gibi.

Onlar Allahu Tealâ’nın sıfatları bahsinde ta’til ediciler olan Cehmiye ile temsil ehli olan Müşebbihe arasında, Allahu Tealâ’nın fiilleri hususunda Cebriye ile Kaderiye arasında, Allahu Tealâ’nın vaidi (tehdidi) hususunda Mürcie ile Kaderiye’ye ve başkalarına mensup Vaidiye arasında, imanın isimleri ve din hususunda ise Haruriler ile Mutezile arasında ve Mürcie ile Cehmiye arasında, Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ashâbı hususunda ise Rafiziler ile Hariciler arasındadırlar.”²³⁷

İmam Taberi (*rahimehullah*) şöyle der: “Onların vasat olarak nitelendirilmeleri, dinde vasat olmalarından dolayıdır. Onların arasında, ruhbanlığa sapan ve İsa hakkında söylenilmeyen şeyleri söyleyen Hristiyanların sapkınlığı gibi, sapık kimseler yoktur. Yine onların arasında Allahu Tealâ’nın Kitabı’nı değiştiren, peygamberlerini öldüren, Rablerini yalanlayan ve inkar eden Yahudilerin hataları gibi hatalar işleyen kimseler de yoktur. Onlar, orta yolu tutanlardır. Allahu Tealâ, onları bu sıfatla nitelendirmiştir. Çünkü Allahu Tealâ’ya en sevimli olan iş, vasat olanıdır.”²³⁸

Uyarı

Bütün bu anlatılanlardan sonra, dinde vasat olma esasını

²³⁶ Medaricu’s-Salikin: 2/108.

²³⁷ Şerhu’l-Akideti’l-Vasitiyye, s: 124-132.

²³⁸ Taberi Tefsiri, 2/6

tahrif ederek bu konuda aşırılığa kaçan anlayışın batıllığı ortaya çıkmaktadır. Zira onların anlayışına göre vasat olmak; hak ile batılın, şer’an övülmüş olan ile şer’an kötülenmiş olanın ve iyi ile zayıfın arasında bulunmaktır.

Vasat olma iddiası ile, hak ile batılın arasını bulmaya ve iman ile küfrü birbirine yakınlaştırmaya çalışmaktadırlar. Kendilerine bu yaptıkları hakkında sorulduğunda ise, İslam’ın vasat olmayı emrettiğini ve kendilerinin de bu emri yerine getirdiklerini söylerler. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Ağızlarından çıkan bu söz ne büyük oldu! Çünkü yalandan başka bir şey söylemiyorlar.” (18 Kehf/5)

Cevap niteliğinde verdikleri bu söz, asıl itibari ile haktır. Ancak onlar bu söz ile batılı istemekte ve bu isteklerine bir zemin olarak da bunu kullanmaktadırlar.

Dindeki vasatlık esasına göre değerlendirildiğinde, onların bu vasatlık anlayışı, tefrite kaçmaktan ve dinin hükümlerini noksanlaştırmaktan başka bir şey değildir. Onların bu yaptıkları, günahını ve tefrite kaçtığını itiraf eden kişinin, dinin herhangi bir konusunda noksanlaştırma yapması nedeni ile işlediği kötülükten daha ağır ve daha şiddetli bir kötülüktür.

Sözün Özü

İslam’da orta yolu tutmak, Taifetu’l-Mansura’nın, kendisini diğer taifelerden ayıran en açık üslubu ve niteliğidir. Zira Allahu Tealâ’nın rıza ve desteğine mazhar olmuş bir taifenin, karakter, akide, ahlak ve anlayış olarak aşırılığa veya ihmale meyletmiş olması düşünülemez. Taifetu’l-Mansura’nın bu vasıflarda olması imkansızdır. Bu vasıflarda olan bir taifenin ise, Taifetu’l-Mansura olması imkansızdır. Allahu Tealâ’dan bizi, ifrat ve tefrite meyletmeksizin, orta yolu tutan kimselerden kılmasını dile-riz...

ALTINCI ÖZELLİK

İlim

Taifetu'l-Mansura'nın en önemli özelliklerinden birisi de “İlim”dir. Onlar, din ve dünya işlerinde âlimdirler. Çünkü yukarıda anılan diğer sıfatlara sahip olan kimselerin âlim olması gerekir... Bu, Taifetu'l-Mansura'nın bütün fertlerinin âlim olması, ilim ve ilmin tahsili ile meşhur olması ve her bir ferdin, ilim ve ilmin tahsili konusunda eşit seviyede olması manasında değildir. Olması gereken şey; onların, ilmiyle amel eden rabbani âlimlerden saflarını ayırmamalarıdır. Zira iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama, Allah yolunda cihad, dinin açığa çıkması ve üstün olması, bid'at değil ittiba ehlinden olmak gibi görevlerin yürütülmesi, ilmiyle amel eden âlimler veya en azından, amacı gerçekleştirebilecek kadar şer'i ilme sahip olan kişiler ile mümkün olur. Bir şeyin cahili, o şeyi kaybeden gibidir ve dolayısıyla da o şeyi bir başkasına vermesinin imkânı yoktur. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir ümmet (topluluk) bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (3 Al-i İmran/104)

Dahhak, “Ümmet” kelimesinin tefsirinde: “Onlar, sahabenin ve ravilerin önde gelenleri, yani mücahidler ve âlimlerdir.” der²³⁹

²³⁹ Tefsir-u İbn-i Kesir: 1/398.

Kurtubi, şöyle der: “Bunun anlamı, bütün insanların âlim olması değil, yöneticilerin âlim olmasının gerektiğidir.”²⁴⁰ Yine Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Nice peygamberler vardı ki, beraberinde birçok Allah erleri bulunduğu halde savaştılar da, bunlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever.” (3 Al-i İmran/146)

Bu, Taifetu'l-Mansura'nın özelliğidir. Hasan şöyle der: Ayette geçen “Ribbiyyun” dan kasıt, sabırlı alimlerdir.”²⁴¹

Dolayısıyla bu, Taifetu'l-Mansura'nın fertlerinin tamamı alim olmasa da, saflarında ilmi ile amel eden alimlerin mutlaka bulunmasının gerektiğine delalet etmektedir.

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) şöyle der: “Vacip olan davin gereklerinin ve buna benzer diğer yükümlülüklerinin yerine getirilebilmesi için bir takım şartlara uyulması gerekir. Şu hadiste belirtildiği gibi: “İyiliği emreden ve kötülüğü yasaklayan kim senin, emrettiği ve yasakladığı şeyde fakih; emrettiği ve yasakladığı şeyde samimi, emrettiği ve yasakladığı şeyde sabırlı olması gerekir.”

Fıkıh, emretmeden önce iyiliği bilmek ve yasaklamadan önce kötülüğü reddetmek için; samimiyet, emretme ve yasaklama esnasında amaca en kısa yoldan ulaşmak için ve sabır ise, iyiliği emretme ve kötülüğü yasaklama görevi yerine getirildikten sonra gelen eziyetlere tahammül edebilmek için gereklidir. Zira kişinin maruz kaldığı eziyetlerin çoğu bu görevi yerine getirmesi sebebiyle meydana gelir.”²⁴²

Taifetu'l-Mansura'nın bu özelliğini açıklamaktan kastımız, okuyucunun ilim ve ilim tahsili konusunda ve özellikle de ilmin

²⁴⁰ Tefsir-u İbn-i Kesir: 4/165.

²⁴¹ Tefsiru'l-Kurtubi: 4/230.

²⁴² İbn-i Teymiyye, Mecmuu'l-Fetava: 15/167.

en iyi ve en şerefli kısmı olan “La İlahe İllallah” Tevhidi’nin şahadeti, bu şahadetin gerektirdikleri ve bu şahadeti bozan haller ile ilgili ilme Taifetu’l-Mansura’nın vermiş olduğu önemi kavramasıdır. Zira ilmin bu kısmı, ilk olarak öğrenilmesi ve ilk olarak da öğretilmesi gereken kısımdır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Bil ki, Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur.” (47 Muham-med/19)

“La İlahe İllallah” ilminin tahsili ise, onun anlamını kavramak ve bununla birlikte onun gerektirdikleri ve onu bozan halleri de bilmek ile olur. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Andolsun ki biz, ‘Allah’a kulluk edin ve ‘tağut’tan sakının’ diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik.” (16 Nahl/36)

“O halde kim ‘tağut’u inkâr edip Allah’a iman ederse, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah iştir ve bilir.” (2 Bakara/256)

Sahih-i Müslim’de, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Kim Allahu Tealâ’yı birler ve onun dışında ibadet edilenleri inkar ederse, malı ve kanı haram olur; hesabı ise Allah’a kalmıştır.”

Diğer bir rivayette ise şöyle geçer:

“Kim La İlahe İllallah der ve Allahu Tealâ’dan başka ibadet edilen şeyleri red ederse, malını ve canını korumuş olur. Ancak İslam’ın hakkı müstesna. Hesabı ise Allah’a aittir.”

Hadisten anlaşılmaktadır ki, Allahu Tealâ’yı birlemesine veya “La İlahe İllallah” demesine rağmen, Allahu Tealâ’nın dı-

şında kendisine ibadet edilen her şeyi inkâr etmediği sürece kişinin mal ve kan dokunulmazlığı geçerli sayılmaz. ²⁴³

Bu yüce ilmin üstünlüğünün delillerinden biri de, Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem), Muaz’ı (radıyallahu anh) Yemen’e gönderdiği sırada söylediği şu sözleridir:

“Sen, ehl-i kitap olan bir kavme gidiyorsun. Onları ilk olarak çağıracağın şey, Allah’a ibadet (başka bir rivayette ise Allah’tan başka ilah olmadığına şahadet) etmek olsun. Bu meselede onlar sana itaat ederlerse, onlara Allah’ın, her gece ve gündüzde beş vakit namazı farz kıldığını haber ver...”

Cündeb bin Abdullah’tan şöyle dediği rivayet edilmiştir: “Biz erginlik çağına yaklaşmış bir grup genç, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraberdik. Kur’an’ı öğrenmezden önce imanı öğrendik. Sonra da Kur’an’ı öğrendik. Kur’an sayesinde imanımız arttı.”²⁴⁴

Buradan, bu yüce ilmi öğrenmekten geri duran ve öncelikler arasında en sonuncu sıraya bırakan kişilerin düştükleri hataları anlaşılmaktadır. Bu hata onları, sahabe ve tabiinin imanını gibi bir imana sahip olmak için çalışmak yerine, acizlerin imanını üzere kalmaya sevkeder.

²⁴³ Bu, “La İlahe İllallah” sözüyle İslam’a girilmediği ve bu sözün gereklerini ve şartlarını yerine getirmedikçe şahadetin fayda vermeyeceği anlamına gelmez. Dil ile Tevhid’i ikrar etmek, kişiyi İslam’a sokar, ona fayda verir ve değerlerini koruma altına alır... Ancak bu kelimeyi söylemesine rağmen, bu kelimeyi bozan durumlardan herhangi birini izhar eder ve şer’i muteber bir öze de sahip olmazsa, mücerred olarak bu kelimeyi ikrar etmesi ona fayda vermez ve değerlerini de koruma altına almaz. Kişi, İslam dairesinden çıkışına sebep olan durumu idrak eder, bunu terkeder ve bundan tevbe ederse, yeniden İslam dairesine girer ve bu kelime ona fayda verir. “Tekfirin Kuralları” ve “La İlahe İllallah’ın Şartları” isimli kitaplarımızda bu konuyu inceledik ve delillerini aktardık.

²⁴⁴ Sahihu Sünen-i İbn-i Mace: 170

İyiliği emretme ve kötülüğü yasaklama ve Allah yolunda cihad görevleri de, ilme ve ilmin tahsil edilmesine önem vermeyi gerektirmektedir. Zira ancak bu şekilde yükümlülükler ve şer'i vacipler en iyi bir şekilde ve tam olarak yerine getirilebilir.

Sözün Özü

İlim ve özellikle de Tevhid ilmi, Taifetu'l-Mansura'nın özelliklerindendir. Bu taifenin fertlerinden bazılarının, dinin bazı meseleleri hakkında cahil olması ihtimali bulunsa da; Tevhid, Tevhid'in gerektirdikleri ve Tevhid'i bozan durumlar konusunda onlardan birinin bile cahil olması düşünülemez...

YEDİNCİ ÖZELLİK

Sabır ve Sebat

İmtihanlar topluluğu olan Taifetu'l-Mansura'nın omuzlarında yüce görevler yüklüdür. Bu taife ile imtihanlar, birbirinden uzak olan iki şey değil, birbirine yakın olan iki şeydir. Dolayısıyla ne zaman ki Taifetu'l-Mansura anılsa imtihanlar, belalar, acılar ve yaralar da onlarla birlikte anılır... Batılın okları ne kadar çoğalsa ve kendileri için ne kadar şiddetlense de, imtihan ve sevabın gereği olarak hak üzere sabır ve sebat da artar...

Bela, kişi tarafından sabır, sebat ve karşılığını Allahu Tealâ'dan bekleyerek güzelce def edilmediği sürece, beraberinde öfke ve hayırlı şeylerden uzaklaşmayı getirir. Bu ise, dünya ve ahirette, sahibini felakete götüren ve övülmeyen bir imtihandır. Kişinin imanının zayıflığını gösterir... Taifetu'l-Mansura, bu kınanan durumdan en uzakta olan kimselerdir.

Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hadislerinde, yüce bir topluluk olarak bahsedilen Taifetu'l-Mansura'nın imtihansız, yarasız, kurbandsız, acısız, kansız, sabır ve sebatsız olması düşünülemez...

Kendisini "Selefi" diye isimlendiren, zalim tağutların saraylarına yakın bir konumda bulunan, bir gün dahi olsa bela ve musibetler ile imtihan olunduğu bilinmeyen o gururlu kişi bana, kendi nefsi için referans vererek, "Biz, Taifetu'l-Mansura'yız... Zira bizden başka kim olabilir ki..?" dediğinde gülmüştüm... Hâlbuki bunlar karmakarışık aldatıcı düşler, şeytanın kandırması ve saçmalıktır... Keşke bilselerdi...!

Taifetu'l-Mansura'ya gelince... Onlar, hayır ve iyilik meydanlarının hepsinde ön saftadırlar... Cihad ve savaş ile, hakkı haykırarak, kendilerine düşmanlık eden ve karşı çıkan kimse-
lere karşı üstün olmaları ile bilinirler... Allah yolunda kınayıcı-
nın kınamasından korkmazlar... Bu özellikler ise, ancak imti-
hanlar ile ve verilen kurbanlara rağmen hak üzere sabır ve sebat
ile kazanılır... Allahu Tealâ'nın buyurduğu gibi:

"Bugün ben onlara, sabrettiklerinin karşılığını verdim. Onlar, hakikaten muradlarına erenlerdir." (23 Mü'minun/111)

"İşte onlara, sabretmelerinden ötürü, mükafaatları iki defa verilecektir." (28 Kasas/54)

"Sabretmelerine karşılık onlara cenneti ve (cennetteki) ipekleri lutfeder." (76 İnsan/12)

*"Andolsun ki sizi biraz korku ve açlık; mallardan, canlar-
dan ve ürünlerden biraz azaltma (fakirlik) ile deneriz. Sabre-
denleri müjdele!"* (2 Bakara/155)

Allahu Tealâ sabrı, sabredenleri ve birbirlerine sabrı tavsiye edenleri övmüştür:

"Asra yemin ederim ki, insan gerçekten ziyan içindedir. Bundan ancak iman edip salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır." (103 Asr/1-3)

"...Doğru erkekler ve doğru kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar... Allah, bunlar için bir mağfiret ve büyük bir mükafat hazırlamıştır." (33 Ahzab/35)

"Allah sabredenleri sever." (3 Al-i İmran/146)

"Allah sabredenlerle beraberdir." (2 Bakara/249)

Allahu Tealâ'nın beraberinde olduğu kimse için, hiçbir ka-
yıp ve korku yoktur.

Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Zafer, sabırla birlikte gelir, kurtuluş ise sıkıntıyla gelir. Zorlukla birlikte kolaylık vardır.”

Sahabe (*radiyallahu anh*) Mekke'de iken belalar arttığında, düşmanlarından gördükleri eziyetin şiddetini Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şikâyet ettiler ve kendileri için dua etmesini istediler. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) onlara şöyle buyurdu:

“Sizden önce öyleleri vardı ki, kişi yakalanıyor, onun için hazırlanan çukura konuyor, sonra getirilen bir testere ile başının ortasından ikiye bölünüyordu. Bazısı vardı, demir taraklarla taranıyor, vücudundaki et ve kemikler ayrılıyordu. Bu yapılanlar onları dinlerinden çeviremiyordu. Allah'a yemin olsun, Allah bu dini tamamlayacaktır. Öyle ki, bir yolcu devesine bindi mi, San'a'dan kalkıp Hadramevt'e kadar gidecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak, koyunu için de sadece kurttan korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz.”²⁴⁵

Yukarıda aktarılanlardan anlaşılmaktadır ki, Taifetu'l-Mansura'dan olabilmek ve zafere, fethe ve başarıya ulaşabilmek için, hak üzere sabır ve sebat özelliğiyle donanmak ve ne kadar şiddetli olursa olsun bu sabır ve sebatın sonuçlarına ve zorluklarına tahammül etmek gerekir.

Taifetu'l-Mansura, peygamberlerin varisleri olan topluluktur... Peygamberlerin davetinin ise düşmanları vardır... Peygamberlerin davasını miras olarak alan kimsenin, peygamberlerin düşmanlarına ve peygamberlerin düşmanlarından gelen düşmanlığa karşı koyması gerekir... Varaka bin Nevfel'in Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dediği şu söze bakın:

²⁴⁵ Müttetekun Aleyhi

“Senin getirdiğin gibi bir din getiren hiç kimse yoktur ki, ona düşmanlık edilmemiş olsun!”²⁴⁶

Peygamberlerin varislerinden olan ve peygamberlerin menheci üzere yürüyen kimsenin, peygamberlerin batıl topluluklardan gördükleri düşmanlığa maruz kalması kaçınılmazdır.²⁴⁷

Peygamberlerin menheci üzere yürümek ve bu yürüyüşünde dosdoğru ve başarılı olmak isteyen, bununla birlikte imtihanlara ve düşmanlara maruz kalmak istemeyen kişi, olması mümkün olmayan bir şeyi düşleyen kimsedir. Onun hali, birbirine zıt iki şeyi bir araya getirmeye çalışan kişiye benzer...

Medine ehli, ikinci Akabe'de Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bey'at etmek istediklerinde, Sa'd bin Zürrare (*radiyallahu anh*) onlara, üzerinde bulundukları işin tehlikesini hatırlatmak için şunları söyledi:

“Yavaş olun ey Yesrib halkı! Şüphesiz O'nun bu çıkışı, bütün Araplardan ayrılmak veya en hayırlılarınızın öldürülmesi ve size karşı kılıçların çekilmesi demektir. Eğer siz buna sabreden bir topluluk olacaksanız, O'nu alın. Ecriniz ise Allah katındadır.

²⁴⁶ Buhari

²⁴⁷ Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*), “Alimler, peygamberlerin varisleridir” hadisi hakkında konuşan çoğu kişi bu hadisi hatalı bir şekilde anlamaktadır. Zira hadiste kastedilen ilim ehlinin özelliğini, sadece ilmi metinlerin ezberlenmesi olarak algılıyorlar ve ameli hiç hesaba katmıyorlar. Doğru olan ise, alimlerin, hem ilim ve hem de amel bazında peygamberlerin varisleri olduklarıdır. Onlar, cihad ve kurban vermede, hakkı haykırmada ve belalara karşı sabretmede peygamberlerin varisleridirler... Onlar, Allahu Tealâ'dan korku ve takvada peygamberlerin varisleridirler... Onlar, ahlaklarında, tavırlarında ve bütün fiillerinde peygamberlerin varisleridirler... Peygamberlerin gerçek varisleri ancak bu alimlerdir... Hadisin bu şekilde anlaşılması ve açıklanması gerekir.

Ancak nefislerinizden korkan bir topluluk iseniz, bu işten vazgeçin ve bunu O'na açıklayın.”²⁴⁸

İşte bu, zorlukların ve sorumlulukların büyüklüğüdür: Küfür ve dalalet üzere olan toplumdan ayrılma, öldürülme ve en hayırlı davetçilerin kovulması... Kafir milletlerin kılıçlarıyla, hak ve iman ehline yapılan saldırılar... Dolayısıyla kim gerçekten nebilerin varisi ise, Allah'a davetin ve Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) menheci üzerinde yürümenin sonuçlarına tahammül konusunda nefsinin razı etmeli, düşmanın hile ve tuzaklarına karşı hazırlıklı olmalıdır. Ecri ise Allahu Tealâ'ya aittir...

Sa'd bin Zürrare ve beraberindekilerin, daha Müslüman olmalarının ilk günlerinde ve Nebi'ye (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bey'atlarından önce, bütün bunları bilmeleri ilginçtir... Günümüzde ise doktora yapmış, uzun yıllar boyunca üstadlarının ellerinde yetişmiş ve üniversiteler bitirmiş kişilerin, bu konuda şüphe içerisinde olduklarını, tartıştıklarını ve aslında bu konunun cahili olduklarını görmekteyiz... Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Onlar güçleri yeterse, sizi dininizden döndürmek için sizinle savaştıktan hiçbir zaman geri durmazlar.” (2 Bakara/217)

“O (düşman) topluluğu takip etmekte gevşeklik göstermeyin. Eğer siz acı çekiyorsanız onlar da, sizin çektiğiniz gibi acı çekmektedirler. Üstelik siz Allah'tan, onların ümit etmedikleri şeyleri umuyorsunuz.” (4 Nisa/104)

Bizim ölülerimiz cennette, onların ölüleri ise cehennemdedir... Allahu Tealâ bizim mevlamızdır, onların mevlası ise yoktur...

Bir kişi Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) geldi ve; “Ey Allah'ın Rasulü, Allah'a yemin ederim ki seni seviyorum” dedi. Bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ona şöyle

²⁴⁸ Ahmed ve Beyhaki rivayet etmiştir.

buyurdu: “Şüphesiz imtihanlar, beni seven kişiye karşı selden daha hızlıdır.”²⁴⁹ Yani, belaya karşı hazır ol ve gereken önlemini al... Eğer ki söylediğin sözde doğruysan, şüphesiz ki bu sevginin bir kanıtı vardır... Bu sevginin kanıtı ise, bela ve belaya karşı sabırdır... Aksi halde, bu sevginin iddia edilmesi ne kadar da kolay olurdu...

Allahu Tealâ'yı ve Rasulü'nü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) en fazla seven insanların çoğu, Allah yolunda belalara maruz kaldılar... Bunun sebebi ise onların, Rasul'ün (*sallallahu aleyhi ve sellem*) menhecine, sünnetine ve siretine olan bağlılıkları ve O'nun ahlakı ile ahlaklanmalarındır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“(Rasulüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.” (3 Al-i İmran/31)

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), kendisinden rivayet edilen hadislerde şöyle buyurur: “İnsanlardan belaya en çok uğrayanlar peygamberler, sonra derece olarak peygamberlere yakın olanlar ve sonra da peygamberlere yakın olanlara yakın olanlardır. Kişi dini oranında belaya uğrar. Eğer dininde sağlam ise, bela artar; eğer dininde zayıf ise, Allah da onu dini oranında imtihan eder. Bela kulun peşini bırakmaz. Ta ki kul, hatasız olarak yeryüzünde yürüyünceye kadar...”²⁵⁰

“İnsanlardan belaya en çok uğrayanlar, peygamberler, sonra salihlerdir. Onlardan biri fakirliğe öylesine mübtela olur ki, kendini örten abadan başka bir şey bulamaz. Onlar, sizin bollukla sevindiğiniz gibi fakirlikle sevinirler.”²⁵¹

“Bizim için iki kat sevap olduğu gibi, iki kat da bela vardır.”²⁵²

²⁴⁹ İbn-u Hibban rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 1586.

²⁵⁰ Tirmizi ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 143.

²⁵¹ İbn-i Mace ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 144.

²⁵² Es-Silsiletu's-Sahihah: 2047.

“Şüphesiz salihlere baskı uygulanır, ayağına batan bir dikenden duyduğu sıkıntı ya da daha fazlası, hatalarını azaltır ve derecesini yükseltir.”²⁵³

“En büyük ödüller, en büyük imtihanlarla birlikte. Şüphesiz Allah bir topluluğu severse, onları imtihan eder. Kim buna razı olursa, razı olunur, kim buna öfkelenirse, öfkelenilir.”²⁵⁴

Ashab-ı Uhdud kıssasında geçen tağut, insanların, alemlerin rabbi olan Allahu Tealâ’ya iman ettiklerini görünce, korktuğu ve hoşlanmadığı şey başına geldi. Bunun üzerine, “Geniş çukurlar kazılmasını ve içinde büyük bir ateş yakılmasını emretti. Daha sonra; “Kim dininden dönmezse, onu çukura yuvarlayın” dedi. Bunun üzerine denilenler yapıldı ve insanlar ateşe atıldı. Nihayet yanında bebeğiyle bir kadın çıkageldi. Ateşe girmekte tereddüt etti, bunun üzerine bebek ona; “Ey anneciğim! Sabret, çünkü sen hak üzeresin” dedi.”²⁵⁵

Kararsız bir şekilde Allahu Tealâ’ya ibadet edenlere gelince, insanların baskı ve işkencelerini Allahu Tealâ’nın azabı derecesinde görmekte ve sahalarına uğrayan en ufak bir belada dahi toplukları üzerinde gerisin geriye dönerek “Şöyle olsaydı, şu yapılmısaydı” gibi feryatlarını artırmaktadırlar... Onlar, kendilerini hayır üzere veya hidayet üzere saymasınlar...!

Bu kişiler ve bunlar gibi olanlar hakkında Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“İnsanlardan kimi Allah’a yalnız bir yönden kulluk eder. Şöyle ki: Kendisine bir iyilik dokunursa buna pek memnun olur, bir de musibete uğrarsa çehresi değişir. O, dünyasını da, ahiretini de kaybetmiştir. İşte bu, apaçık ziyanın ta kendisidir.”
(22 Hac/11)

²⁵³ Taberani ve diğerleri tahrir etmiştir. Es-Silsiletu’s-Sahih: 1610.

²⁵⁴ Tirmizi ve İbn-i Mace rivayet etmiştir. Es-Silsiletu’s-Sahih: 146.

²⁵⁵ Müslim

Cabir bin Abdullah’tan şöyle rivayet edilir: “Biz Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte oturuyorduk. Önüne bir çizgi çizdi ve:

“Bu, Allah’ın *Azze ve Celle* yoludur” buyurdu. Daha sonra bir önceki çizginin sağına ve soluna birer çizgi daha çizdi ve;

“Bunlar, şeytanın yoludur” buyurdu. Sonra elini ortadaki çizginin üzerine koydu ve şu ayeti okudu:

“Şüphesiz bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun. (Başka) yollara uymayın.” (6 En’am/153)²⁵⁶

Allahu Tealâ şöyle buyurur: “*Şüphesiz, ‘Rabbimiz Allah’tır’ deyip, sonra dosdoğru yolda yürüyenerin üzerine melekler iner.*” (41 Fussilet/30)

Ebu Bekir es-Sıddık (radiyallahu anh) ayette belirtilen kişiler hakkında şöyle der:

“Dosdoğru olan o yolun ne sağına ne de soluna yönelmeyenlerdir.”²⁵⁷

Uzun yıllar boyunca davette bulunmasına rağmen, kendisine, insanlardan küçük bir grubun iman etmiş olduğu Nebiler vardır. Kavmine, dokuzyüz seneyi aşkın bir süre davette bulunan Nuh’un (aleyhisselam) hakkında Allahu Tealâ şöyle buyurur:

“Zaten onunla beraber pek azı iman etmişti.” (11 Hud/40)

Öyle ki, kendisine sadece bir kişinin iman etmiş olduğu peygamberler dahi vardır. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

“Peygamberler arasında, kavminden sadece bir tek kişinin, kendisine iman ettiği peygamberler vardır.”²⁵⁸

²⁵⁶ İbn-i Ebi Asım, Es-Sünne’de rivayet etmiş, Şeyh Nasır da hadisi sahih saymıştır: 16.

²⁵⁷ İbn-i Teymiyye, Mecmuu’l-Fetava: 28/32.

²⁵⁸ Müslim rivayet etmiştir. Sahihu’l-Cami: 1458.

Ancak bütün bunlar, onların, Allahu Tealâ'nın yardımı konusunda aceleci olmalarına veya dosdoğru yoldan ayrılmalarına ve insanların davete icabet etmelerini sağlayabilmek bahanesi²⁵⁹ ile hatalı yollara başvurmalarına sebep olmamıştır. Aksine onlar, sonuç ne olursa olsun ve ne kadar kurban verilirse verilsin, hakka sarılmakta yüce bir örnektiler, başka bir yola da sapmadılar... Onlar, Allahu Tealâ'ya, ona ibadete ve onu birlemeye çağıran davetçilerdi... Allahu Tealâ'nın onlara emrettiği gibi, Allahu Tealâ dışında ibadet edilen her şeyden de kaçındılar:

“Andolsun ki biz, ‘Allah’a kulluk edin ve ‘tağut’tan sakının’ diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik.”
(16 Nahl/36)

Kulları tağuta²⁶⁰ kulluktan kurtarıp, bir olan Allahu Tealâ'ya ibadet etmelerine sebep olmak, peygamberlerin ve pey-

²⁵⁹ Muaz bin Cebel'den şöyle rivayet edilmiştir: “Malın artması ve Kur'an'ın çok okunması (bazen) fitne olur. Öyle ki, mü'min de münafık da, erkek de kadın da, küçük de büyük de okur. Bir adam onu gizlice okur fakat kendisine tabi olan olmaz ve: “Allah'a yemin ederim ki, açık bir şekilde onu okuyacağım” der. Kur'an'ı açık bir şekilde okur, yine kendisine tabi olan olmaz. Daha sonra kendisine bir mesceid edinir ve ne Allah'ın Kitabı ne de Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sünnetinden olmayan bir söz ortaya atar. Dikkat edin! Bu, sapıklığa götüren bir bid'attir.” Başka bir rivayette ise şöyle geçer: “Bir kimse neredeyse şöyle der:

“Kur'an okuduğum halde bu insanlara ne oluyor ki bana tabi olmuyorlar?” Onların kendisine tabi olmamalarını bahane ederek, sonunda onlar için başka bir şey ortaya atar. Ortaya attığı şeye dikkat edin; şüphesiz sonradan ortaya atılan her şey bid'attir.” İbn-u Ebi Evzah, “el-Bid'a ve'n-Nehy anha” isimli kitabında senediyle birlikte rivayet etmiştir.

²⁶⁰ İbn-i Teymiyye Rahimehullah, el-Fetava'da (28/200), “Tağut” kelimesinin anlamı hakkında şunları söyler: “Tağut, tuğyan kelimesinden türemiştir. Tuğyan ise, sınırı aşan manasına gelir. Bu, zulüm ve taşkınlıktır. Allahu Tealâ'dan başka kendisine ibadet edilen mabud, kendisine yapılan bu ibadeti kötü görmüyorsa “Tağut” olur. Allahu Tealâ'ya isyan olan bir işte veya hak dinden başka bir şey üzere kendisine itaatte bulunulan kişi tağuttur. İtaatle bulunulan bu kişinin, Allahu Tealâ'nın Ki-

gamberlerden sonra gelen ve ilimleri ile amel eden davetçilerin, kıyamet gününe kadar yerine getirmeleri gereken asıl görevleridir.

Bütün görevler arasında en üstün konuma sahip olan bu görevin, ilmi ile amel eden alimler tarafından, bütün ihlas ve gayretleri ile üstlenilmesi ve tamamlanıncaya kadar da, başka bir şeye yönelinmemesi gerekir.

Üzerine dostluk ve düşmanlık bağının kurulduğu, uğruna kılıçların çekildiği, orduların oluşturulduğu, barış ve savaşın ilan edildiği bu mesele, salih selefimiz tarafından asla pazarlık konusu yapılmadı...

Ancak günümüzde, kendilerini davetçi olarak isimlendiren bazıları, bu meselede ihmalkar davranmakta ve bu meselenin hakkını yerine getirmeden ve zalim tağutlarla olan bağları tamamen koparmadan önce, başka meselelere ve görevlere eğilmektedirler. Onlar, tağutların kendilerine uzattıkları ufak kırın-

tabı'na muhalif olan bir haberinin tasdik edilmesine binaen kendisine uyulması ile, Allahu Tealâ'nın emrine muhalif olan bir emrine itaat edilmesine binaen kendisine uyulması arasında fark yoktur. Bu nedenle Allahu Tealâ'nın Kitabı dışında hüküm veren hakim ve yine Firavun ve Ad (kavmi) de tağut olarak isimlendirilmiştir.”

İbnu'l-Kayyim Rahimehullah, İlamu'l-Muvakiin'de (1/50) şöyle der: “Tağut; kulların, kendisi sebebi ile sınırı aştıkları her mabud (ibadet edilen) veya bu şekilde kendisine itaat edilen ya da uyulan her kişidir. Dolayısıyla Allah ve Rasul'ünden başka hüküm konusunda kendisine başvuru, Allahu Tealâ'dan başka kendisine ibadet edilen, Allahu Tealâ'nın, hakkında hiçbir hüküm indirmedikleri şeylerde kendisine tabi olunan her kişi veya topluluk tağuttur. Bunlar, dünyanın tağutlarıdır. Bu tağutların durumunu kavraman halinde, insanların da bu tağutlarla olan durumunu kavramış olursun. Böylece insanların bir çoğunun, Allah'a ibadetten tağuta ibadete yönelmiş, Allah ve Rasulü'ne hüküm için başvurmak yerine, tağuta başvurmuş, Allah'a itaat ve Rasulü'ne tabi olma yerine, tağuta itaatte bulunmuş ve tabi olmuş olduklarını görürsün.” Tağut konusunda bizim de müstakil bir eserimiz bulunmaktadır. Dileyen bu eserimize müracaat edebilir.

tılara razı oldular. Bu yaptıklarını iyi ve bereketli gördüler, davet açısından büyük bir yardım gibi değerlendirdiler ve insanlara, büyük bir iş yapılmıyormuş görüntüsünü çizdiler...²⁶¹

²⁶¹ Davet alanında etkinlikleriyle tanınan bu kişilerin birinin önünde, laik tağut kafirlerin düzeni tarafından Müslümanlara uygulanan eziyet ve hileler bahsedilince; tağutları değil, Müslümanları eleştirerek şöyle dedi: “Onlar bizim namaz kılmamıza izin vermiyorlar mı? Oruç tutmamıza izin vermiyorlar mı? Kadınlarımızı örtmemize izin vermiyorlar mı...?! O halde neden onları bize düşmanlıkta bulunmaya kıskırtıyorsunuz... Onları, namaz ve orucumuzu, kadınları örtmemizi yasaklamalarına zorluyoruz... Bu yaptığımız, iyilik midir?!” Bir gün kendisine şunları söyledim: “Bir olan Allah’a ibadete çağırmak ve tağutları inkar etmek, bütün nebilerin ve rasullerin, kıyamet gününe kadar da güzel bir şekilde onlara uyanların çağrısı değil midir?” O: “Evet” dedi. Bunun üzerine şöyle dedim: “Zamanımızda (insanların büyük bir kısmına göre) ilah, Allah mıdır, tağut mu? Zatına itaat edilen, Allah mıdır, tağut mu? Kul-lar için kanun koyan kim, Allah mı, tağut mu? İnsanlar kanunlarını, değerlerini ve prensiplerini kimden alıyorlar, Allah’tan mı, yoksa tağuttan mı? İnsanlar arasındaki anlaşmazlık ve tartışma kime götürülüyor, Allah’a mı, yoksa tağuta mı...?!” Eğer cevap tağutsa (ki maalesef öyle), zamanımızda birçok insanın Allahu Tealâ’ya ibadetten, tağuta ibadete yöneldiği ortaya çıkar...! Bir olan Allahu Tealâ’ya iman etmelerine kadar, şirk ve müşriklerle olan düşmanlık, nefret ve onlardan uzak durma ebediyen devam edecektir. Dolayısıyla, Allahu Tealâ’nın buyurduğu gibi, İbrahim’de Aleyhisselam bizler için güzel bir örnek vardır:

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp tapıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (60 Mümtetine/4)

“İbrahim dedi ki: İyi ama, ister sizin, ister önceki atalarınızın olsun, neye tapığınızı (biraz olsun) düşündünüz mü? İyi bilin ki onlar benim düşmanımdır; ancak alemlerin Rabbi (benim dostumdur).” (26 Şuara/76-77)

“Bir zaman İbrahim, babasına ve kavmine demişti ki: Ben sizin tapıklarınızdan uzağım. Ben yalnız beni yaratana ibadet ederim. Çünkü O, beni doğru yola iletecektir.” (43 Zuhruf/26-27)

“Size de, Allah’ı bırakıp tapmakta olduğunuz şeylere de yuh olsun! Siz akullanmaz mısınız?” (21 Enbiya/67)

Taifetu'l Mansura İle İlgili Bazı Meseleler

Birinci Mesele

Fırkatu'n-Naciye (Kurtuluşa Eren Fırka), Taifetu'l-Mansura mıdır? Yoksa aralarında bazı yönlerden farklar var mıdır?

Cevap: Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah’a aittir. Bu konu hakkında kardeşlerimize ait birçok görüş bulunmaktadır. Özelikle bazı araştırmacılar, bilgileri olmadığı halde bu konuya daldılar ve bazı fetvalar verdiler... Saptılar ve saptırdılar... Bu nedenle bu konuya ayrıntılı bir şekilde cevap vermek gerekir. Allahu Tealâ en doğrusunu bilir. Taifetu'l-Mansura'dan olan her bir fert, aynı zamanda Fırkatu'n-Naciye'dendir. Ancak Fırkatu'n-Naciye'den olan bir kişi, aynı zamanda Taifetu'l-Mansura'dan olmayabilir. Buna işaret eden ise, şu iki durumdur:

Birincisi: Fırkatu'n-Naciye ile Taifetu'l-Mansura arasındaki farka delalet eden şer'i nasslar. Bu nasslardan birisi Allahu Tealâ'nın şu ayetidir:

“Sizden, hayra çağıran, iyiliği emredip kötülüğü meneden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (3 Al-i İmran/104)

Bu hitap, “Fırkatu'n-Naciye” olarak nitelenen bir ümmetin geneline yöneliktir ve aralarından, iyiliği emir ve kötülüğü ya-

Bu, uymamızın emredildiği İbrahim'in dinidir. Zira Allahu Tealâ şöyle buyurur: “De ki: Allah doğruyu söylemiştir. Öyle ise, hakka yönelmiş olarak İbrahim'in dinine uyunuz. O, müşriklerden değildir.” (3 Al-i İmran/95)

Ancak aşâğılık olanlar ve kendi nefsi için aşâğılığı ve hüsrânı tercih edenler İbrahim'in dininden yüz çevirirler. Zira Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “Ancak nefisini aşâğılık yapan kimse İbrahim'in dininden yüz çevirir.” (2 Bakara/130)

saklama görevini yerine getirecek olan özel bir grubun bulunması emredilmektedir.

Dolayısıyla bu nass, hitabın muhatabı konumundaki ümmet olan Fırkatu'n-Naciye ile ümmetin genelinin içerisinde, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama görevini yerine getiren özel bir grup olan Taifetu'l-Mansura'yı birbirinden ayırmaktadır.

İbn-i Kesir (*rahimehullah*) şöyle der: "Allah Azze ve Celle, buyuruyor ki: *"Sizden, hayra çağıran... bir topluluk bulunsun."*

Yani hayra çağırma, iyiliği emredip kötülüğü yasaklama da, Allah'ın emrini yerine getirmekle görevlendirilmiş bir topluluk bulunsun. "İşte onlar kurtuluşa erenlerdir."

Dahhak, "Ümmet" kelimesinin tefsirinde şöyle der: "Onlar, sahabenin ve ravilerin önde gelenleri, yani mücahidler ve alimlerdir. Bu ayetten kastedilen, bu ümmetten bir topluluğun, bu durumu devam ettirmesidir."

Onlar, özelin özeli olan bir gruptur... Tevhid ümmetinin tamamını kapsayan Fırkatu'n-Naciye'nin bütün fertlerinin bu görevi yerine getirmesi imkânsızdır... Zira aralarında aciz olanlar, fasik ve asi olanlar bulunmaktadır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Nice peygamberler vardı ki, beraberinde birçok Allah erleri bulunduğu halde savaştılar da bunlar, Allah yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, boyun eğmediler. Allah sabredenleri sever." (3 Al-i İmran/146)

Ayette geçen "Allah erleri", Allahu Tealâ yolunda cihad eden ve Allah yolunda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan Taifetu'l-Mansura'nın en berraklarıdır...

Ayette geçen "Allah erleri" ile kastedilenin, iman eden ve çağrıya icabet eden kadın ve ihtiyarları da kapsayan Fırkatu'n-Naciye olduğunu söyleyen kişi, şüphesiz apaçık bir şekilde hataya düşmüş olur. Böyle bir hata ise, ilim talebesi ile bağdaştırılmaz. Bu nasslardan birisi de Allahu Tealâ'nın şu sözüdür:

"Mü'minlerden (özürlü sahipleri olanlar dışında) oturanlarla malları ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, malları ve canları ile cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah hepsine de güzellik (cennet) vaadetmiştir; ama mücahidleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır." (4 Nisa/95)

Allahu Tealâ mü'minlerden, Fırkatu'n-Naciye'nin fertlerinden olan ve özürlü sahipleri olmadıkları halde cihaddan geri kalan kişiler ile Allah yolunda canları ve mallarıyla cihad etmeleri sebebi ile Taifetu'l-Mansura'nın kapsamına giren kişileri birbirinden ayırmıştır. Bu iki grup, "Allah hepsine de güzellik (cennet) vaadetmiştir" ibaresinin delalet ettiği gibi azaptan kurtulma yönünden aynı olsalar da, nitelik ve görev itibarı ile ve yine kıyamet günündeki ecir ve dereceleri itibarı ile aynı değildirler. Zira ayetin şu kısmı buna delalet etmektedir: "...ama mücahidleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır."

Daha önce aktarmış olduğumuz şu hadisler de bu nasslar arasındadır:

"Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder."

"Ümmetimden bir taife, Allah'ın emri gelinceye kadar insanlara karşı galip gelmeye devam eder."

"Kıyamet saatine kadar bu din ayakta olacak ve Müslümanlardan bir kesim onun için savaşacaktır."

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*), yukarıda aktardığımız hadislerinde geçen, "Ümmetimden bir taife" ibaresi, Taifetu'l-Mansura ile, çağrıya icabet eden Tevhid ümmetinin

genelini kapsayan Fırkatu'n-Naciye'nin birbirinden ayrı şeyler olduğunu belirtmektedir.

İkincisi: Taifetu'l-Mansura ve Fırkatu'n-Naciye'nin sıfatlarının delaleti... Şer'i nasslar, Taifetu'l-Mansura'nın özellikleri ile Fırkatu'n-Naciye'nin özelliklerini birbirinden ayırmakta ve Taifetu'l-Mansura'nın, Fırkatu'n-Naciye'den ayrı ve bir takım üstünlükleri olduğunu bildirmektedir. Fırkatu'n-Naciye selim itikad ve güzel ittiba ile nitelenmiştir. Bu nedenledir ki Rasulullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu fırka ve niteliği hakkında sorulduğunda, "Bugün benim ve ashabımın üzerinde bulunduğuna (na bağlı kalanlar)" diye cevap vermiştir.

Bununla birlikte, yukarıda aktarılan nasslar delalet etmektedir ki Taifetu'l-Mansura, selim itikad ve güzel ittiba niteliklerine ilaveten Allah yolunda cihad, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama, kendilerine düşmanlık eden ve karşı çıkan kimselere karşı üstün olma, hakkı haykırma ve Allah yolunda kınayanın kınamasından korkmama gibi niteliklere de sahiptir.

Taifetu'l-Mansura'nın bu niteliklerinin, aralarında yaş, seviye ve güç farkı bulunan ihtiyarları, kadınları, çocukları, avamdan olan halkı ve diğerlerini kapsayan Fırkatu'n-Naciye'nin her bir ferdi tarafından yerine getirilmesi imkansızdır.

Sözün Özü

Taifetu'l-Mansura'dan olan her bir fert, aynı zamanda Fırkatu'n-Naciye'dendir.. Ancak her bir ferdinin, Taifetu'l-Mansura'nın niteliklerine sahip olmasının imkansızlığı nedeni ile Fırkatu'n-Naciye'den olan her fert, Taifetu'l-Mansura'dan değildir... Dolayısıyla bu ikisinin mutlaka ayrı tutulması ve değerlendirilmesi gerekir.

Taifetu'l-Mansura, Fırkat'n-Naciye'ye oranla, daha yüce ve daha önemli bir takım nitelik veya alametlere sahiptir. Onlar, hakların ve değerlerin savunulması konusunda ümmetin temsilcileridirler...

Fırkatu'n-Naciye ise, Taifetu'l-Mansura için, kendisi ile etnik unsarlarını ve temelini genişlettiği, büyük bir halk tabanı niteliğindedir.

Taifetu'l-Mansura ve Fırkatu'n-Naciye, selim itikad ve güzel ittiba niteliklerinde ortaklırlar. Ancak diğer niteliklerde birbirinden ayrılırlar.

"Bu ayırım ve ayrıntının faydası nedir?" denirse...

Bunun ilk faydası, ilmiyle amel eden alim ile avam halktan olan cahili ve yine oturan ile Allah yolunda cihad eden mücahidi birbirinden ayıran şer'i nasslar ile amel edilmesinin sağlanmasıdır.

İkinci faydası ise kişinin, kendisine ihsan edilmemiş olan bir şey ile kendisini nitelemesinin önüne geçilmesidir. Dolayısıyla kişi, kendisinin Taifetu'l-Mansura'dan olduğunu iddia edebilir. Ancak o kişi, hakikatte Fırkatu'n-Naciye'den bile değildir. Fırkatu'n-Naciye'nin kapsamına bile girmeyen bir kişinin, Taifetu'l-Mansura'dan olması ise düşünülemez...

İkinci Mesele

Taifetu'l-Mansura nerededir? Bu taifenin belirli ve sabit bir yeri var mıdır?

Cevap: Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Taifetu'l-Mansura'nın belirli ve dışına çıkamayacağı bir yeri yoktur. Niteliklerinin bulunduğu her yerde, bu taife de bulunur. Sahabenin (*radiyallahu anh*), bu niteliklerden biri olan Allah yolunda cihad görevini yerine getirebilmek maksadı ile yeryüzünün her yerine yayılmış olan kabirleri, bunun delili değil midir?

Ancak şu söylenebilir ki, Şam²⁶² bölgesi, Taifetu'l-Mansura'nın varlığının işaretlerini daima taşıyan bir yerdir. Şam ve Şam ehli hakkında rivayet edilmiş olan sahih hadisler ve di-

²⁶² Şam'dan kasıt; Suriye, Filistin, Lübnan, Ürdün ve Arap Yarımadası'ndan Tebuk'e kadar olan bölümü kapsayan büyük Şam'dır

ğer haberler, bu bölgenin Taifetu'l-Mansura'nın varlığından uzak olmayacağına delalet etmektedir. Bu hadislerden bazıları şunlardır:

“Nereye yönelirse yönelsin, bu ümmet desteklenecektir. Allah'ın emri gelinceye dek, insanlardan onları yalnız bırakanlar, onlara zarar veremeyecektir, onlar Şam'da olacaklardır.”

“Şam ehli bozulduğunda, sizde hayır kalmaz. Kıyamet kopuncaya kadar, ümmetimden bir topluluk desteklenecek ve onları yalnız bırakanlar, onlara zarar veremeyecektir.”

“Mağrib ehli üstün olmaya devam edecektir. Kıyamet kopuncaya kadar, onları yalnız bırakanlar, onlara herhangi bir zarar veremeyecektir.”

İmam Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) şöyle der: “Mağrib ehli, Şamlılardır...!”

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Mü'minlerin yurdunun merkezi Şam'dır.”

“Şiddetli savaşlar meydana geldiği zaman Allahu Tealâ Dimeşk tarafından, Mevali'den (Müslümanlara sonradan katılan kişiler) öyle bir ordu gönderecek ki atlarının cinsi yönünden Arapların (atlarının) en kıymetlisi ve silah yönünden onların en iyisi olup Allah, İslam dinini onlarla takviye edecektir.”

Abdullah bin Ömer'den (*radıyallahu anh*) şöyle rivayet edilmiştir: “Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir gün bize şöyle dedi: “Rüyamda meleklerin Kitap'ın sütunlarını aldıklarını ve onları Şam'a diktiklerini gördüm. Fitne meydana geldiğinde şüphesiz iman Şam'dadır.”

Abdullah bin Havale'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: “Ey Allah'ın Rasulü! Benim için öyle bir belde yaz ki, orada bulunayım” dedim. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*): “Sana Şam'ı tavsiye ederim” dedi ve bunu üç defa tekrarladı. Ancak, Şam'dan hoşlanmadığımı görünce şöyle buyurdu: “Siz Allahu Tealâ'nın (Şam hakkında) ne buyurduğunu biliyor musunuz?

Der ki: “Sen benim beldelerimin en iyisisin, sana kullarımın en hayırlıları gelir...” Bir gece beyaz sütunlarla gece yolculuğu yaptım. Sanki onlar, meleklerin taşıdığı incilerdi. Ben meleklerle: “Ne taşıyorsunuz?” dedim. Bana şöyle karşılık verdiler: “İslam'ın sütunlarını taşıyoruz, onları Şam'a koymamız emredildi.”

Başka bir rivayette şöyle geçer: “Sana Şam'ı tavsiye ederim! Çünkü orası, Allah'ın, arzında seçkin kıldığı yerdir. Allah kulları arasında seçkin olanları oraya tahsis eder.”

Yine Abdullah bin Havale'den, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilir: “Bu iş, sizin bir kısım toplu gruplara ayrılmanıza kadar varacak. Şam'da bir grup, Yemen'de bir grup ve Irak'da bir grup!” Bunun üzerine ben ayağa kalktım ve “Benim için birini tercih et ey Allah'ın Rasulü” dedim. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: “Sana Şam'ı tavsiye ederim! Çünkü orası, Allah'ın, arzında mümtaz kıldığı yerdir. Allah, kulları arasında seçkin olanlarını oraya tahsis eder. Ancak (oraya gitmekten) imtina ederseniz, size Yemen'inizi tavsiye eder, (oradaki) havuzlarınızdan için derim. Zira Allah, Şam ve ahalisini (fitnelerden koruma hususunda) bana garanti verdi.”

Rebia şöyle der: “Ebu İdris'in bu hadis hakkında konuştuğunu duydum. Şöyle diyordu: “Allahu Tealâ'nın garanti verdiği kimsenin kaybedeceği bir şey yoktur.”²⁶³

Bu aktarılan hadisler ve diğerleri, Taifetu'l-Mansura'nın Şam'da varolacağına işaret etmektedir. Etkisi veya hacmi ne kadar azalırsa azalsın, zalim tağutlara rağmen Şam'da bulunmaya devam edecektir.

²⁶³ Şam ve Şam ehlinin üstünlüğü hakkında geçen delillerin tümü, Şeyh Muhammed Nasıruddin el-Bani'nin tahkiki olan “Fedailu's-Şam li'r-Rabii” isimli kitabından alınmıştır. Burada aktardıklarımızın tamamı ya sahih, ya da hasen niteliğindeki hadislerdir. Hamd, Allah'a aittir.

Ayrıca bu hadislerde genel olarak bütün Müslümanlar için ve özelde ise Şam ehli için çok güzel bir müjde bulunmaktadır... Buna göre Şam, halkı kula kullaktan tek olan Allahu Tealâ'nın kulluğuna kavuşturma, zafer ve belli bir güce erişebilme yönündeki gayretler açısından, ümmetin karargahında onurlu bir rehberlik vasfını yeniden alacaktır. Allahu Tealâ'nın izni ile bu, uzak değildir...

“Ne zamanmış o? diyecekler. De ki: Yakın olsa gerek!” (17 İsra/51)

Üçüncü Mesele

Taifetu'l-Mansura'nın tek bir cemaat altında toplanmış olması mı gereklidir? Öyle ki bu cemaatin dışında kalan kişi Taifetu'l-Mansura'dan sayılmasın...

Cevap: Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Yukarıda aktarıldığı gibi Taifetu'l-Mansura genellikle, teşkilatlanmış bir cemaat yapısını benimser ve o şekilde çalışır. Ancak bu, Taifetu'l-Mansura'nın bütün fertlerinin tek bir bölgede ve tek bir cemaat altında toplanmış olmasını ve bu cemaatin dışında kalan kişi veya kişilerin Taifetu'l-Mansura'dan sayılmamasını gerektirmez.

Zira Taifetu'l-Mansura'nın belli olan bazı sıfatları vardır ve ancak bu sıfatlar ile tanınır. Dolayısıyla nerede olursa olsun, her kim bu sıfatlara sahip olursa, Taifetu'l-Mansura'dandır ve bu sıfatları yerine getirdiği sürece, bu isim ile isimlendirilmiş olması ile olmaması arasında da fark yoktur.

Nevevi (*rahimehullah*) şöyle der: “Bu taifenin içerisinde cesur savaşçılar, fakihler, muhaddisler, zahidler, iyiliği emredip kötülüğü yasaklayanlar vardır. Bunların hepsinin tek bir yerde toplanmış olmaları gerekmez. Aksine onlar, yeryüzünün değişik bölgelerinde bulunuyor olabilirler.”²⁶⁴

²⁶⁴ Şerhu Sahih-i Müslim: 13/67.

Dördüncü Mesele

Taifetu'l-Mansura'dan olan bir kişi, bütün bir hayatı boyunca bu taifenin bir ferdi olarak mı kalır?

Cevap: Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Peygamberlerin dışında hiç kimse günah işlemekten korunmuş değildir. Kişi, gerekli nitelikleri üzerinde bulundurması ile Taifetu'l-Mansura'nın bir ferdi olur. Ancak daha sonra, bu nitelikleri bozacak ve iptaline sebep olacak bir halin içine düşmesi ile bu taifeden ayrılır. Allahu Tealâ'nın korumuş olduğu ve sabit kıldığı kişi günahlardan korunmuştur. Allahu Tealâ'dan bizleri sabit kılmasını ve en güzel son ile hayatlarımızı sonlandırmasını dileriz.

Kişinin, Allahu Tealâ'ya olan itaati ölçüsünde imanı artar ve yine O'na olan isyanı ölçüsünde de imanı zayıflar. Taifetu'l-Mansura'dan olunması veya olunmaması da bunun gibidir. Belli olan nitelikleri yerine getirmesine veya bu nitelikleri terketmesine göre bu taifeye olan yakınlığı veya uzaklığı da farklılaşır.

Beşinci Mesele

Taifetu'l-Mansura'nın düşmanlarına karşı üstün ve galip olmaları ile Müslümanların günümüzdeki durumlarını nasıl birleştirebiliriz.

Cevap: Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Bu soruyu soran kimseye, İslam sahasında meydana gelen olayları yakından incelemesi gerektiğini söylemek isterim. Zira yakından incelemesi halinde görecektir ki, Taifetu'l-Mansura, her dönemde olduğu gibi günümüzde de bulunmaktadır. Ancak eğer ki bakışları kişiye ihanet ederse, Müslümanların vakiasından sadece siyah kesintileri görür. Dolayısıyla böyle bir kişiye, bizi mazur görmesini talep ederek şöyle demek gerekir: Bakışların yalan söyledi ve tahminlerin zarara uğradı. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ise şu sözünde de doğruyu bildirdi: “Ümmetinden bir

grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya ve üstün olmaya devam edecektir.”²⁶⁵

Ancak řu söylenebilir ki, düşmanlara karşı üstünlüğün hacmi, genişlik, nicelik ve çeşit bakımından ele alınır. Belli zaman ve belli yerlerde bu üstünlük artabileceğı gibi zayıflaya da bilir... Hatta bazıları, Taifetu'l-Mansura'nın bulunmadığını zanneder... Hâlbuki hakikate bakıldığında, Taifetu'l-Mansura bulunmaktadır ve Taifetu'l-Mansura'nın bulunmadığını zanneden kişi aslında büyük bir yanlgı içerisinde.

²⁶⁵ Müslim

Rasulullah'ın Taifetu'l Mansura'nın Eliyle

Gerçekleşeceğini Bildirdiği Müjdeler

1- İtalya'nın Başkenti Roma'nın Fethi:

Ebu Kubeyl'in şöyle dediği rivayet edilir: Abdullah bin Amr bin As'ın yanında bulunuyorduk. Roma veya İstanbul'dan (Kostantiniyye) hangisinin önce fethedileceği kendisine soruldu. Abdullah, halkaları olan bir kutu getirdi ve içinden bir kitap çıkararak şöyle dedi: "Bizler Rasulullah'ın yanında yazarken Roma veya İstanbul'dan hangisinin önce fethedileceği kendisine soruldu. Herakliyyus'nun şehrinin (İstanbul) önce fethedileceğini söyledi."²⁶⁶

Şeyh Nasır şöyle der: "Hadiste geçen "Rumiyye", Mu'cemu'l-Buldan'da bugünkü İtalya'nın başkenti Roma olarak geçer. Birinci fetih, Fatih Sultan Muhammed (Mehmed) eliyle gerçekleşmiş ve bu fetih Allah Rasulü'nün haber vermesinden 800 yıl sonra olmuştur. İkincisi (yani Roma'nın fethi) de Allah'ın izni ile gerçekleşecektir. Yaşayanlar bunu görecektir."²⁶⁷

2- Kostantiniyye'nin (İstanbul) İkinci Kez Fethi:

Ebu Hureyre'den, Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Rumlar, A'mak ve Dabık Nam mahallerine inmedikçe kıyamet kopmaz. Onlara karşı Medine'den bir ordu çıkar. Bunlar o gün arz ehlinin en hayırlılarıdır. Bu ordunun askerleri savaşmak üzere saf saf düzen alınca, Rumlar; "Bizden esirler alanlarla aramızdan çekilin de onları öl-

dürelim!" derler. Müslümanlar da; "Hayır! Vallahi sizinle, kardeşlerimizin arasından çekilmeyiz" derler. Bunun üzerine (Müslümanlar) onlarla savaşır. Bunlardan üçte biri bu savaştan kaçır. Allahu Tealâ ebediyen bunların tevbesini kabul etmez. Üçte biri katledilir, bunlar Allah indinde şehitlerin en faziletlieleridir. Üçte biri de muzaffer olur. Bunlar ebediyen fitneye düşmezler. Bunlar İstanbul'u da fethederler. (Fetihten sonra) bunlar, kılıçlarını zeytin ağaçlarına asmış ganimet taksim ederken, şeytan aralarında şöyle bir nida atar: "Mesih Deccal, ailelerinizde sizin yerinizi aldı!" Bunun üzerine çıkarlar. Ancak bu haber batıldır. Şam'a geldiklerinde (Deccal) çıkar. Bunlar savaş için hazırlık yapıp safları tanzim ederken, namaz için ikamet okunur. Derken İsa İbnu Meryem iner ve onlara gitmek ister. Allah'ın düşmanı, İsa'yı görünce, tıpkı tuzun suda erimesi gibi, erir de erir. Eğer bırakacak olsa, (kendi kendine) helak oluncaya kadar eriyecektir. Ancak Allah onu İsa'nın (*aleyhisselam*) eliyle öldürür. Öyle ki onlara, harbesindeki kanını gösterir."²⁶⁸

Hadisin Delalet Ettiği Bazı Anlamlar

Birincisi: Hadiste işaret edilen İstanbul'un fethi, Fatih Sultan Muhammed'in eliyle gerçekleşen birinci fetih değildir... Burada kastedilen, gerçekleşecek olan ikinci fetihtir. Zira Fatih Sultan Muhammed'in eliyle gerçekleşen birinci fetih, olacağı haber verilen bazı olaylar meydana gelmemiştir.

İkincisi: Bu, Fatih Sultan Muhammed'in eliyle gerçekleşen birinci fetih, İstanbul'un hükmünün ve niteliğinin, yeniden Daru'l-Harb hükmü ve niteliğine döneceğini gösterir... Nitekim İstanbul, "Atatürk" adındaki tağutun rehberlik ettiği laik inkılâptan sonra bu hüküm ve niteliğe dönmüş ve Türk devleti, Allah'a ve Rasulü'ne savaş açan laik, kâfir bir devlet konumuna gelmiştir.

²⁶⁶ Ahmed, Darimi, Hakim ve diğerleri rivayet etmiştir. Silsiletu's-Sahih: 4.

²⁶⁷ Es-Silsiletu's-Sahih: 1/8.

²⁶⁸ Müslim

Üçüncüsü: Hadis, Arap Yarımadası'nın ve özellikle de Medine-i Münevvere'nin herhangi bir otoriteye veya ümmete düşman niteliğinde herhangi bir dış siyasete tabi olmayacağına ve boyun eğmeyeceğine delalet etmektedir... O gün, o bölgelerin yöneticilerinin kendileri önemli kararlar alacak ve ne dışardan ne de başka bir yerden hiçbir kimse onlara bir şeyi dikte ettiremeyecektir...

Dördüncüsü: Ayrıca hadis, Allahu Tealâ'nın izniyle, Amerika ve beraberindeki Batı ülkelerinin durumunun, Medine'deki Müslümanların, Şam'daki kardeşlerine yardım etmelerini ve İstanbul'un Müslümanların eliyle yeniden fethedilmesini engelleyemeyecek derecede zayıflık ve basitliğe düşeceğine işaret etmektedir!

Beşincisi: Buna göre, Arap Yarımadası'ndaki Amerika ve Batı kuvvetlerinin büyük işgal ve saldırısı, bir süre sonra yok olacaktır... Allah'ın izniyle bu uzak değildir.

Altıncısı: Genel olarak bütün Müslümanlar ve özellikle de Arap Yarımadası ve Şam ehlinden olan Müslümanlar, vahdetlerini akide ve din bağı temeli üzerine kuracaklardır... Günümüzdeki yönetimler ve sun'î sınırlar kesinlikle yok olacaktır... Bunlar, Allahu Tealâ'nın izniyle, Medine ehlinden olan Müslümanların, Şam'daki kardeşleriyle sıkıca kaynaşmaları ve tek bir saf halinde şirk ve küfür ehlinden olan Rumlara karşı savaşmaları ile meydana gelecektir.

Yedincisi: Şam, İsa'nın (*aleyhisselam*) ineceği yer olacaktır... Orası, fetih ve özgürlüğün başlangıç noktası ve küfür milletlerine karşı büyük bir savaşın yapılacağı yerdir... Buna göre Şam, bu dinin zafere ulaşmasında gerçek ve onurlu bir role yeniden dönecektir. Günümüzde, Şam bölgesini istila etmiş olan hain ve iğrenç yönetimler, sadece Şam semalarında gölgelenen siyah bir buluttur... Allahu Tealâ'nın izni ile bu bulut kesinlikle tükenecek ve yok olacaktır.

Sekizincisi: Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*), "...kılıçlarını zeytin ağaçlarına asmış..." sözü, nükleer silahların biteceğine ve insanların yeniden kılıçlara döneceklerine mi işaret eder, yoksa kılıçlardan kastedilen mutlak olarak silah mıdır? Allahu Tealâ en doğrusunu bilir...

Bunlar, bu hadisin işaret etmiş olduğu bazı alamet ve güzel müjdelerdir.

3- Yahudiler ile Savaşılması ve Müslümanların Onlara Galip Gelmesi:

Ebu Hureyre'den (*radıyallahu anh*) rivayet edildiğine göre, Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur:

"Müslümanlarla Yahudiler savaşmadıkça kıyamet kopmayacaktır. Müslümanlar onları öldürecekler, hatta Yahudi, taşın ve ağacın arkasına saklanacak. Taş veya ağaç da; "Ey Müslüman²⁶⁹, ey Allah'ın kulu, şu arkamdaki Yahudidir. Hemen gel de onu öldür!" diyecektir. Yalnız Ğarkad²⁷⁰ müstesna, çünkü o Yahudilerin ağaçlarındandır."

4- Hindistan Savaşı:

Sevban'dan (*radıyallahu anh*), Rasulullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Ümmetimden iki topluluğu Allah ateşten koruyacaktır! Hindistan'a saldıran topluluk ve İsa bin Meryem ile (*aleyhisselam*) birlikte olan topluluk."²⁷¹

²⁶⁹ Ey Arab, ey Kürd, ey Türk değil... Sadece ey Müslüman... Ey muvahhid... Hadis, özgürlüğün, laik zındıkların eliyle değil, muvahhid mü'minlerin eliyle tamamlanacağını göstermektedir!

²⁷⁰ Yahudiler Filistin'de Ğarkad ağacını ne kadar da çok diyorlar!

²⁷¹ Ahmed, Nesei ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahihah: 1934.

5- Raşid Hilafetin, Nebevi Menhec Üzere Yeniden İkame Edilmesi:

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Peygamberlik sizde Allah’ın kalmasını dilediği kadar kalır, sonra kaldırmak isterse kaldırır. Sonra peygamberlik gibi bir hilafet olur, o da Allah’ın dilediği kadar sürer, sonra kaldırmak istediğinde kaldırır. Sonra ısıracı melikler olur ve bu da Allah’ın dilediği kadar devam eder. Sonra kaldırmak isterse kaldırır. Sonra zorba bir hükümdarlık olur ve Allah’ın dilediği kadar devam eder, sonra kaldırmak isterse kaldırır. Sonra Nebevi menhec üzere bir hilafet olur.”²⁷²

“Isıracı melikler” dönemi geçmiştir. Bu, Abbasilerin ve onlardan sonra gelen Osmanlıların dönemidir. Günümüz ise “zorba hükümdarlık” aşamasıdır. Allahu Tealâ’nın izniyle bu da yok olacaktır... Daha sonra nebevi menhec üzere kurulmuş olan raşid halifeler dönemi gelecektir. Allahu Tealâ’nın izniyle bu, uzak değildir.

6- İslam’ın, Dünyadaki Her Eve Girmesi:

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Şüphesiz Allah benim için yeryüzünü dürdü, doğularını ve batılarını gördüm. Ümmetimin mülkü benim için dürülen yerlere kadar ulaşacaktır.”²⁷³

Yine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Bu din gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Aziz olanın izzeti ile ve zelil olanın zilleti ile bu dinin girmediği yerleşik ve göçebe hiçbir ev kalmayacaktır. Allah *Azze ve Celle* İslam dinini üstün ve aziz kılacaktır ve küfrü zelil edecektir.”²⁷⁴

²⁷² Ahmed ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletü’s-Sahiha: 5.

²⁷³ Müslim ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletü’s-Sahiha: 2.

²⁷⁴ İbn-i Hibban, Sahihinde rivayet etmiştir. Es-Silsiletü’s-Sahiha: 3.

Daha önce böyle bir yayılma ve genişlik gerçekleşmemiştir... Bu, Allahu Tealâ’nın izniyle olacaktır. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur: “Ben, cevami’u’l-kelim (veciz sözler) ile gönderildim, korku vermekle desteklendim. Ben uyurken bana yeryüzünün hazineleri getirildi ve iki elime konuldu.” Ebu Hureyre (*radiyallahu anh*), bu hadis hakkında şöyle der: “Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) aranızdan ayrıldı, siz ise bu hazineleri topluyorsunuz.”²⁷⁵

7- İsa’nın (*aleyhisselam*) Yeryüzüne İnmesi:

Haç parçalanacak, cizye konacak ve onun döneminde, İslam ve Tevhid milletinden başka tüm milletleri Allahu Tealâ helak edecek... Ebu Hureyre’den (*radiyallahu anh*), Rasulullah’ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Benimle onun arasında (yani İsa (*aleyhisselam*)) hiçbir peygamber yoktur. Şüphesiz o, inecektir. Onu gördüğünüzde, bilin (ki o); orta boylu, kırmızı beyaz arası (bir ten), mumsirateyn²⁷⁶ arasında; ıslanmadığı halde başı ıslak birisidir.. İnsanlarla İslam uğrunda savaşır, haçı parçalar, domuzu öldürür, cizyeyi koyar. Onun döneminde İslam ve Tevhid milletinden başka tüm milletleri Allahu Tealâ helak edecektir. Mesihu’d-Deccal’i, o öldürecektir. Yeryüzünde kırk yıl kalacak, vefat ettiğinde de, Müslümanlar cenaze namazını kılacaklardır.”²⁷⁷

Sonuç

Birçok kişi, tabi olduğum, destek verdiğim ve sayısını artırdığım cemaati soruyor...

İşte onlara cevap... Benim cemaatim, her nerede olursa ve her kim olursa olsun, bu kitapta niteliklerini açıkladığımız Taifetu’l-Mansura’dır. Onları dost edineni dost ve düşman edineni ise düşman edinirim...

²⁷⁵ Müttetekun Aleyhi

²⁷⁶ Mumsirateyn: Üstünde hafif bir sarılığın olduğu elbise.

²⁷⁷ Sahih-u Sünen-i Ebi Davud: 3635.

Hangi cemaat olursa olsun, ismi ne olursa olsun ve nerede bulunursa bulunsun, Taifetu'l-Mansura'nın ahlak ve niteliklerini taşıdığı oranda ona dostlukta bulunurum. Taifetu'l-Mansura'nın ahlak ve niteliklerinden uzak olduğu oranda da, ondan uzaklaşıyorum. İşte benim menhecim ve yolum budur...

Ben Taifetu'l-Mansura'dan olduğumu iddia ederek, Allahu Tealâ katında kendi nefsimi temize çıkarmıyorum... Bu, cesaret etmeye kalkışamayacağım büyük bir şereftir... Ancak şunu söylüyorum ki, ben onları seviyorum... Onları seveni seviyor, onları düşman edinenleri düşman olarak kabul ediyorum... Onları ve onların değerlerini savunuyorum... Onların yoluna ve menhecine davet ediyorum... Allahu Tealâ'dan (lüftü ve kere-miyle) bizi onlardan kılmasını ve kıyamet günü bizi onlarla birlikte haşretmesini diliyorum...!

Ey Müslüman kardeşim! Sayılarını artırman ve kendilerine destek olman gereken topluluk olan Taifetu'l-Mansura'nın nitelikleri bunlardır... Onlardan biri olmak için bütün çabanı harca... Eğer bu yola güç yetiremez ve yüce görevleri yerine getirme konusunda aciz kalırsan, gücün yettiği oranda bu topluluğa karşı samimi ol ve onlara dua et...

En basit bir kelime ile dahi olsa, bu topluluğa karşı zalim tağutlara yardım etmekten şiddetle sakın... Zira bunu yapman halinde, amellerini boşa gidermiş ve hem dünyanı hem de ahiretini kaybetmiş olursun...

Kendisine ilim verildikten sonra, Allahu Tealâ'nın ayetlerinden uzaklaşan "Bel'am" kıssasında, ibret almak isteyenler için nice dersler vardır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Onlara (Yahudilere), kendisine ayetlerimizden verdiği-miz, fakat, onlardan sıyrılıp çıkan, o yüzden de şeytanın takibi-ne uğrayan ve sonunda azgınlardan olan kimsenin haberini oku. Dileseydik elbette onu bu ayetler sayesinde yükseltirdik. Fakat o, dünyaya saplandı ve hevesinin peşine düştü. Onun du-

rumu tıpkı köpeğin durumuna benzer: Üstüne varsan da dilini sarkıtıp solur, bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte ayetlerimizi yalanlayan kavmin durumu böyledir. Kıssayı anlat; belki düşünürler." (7 A'raf/175-176)

Ey Müslüman kardeşim! Seni, dalalet, heva ve bid'at ehli olan fırkaların ağına düşmen konusunda uyarıyorum... Onlardan, söz veya fiil ile onların sayısını artırmaktan ve onların sancaklarının altında bulunmaktan sakın... Zira bu durumda hem kendini ve hem de ardından gelenleri tehlikeye atmış ve kendin dalalette düştüğün gibi, senin hakkında iyi zanda bulunan kişileri de dalalette düşürmüş olursun.

Taifetu'l-Mansura'nın özellikleri, senden herhangi bir cemaate veya topluluğa katılman istendiğinde, durumun hakikatini bilmeni sağlayacak bir ölçü niteliğindedir. Bu ölçü ile o cemaatin veya topluluğun, Taifetu'l-Mansura'nın niteliklerine yakınlığını veya uzaklığını belirleyebilirsin. Eğer onları, Allah'ın ve Rasulü'nün razı olacağı bir hayır üzere görürsen, dostlukta bulunman ve destek olman gerekir. Ancak eğer ki onların, böyle bir hayır üzerinde olmadıklarını görürsen, onlardan uzaklaşman ve gerekirse düşmanlıkta bulunman gerekir...

Allahu Tealâ'dan bizi, bütün işlerimizde doğruya ve ihlase bağlı kılmasını, razı olduğu ve desteklediği topluluğa dahil etmesini ve kendisine kavuştuğumuz gün, bizleri, azabından kurtulan kullarından eylemesini diliyoruz. Şüphesiz ki Allahu Tealâ duyandır, yakındır ve icabet edendir... Ümmi peygamber Muhammed'e, onun aline ve ashabına salat ve selam olsun.

Allahu Tealâ'nın fadlı ile, konunun incelemesi, gözden geçirilmesi ve söylenmesi gereken ilaveleri hicri 23/11/1422 – miladi 6/2/2002 salı günü sabahı tamamlandı...

Rabbinden af ve rahmet dileyen...

Abdu'l-Mun'im Mustafa Halime

"Ebu Basir et-Tartusi